

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 82

Ple del Parlament

Sessió 40, segona reunió, dimecres 25 de febrer de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 40.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Es reprèn la sessió.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al president de la Generalitat.

Em sembla que reflecteix el sentiment del conjunt de la cambra, en el sentit de donar la benvinguda al president Salvador Illa després d'aquesta malaltia. Benvingut, i ens complau que es pugui reincorporar a les seves tasques ordinàries de president de la Generalitat de Catalunya. El mateix desig de recuperació a la consellera Niubó i al diputat Veray. Quan hi som els 135, tenim més capacitat de representar millor el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Benvingut, president, i desig de ràpida recuperació per a aquests dos diputats que estan de baixa.

(Aplaudiments.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics

317-00224/15

La primera pregunta al president de la Generalitat és sobre els darrers esdeveniments polítics. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Bon dia, president. Ens alegra la seva recuperació i que torni a exercir les seves funcions, però lamentem que encara no haja comparegut al Parlament davant del col·lapse de país. Donar explicacions aquí també forma part de la seua responsabilitat. La situació no mereix el poc temps d'aquesta sessió de control. N'ha tingut per concedir entrevistes, però no per venir al Parlament a retre comptes. Per tant, no és qüestió de disponibilitat; és qüestió de voluntat.

Per això, Junts hem forçat avui la seua votació, la votació de la seua compareixença. Pot corregir una nova falta de respecte cap a aquesta institució. En tot cas, president, dilluns va anunciar que divendres aprovarà l'avantprojecte de pressupostos. I la pregunta és molt senzilla: si ara ha decidit presentar-los sense els suports suficients, per què no ho va fer abans?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president, per les seves paraules de benvinguda. I moltes gràcies també per la visita institucional que entenc que, en nom de la cambra, em va fer quan estava ingressat a l'Hospital de la Vall d'Hebron, traslladant-me l'afecte i els desitjos de recuperació de tota la cambra. Li estic molt agraït a vostè i al conjunt de la cambra. Moltes gràcies, també, senyora Sales, per les seves paraules.

Comprendran que estic, jo també, molt content de poder tornar a estar al Parlament de Catalunya, pel que tinc el màxim respecte institucional i personal. I no tinc cap inconvenient en comparèixer cada vegada que vostès ho sol·licitin. Vostè ha dit que han fet una proposta perquè comparegui per donar explicacions. El Govern les ha donat, per cert, durant la meva absència; les persones en qui he delegat les meves funcions les han donat, però jo us les donaré personalment. I ja anuncio que el meu grup hi votarà a favor, d'aquesta compareixença, i buscarem la data al més aviat possible per poder donar totes les explicacions.

Efectivament, jo he decidit convocar un consell extraordinari aquest divendres per aprovar els pressupostos de la Generalitat d'aquest 2026 i iniciar la tramitació parlamentària. Per què ho faig? Perquè crec que Catalunya, per seguir avançant, necessita pressupostos. Emplaço tota la cambra a estar a l'alçada de les responsabilitats que el poble de Catalunya ens demana. El meu convenciment és que cal posar Catalunya per davant de tot i que Catalunya en aquest moment necessita pressupostos. Per això prenc aquesta decisió.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Mire, president, vostè sap perfectament que va tard. Ha trigat més d'un any i mig a presentar la seua primera proposta de pressupostos i ara ho fa sense tenir una majoria perquè diu que són imprescindibles. Ho hauria pogut fer a la tardor, l'any passat o fins i tot el 2024. El problema no és de calendari; el problema és de confiança,

i la seua amb el Parlament està trencada perquè vostè no compleix els mandats d'aquesta cambra.

Dos exemples: no ha cessat la consellera Paneque, no ha portat Renfe i Adif als tribunals com van votar fa dues setmanes. I un dels seus socis sembla que no se'n fia de vostè, per això ha anat a La Moncloa a negociar els pressupostos de la Generalitat i ja n'hem vist el resultat. Fa uns dies, li vam demanar una qüestió de confiança que ara pren tot el sentit. Tramitar uns pressupostos sense els seus socis és, en realitat, una qüestió de confiança encoberta. És la constatació del fracàs del seu Govern.

Ja el vam advertir a l'inici de la legislatura. És irresponsable tenir un govern dèbil, en minoria i amb uns acords que no garantixen l'estabilitat. I avui ho paguen els catalans, usuaris de rodalies, metges, docents, pagesos, pescadors... Tothom. Ni bona gestió ni estabilitat, només propaganda, i la realitat de Catalunya l'ha desemmascarat a vostè i al seu Govern: dependència, incompetència i inestabilitat. I així no es pot governar un país.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Intento, senyora Sales, tenir sempre una actitud coherent al llarg de la meua trajectòria política i convindria que tots ens esforcéssim a tenir una actitud coherent i a recordar, quan fem certes afirmacions i propostes, què hem fet en el passat.

Jo no demano res que no hagi fet. Quan vostès van trencar l'anterior Govern de la Generalitat de Catalunya, jo vaig aprovar uns pressupostos al Govern per generar estabilitat al país. Jo vaig aprovar uns pressupostos; el Govern que vostès van trencar. Em demanen estabilitat i vostès en van generar trencant un govern...

Els problemes que té avui el país alguna cosa tenen a veure amb els governs anteriors. O és que s'han generat tots en aquest darrer any i mig? La consellera Paneque, ho he dit per activa i per passiva, i ho torno a repetir aquí, ara té tota la meua confiança, perquè està donant la cara i resolent els problemes, com pretén el conjunt del Govern.

I espero i m'agradaria que tots tinguéssim una actitud constructiva de cara al futur, perquè, no oblidem, el que afirmem avui s'ha de posar en relació amb el que hem fet en el passat. I vostès aquí tenen bastant a reflexionar.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics

317-00223/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, bentornat. Ens n'alegrem molt, que s'hagi recuperat, i desitgem que tot això quedi en un ensurt.

«Sé el que Catalunya necessita, el que els catalans i catalanes reclamen, el que cal fer i ho farem.» Això, president, ho ha dit vostè dues vegades en molt pocs dies de diferència: la primera, quan es va reincorporar i es va trobar amb un país immers en el caos, i la segona, quan volia convèncer-nos a Esquerra Republicana que compliria amb allò que havíem pactat. Doncs miri, president, el que el país necessita són fets i no pas declaracions; el que els catalans i catalanes reclamen és confiar en el seu Govern i per confiar-hi, per confiar en aquest Govern, aquest ha de complir amb allò acordat.

Nosaltres l'hi hem dit moltes vegades i som previsibles i coherents. No ens asseurem a negociar els pressupostos si abans no hi ha garanties de compliment en la recaptació de l'IRPF. Vostè, davant dels agents socials, deia que és temps dels acords, però els acords de què serveixen si no es compleixen? Nosaltres sabem que els pressupostos són molt importants, però també sabem que a Catalunya els pressupostos estan sempre limitats per una manca de recursos endèmica a causa d'un dèficit fiscal estructural, conseqüència directa de la manca de sobirania que patim.

Sense els recursos que mereixem i la sobirania que anhelem, no podem afrontar amb èxit la sortida de les crisis que ens estan colpejant. Li ho recordem constantment, president. Per això, també reiterem que allò que dona sentit a aquesta legislatura són els avenços reals i tangibles en sobirania i la reforma del sistema de finançament amb la recaptació dels impostos al centre, començant per l'IRPF, s'inscriu en aquesta lògica de sobirania política, de l'ambició nacional i social.

Per això, nosaltres, president, no ens aixecarem mai de la taula. I, si cal, garantirem negociant que els recursos dels que pot arribar a disposar la Generalitat arribin a la ciutadania. Vostè vol pressupostos, president? Nosaltres també i per tenir-los ja sap que cal fer: complir amb allò que vam signar. La responsabilitat és tota i absolutament seva, i no erri en la pressió, president. A qui ha de pressionar és al PSOE, no a Esquerra Republicana; a qui ha de fer moure és al PSOE, no pas a nosaltres, perquè nosaltres sempre hi som amb la mà estesa. Nosaltres sempre complim amb el que ens comprometem. Nosaltres sempre complim amb Catalunya i ho seguirem fent. Ho farà, vostè?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, també, senyor Jové, per les seves paraules inicials, que li agraeixo de tot cor.

Senyor Jové, el nostre deure crec que és el d'escoltar els catalans i les catalanes. I jo intento escoltar-los, com entenc que també intenten fer vostès –els catalans. Ens han dit tres coses: ens han demanat que obríssim un temps nou d'esperança a Catalunya; ens van dir que Catalunya és de tots i que ens retrobéssim tots els catalans i ens van demanar a les forces progressistes que ens poséssim d'acord per fer-ho possible.

Vam seure, vam dialogar, vam cedir tots, vam posar per damunt allò que ens uneix – que és molt– d'allò que ens separa, també hi han coses que ens separen, i vam arribar a uns acords d'investidura. No va ser gens fàcil, perquè allò que realment és important no és mai fàcil. Allò que realment transforma la vida de catalans i catalanes no és mai

fàcil, és sempre difícil. Hem fet, durant aquest any i mig, molta i bona feina, i crec que hem posat Catalunya a la direcció correcta. És veritat que en queda molta per fer; és veritat que en queda molta per fer i que hi han reptes encara per tirar endavant.

Com a president de Catalunya, compleixo tots els meus compromisos. El partit del que formo part, que és el Partit Socialistes de Catalunya, i el grup parlamentari del que formo part, complim tots els nostres compromisos; tots són tots. Compliré amb l'IRPF igual que he complert amb el finançament, que és un fet tangible; igual que he complert amb l'empresa Rodalies.cat [#], que és un fet tangible. De fet, un setanta-cinc per cent dels acords que hem signat amb vostès o s'han complert o s'hi està avançant; un setanta-cinc per cent, tres quarts parts d'aquests acords.

Avui, Catalunya necessita pressupostos; no hi ha volta de full. Si volem estar a l'alçada de les exigències del poble de Catalunya i de la responsabilitat que ens demanen els catalans i de les solucions que ens demanen els catalans, avui Catalunya necessita pressupostos. Per això he convocat per a aquest divendres, tal com he anunciat, un consell de Govern extraordinari per aprovar els pressupostos, complint amb l'obligació que té el Govern de Catalunya de tirar endavant els pressupostos.

Això no és el final de res, al contrari; tot al contrari. És l'inici d'una tramitació parlamentària. I jo li dic avui a vostè i al seu grup parlamentari que hi ha marge d'acord. I li dic jo a vostè i el seu grup parlamentari que també els hi estenc la mà, i els demano que l'agafin, i farem tots els esforços que siguin necessaris per fer-ho. Hi insisteixo, aquesta és la posició del president de la Generalitat de Catalunya. Fem-ho possible per allò que realment importa. Fem-ho possible per la majoria social d'aquest país. Els estenc la mà; agafin-la, si us plau.

El president

La següent pregunta és sobre la situació... *(Veus de fons.)* Sí? Ah... *(Veus de fons.)* Quants eren? *(Veus de fons.)* Deu segons. Doncs té la paraula per deu segons.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President, la mà li agafarem. Ho sap perfectament. Primer compleixin i després negociem.

Moltes gràcies.

El president

Disculpi, senyor diputat. Al president li quedava... *(Veus de fons.)* No li quedava res.
Disculpi. *(Rialles.)*

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00217/15

Disculpin. Té la paraula, per formular la següent pregunta, que és sobre la situació política, el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, ¿considera usted que un matrimonio jubilado con tres propiedades es una pareja de especuladores?

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Illa, celebro que esté usted hoy aquí, plenamente recuperado. Se lo digo con toda sinceridad. Usted me conoce y sabe que, si no lo sintiera así, no se lo diría.

Precisamente por ello, con la misma sinceridad, le digo: ¿quién carajo son ustedes para llamar «especuladores» a miles de propietarios? ¿Quién carajo se creen ustedes para decirle a la gente lo que tiene que hacer con sus ahorros? Mire, el infierno está lleno de buenas intenciones, es su especialidad. Limitaron el precio del alquiler para

bajarlo y no ha parado de subir desde entonces y ahora se sacan de la manga su propuesta de acabar con la venta especulativa. Ya les avanzo yo cómo acabará la historia: habrá más especulación que nunca, pero lograrán lo que realmente pretenden: comisarios del PSC vigilando la propiedad privada de la gente.

Señor Illa, el derecho a la vivienda debe ser garantizado por los gobiernos, no por los propietarios, porque sin propiedad privada no hay democracia. Los dos, ambos, son derechos perfectamente compatibles, pero no hay manera de que lo entiendan. Y mire que es sencillo de entender, así que se lo voy a explicar despacito, de manera pedagógica y sencilla, tipo *Barrio Sésamo*

Fitxer 2

para que incluso ustedes lo entiendan. Allá voy: si tú te compras un piso y lo pagas, el piso es... *tuyo*. Repitan conmigo: si tú te compras un piso y lo pagas, el piso es *tuyo*. Punto redondo; se acabó el debate. Estamos hartos de okupas, de perroflautismo y de socialismo. Respeten la propiedad privada.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Fernández, per les seves paraules inicials. És bo que, tot i tenir tanta distància com tenim vostè i jo en plantejaments polítics, tinguem aquest pòsit d'humanitat i aquests bons desitjos que sé que són, a més a més, per part de vostè i de tota la gent de la cambra, enormement sincers.

Vostè és Herbert Hoover versió catalana. El president dels Estats Units quan el crac del 29. La llei del mercat de l'oferta i la demanda arreglarà les coses, i la gent morint-se de gana. Fins que va venir Franklin Delano Roosevelt, el millor president de la història dels Estats Units, i va aplicar polítiques keynesianes intervencionistes.

Miri, jo puc cometre errors. Si els cometo, els corregiré; intento no cometre'n, però no em quedaré de braços creuats. I prefereixo que em diguin que he comès errors

aplicant polítiques audaces per corregir la manca d'accés a l'habitatge que no que em diguin que no faig res. I aquest és el meu full de ruta. No ha de sorprendre, perquè ho he anunciat des d'aquest Parlament i des d'aquest faristol diverses vegades. Tot el que estem fent ho fan governs europeus amb partits conservadors al Govern. Que crec que vostè no diria mai que... Sí, sí, sí, sí, sí. Totes les mesures. (*Remor de veus.*) Sí, sí, totes les mesures. Estudiï-se-les, si us plau. (*Persisteix la remor de veus.*) Totes les mesures estan aplicades per governs centreeuropeus amb socis del seu partit polític ocupant carteres ministerials. I no els hi diu «filocomunistes», no creixen al tres per cent com aquí; aquí creixem al tres per cent, però no els diu «filocomunistes». Tingui-ho clar: la propietat privada, que la respectem, també té una funció social i tingui-ho clar. Prefereixo equivocar-me aplicant mesures innovadores en habitatge que no quedar-me de braços creuats. Franklin Delano Roosevelt versus Herbert Hoover.

I per cert, per no perdre les tradicions que són bones, se li ha girat feina, perquè a part de parlar amb el portaveu parlamentari del seu grup al Parlament Europeu, Dolors Montserrat, perquè defensí el català, ara ho ha de fer també amb els seus socis, amb els seus companys de València, que estan prohibint llibres d'autors catalans a les escoles valencianes. *Vaya, vaya, vaya.*

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00220/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Benvingut, senyor Illa.

La semana pasada usted concedió una entrevista en la que afirmó que no había visto ni nicabs en Catalunya, y yo le quiero preguntar: ¿usted es consciente de la distancia que le separa de la realidad de las calles?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Garriga, per les seves paraules inicials.

Soc conscient de la distància que els separa a vostès de la realitat de Catalunya. Jo trepitjo els barris de Catalunya i crec que els conec bastant més bé que vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No, señor Illa. Usted lo que visita son los ayuntamientos para firmar en el libro de visitas, pero yo le animo a que usted recorra las calles de los barrios de zonas como el Vendrell, Reus, Figueres, Salt, Manlleu, Manresa o Ca n'Anglada, o el Raval, señor Illa. Porque usted tiene la realidad delante de sus narices. El problema, y lo más grave de todo, es que usted está gobernando de espaldas a la realidad de los catalanes.

Mire, hace dieciséis años hubo un presidente de la Generalitat de su mismo partido que dijo que no pensaba legislar el velo integral islámico porque era casi inexistente. Dieciséis años después, y tras la llegada de cientos de miles de extranjeros de países islámicos gracias a las políticas de su partido y del Partido Popular, hoy el nicab forma parte del paisaje cotidiano de muchos barrios y de muchas otras ciudades. Pero lo grave de todo ello es el paisaje que esconde esa realidad. ¿Le suenan los matrimonios forzados? Pues bien, en la Cataluña que usted preside, en 2025 se impidieron 47, de los cuales 28 eran de menores de edad. ¿Le suenan las ablaciones genitales femeninas? En 2025 se impidieron ocho y seis estuvieron a punto de cometerse. ¿Le suenan también las violaciones? Pues mire, ustedes, el Gobierno de la Generalitat más feminista de la historia, han logrado que en Cataluña hoy se produzcan casi cinco violaciones al día. Eso sí, luego ustedes crean esos chiringuitos del *Consell Assessor Feminista*. (*Remor de veus*.)

Mire, todo esto no es casualidad, no. Es consecuencia de las políticas que ustedes han impulsado durante muchos años, de importar a gente que es incompatible con

nuestra cultura. Debe elegir o gobernar para los catalanes o gobernar para extranjeros que denigran a la mujer e imponen sus culturas. Los catalanes lo tenemos muy claro. Queremos lejos a partidos que promueven regularizaciones masivas que abren la puerta a delincuentes extranjeros. Queremos lejos a políticos como usted que utilizan a un Ahmed honrado para blanquear a cuatrocientos Mohammeds condenados por violación en nuestras cárceles. Y queremos de una vez por todas lejos a esta barbarie que ustedes importan, disfrazada de tolerancia i multiculturalismo.

Mire, mientras ustedes se dedican a destrozar lo que construyeron nuestros padres y nuestros abuelos, nosotros vamos a seguir defendiendo para que Cataluña siga siendo Cataluña y no se convierta ni en Argelia ni en Marruecos.

El president

Senyor diputat, l'expressió «cuatrocientos Mohammeds» és absolutament inadequada, improcedent i rebutjable. Li demano que pugui ser retirada del diari de sessions. (*Pausa.*) No vol retirar-la del diari de sessions? (*Pausa.*) La Mesa decidirem si actuem en conseqüència.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Vostès el que volen és convertir Catalunya en una sucursal de Donald Trump. Això és el que vostès volen. Això és el que vostès volen. I ja hem vist com acaben les coses als Estats Units. I ja hem vist com es detenen les persones a la sortida de les esglésies, a la sortida de les escoles, la sortida dels llocs de treball. Això és el que volen vostès. Són els representants de Trump a Catalunya i a Espanya. I no se n'amaguen. I callen quan han de defensar un model de vida europeu i callen quan han de defensar un model de vida català.

Miri, sentir-los a vostès defensar els drets de les dones és més que un sarcasme. El que pretenen és constantment instigar discursos d'odi. A Catalunya es respecten les persones. A Catalunya, les persones que venen aquí amb voluntat de tirar endavant el país tenen uns drets i també tenen uns deures. I a Catalunya es distingeix, per part dels cossos i forces de seguretat, entre persones que compleixen la llei i persones que incompleixen la llei. I les que incompleixen la llei, visquin on visquin, parlin la

llengua que parlin, tinguin la creença que tinguin, són tractades tots pel mateix patró, detingudes i posades davant de la justícia. Es diguin com es diguin, visquin on visquin, pensin el que pensin i resin al Déu que resin. Aquesta és la manera de fer complir la llei i de tirar endavant.

I jo visito els barris; tots els que ha mencionat, els he visitat, com a president i abans de ser president. I em reuneixo amb els alcaldes, és clar que sí, que són persones novingudes que han votat els veïns d'aquests barris. No m'ha de donar lliçons sobre com és Catalunya, la conec bastant bé.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la sobre la situació política

317-00222/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, la setmana passada vam signar un acord de pressupostos i sap que per a nosaltres sempre, però també en aquesta negociació, l'educació no és una carpeta més, és un tema central. En aquest acord hem pactat cent mil noves beques menjador, un pla de xoc per a la competència lectora o més recursos per a l'escola inclusiva. Però jo avui volia fer èmfasi en un dels punts de l'acord també d'educació, que és aquell que diu que dotarem el Departament d'Educació de tots els recursos necessaris per fer front a la negociació sindical i per arribar a un acord amb els professionals docents i també amb el personal d'atenció educativa.

I per què aquest punt és clau? Primer, perquè estem parlant d'una injustícia. Són els pitjors pagats de tot l'Estat. Segon, són els que estan sostenint el sistema educatiu. De fet, cada vegada li estem exigint més als centres educatius, però és que els recursos no acompanyen. I tercer, perquè sense unes millores de les condicions

laborals i salarials ja podem parlar de competències, de proves diagnòstiques, d'innovació, però no revertirem la crisi educativa que pateix el nostre país. Estem parlant de dues grans manifestacions, d'una vaga educativa amb un seguiment històric i també d'una convocatòria de vaga d'una setmana per al mes de març, si res no canvia. I a més, és que vull insistir: no és cap exageració, és un crit d'alerta perquè no estan reclamant privilegis. Senzillament volen recursos per poder fer bé la seua feina. Perquè, torno a insistir, són els professionals que sostenen el sistema. Les reivindicacions estan molt clares: baixar les ràtios, menys burocràcia, més recursos per a la inclusiva i, evidentment, millorar les condicions laborals i salarials. Els sindicats, i a més de manera unitària, el que estan demanant és un pacte pel país i pel futur, i això és molt clar. Estan demanant concrecions, calendari i pressupostos.

Per tant, president, la pregunta és claríssima: quan pensen arribar a un acord amb les persones que estan educant els nostres fills i les nostres filles? Quan pensen posar els professionals al centre?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyora Albiach. Li vull agrair l'acord al qual hem arribat amb la seva formació política, també signant vostès un pacte d'investidura molt prolífic i molt detallat, i hem arribat a un acord en matèria pressupostària que jo vull agrair i vull reconèixer. I hem arribat també a acords amb els agents socials i les patronals, també amb el seu grup polític per ser el primer grup. Un acord que és necessari, des del meu punt de vista, per desplegar els acords d'investidura i perquè Catalunya segueixi avançant i que conté mesures molt interessants, en particular en l'àmbit d'educació, al qual vostè s'ha referit.

Vull començar manifestant un cop més, perquè ho he fet sempre, el meu reconeixement a la vàlua i a la feina dels professionals de l'educació. Vull seguir insistint en el nostre respecte al dret de vaga i a la nostra voluntat de seure i negociar, que és el que estem fent, i d'arribar a acords. I efectivament, de posar els recursos

que facin falta perquè els professionals de l'educació tinguin tots els recursos necessaris al seu abast per poder fer la seva tasca en les millors condicions possibles. Les ràtios estan baixant, estem fent esforços per simplificar el funcionament dels centres docents i estem amb una voluntat clara d'arribar a acords i de dotar-nos dels recursos necessaris per poder implementar aquests acords als quals arribem.

El president

Passem a la següent pregunta.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00221/15

És sobre la situació política i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies president. Bon dia.

President Illa, primer de tot ens alegrem que s'hagi recuperat després d'estar de baixa. També, però, esperem que els catalans i catalanes també ho puguin fer i que, per tant, la consellera Pané deixi de condicionar la durada de les baixes laborals al finançament dels CAP.

Dit això, li volem preguntar si pensa que la greu problemàtica de l'especulació amb l'habitatge es resol amb un acord entre dos partits condicionat a uns pressupostos, un acord que tant els experts com el moviment per l'habitatge ja han dit que està ple de forats i també han dit que no prohibeix l'especulació del país.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pellicer, per les seves paraules inicials. Crec que donem un pas endavant molt important amb aquest acord, que haurà de ser tramitat i discutit en aquest Parlament, i tots els grups parlamentaris, el seu també, tindran ocasió també

de fer les seves aportacions. A alguns els pot semblar que es queda curt, a d'altres, ho hem vist, els sembla que va massa enllà. Jo el que reitero és que estic disposat a estudiar-ho tot. Hem parlat amb experts. De fet, hem treballat amb el grup d'experts. Ens han dit fins on podem arribar. Hem estudiat experiències comparades a la resta d'Europa i crec que és una mesura que ajudarà.

Crec que puc dir, sense falses eufòries i sent conscient que queda encara molt per fer, que no hi ha cap comunitat autònoma, cap, que estigui fent més polítiques d'habitatge que les del govern de Catalunya. Cap. I crec que he sigut també explícit en resposta a preguntes anteriors dient que prefereixo equivocar-me en aquesta matèria per rectificar, perquè tampoc vull anar pel món amb dogmatismes, i si hi ha coses que no es fan prou bé i que l'experiència ens demostra que hem d'afinar, les afinem. Però el que no em diran a mi, el que no diran del meu govern és que ens quedem de braços creuats. Estem també pendants de les seves propostes i en el tràmit parlamentari, si es poden millorar les coses, encantats de fer-ho.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Miri, president. Primer de tot, vostès poden anar dient públicament que estan pendants de les propostes de tots els grups, però aquesta no és la realitat. I recopilem, perquè generar expectatives amb grans titulars provoquen frustracions. I aquestes frustracions ja saben a qui alimenten, i és a qui precisament vostès s'abanderan de voler combatre.

Per tant, recopilem en tres punts. Primer: aquesta proposta no preveu cap mecanisme per evitar la pràctica especulativa més habitual, que és comprar edificis i revendre'ls a un preu més alt, deixant els llogaters i llogateres a la seva sort. Segon: el text que han acordat descafeïna la proposta dels experts i permet que els pisos es puguin comprar sense destinar-los a viure i que tot depengui de la voluntat dels ajuntaments, que inclús amb voluntat, trigarien anys. I tercer:

no abaixa uns preus inflats durant dècades per l'especulació.

President, si realment vol garantir el dret a un habitatge digne, el primer que s'ha de fer és no espolsar les responsabilitats als municipis, on quedarà a discreció del govern local de torn. El país necessita una norma d'obligat compliment. El país també necessita que sigui, que escolti i que treballi.

Els experts han presentat informes rotunds. El moviment per l'habitatge ha situat infinitat de propostes mentre posa el cos dia a dia per defensar cada llar i la CUP hem posat una llei damunt la taula per contribuir a acabar amb l'especulació, perquè això es resoldrà posant per davant el país i no les sigles i l'electoralisme.

Nosaltres pensem que això no va de pressupostos ni d'acords partidistes, la situació de l'habitatge al nostre país és dramàtica. L'objectiu és clar, i les propostes i les majories socials, també. La qüestió és on serà vostè i on serà el seu Govern?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El meu Govern serà on és en aquesta qüestió, que és a favor de polítiques valentes, audaces, estudiades, que respectin el marc jurídic per resoldre el problema de l'habitatge, que no es resol ni en una setmana ni en un mes, però que requereix de polítiques públiques ambicioses.

Recopilem, com vostè ha dit, és una proposta, la que hem presentat, que limita els grans tenidors, posa el focus en els grans tenidors, que crec que és el primer que havíem de fer. Segon, que és respectuosa amb l'ordenament jurídic i que, per tant, segur que hi haurà gent, voluntaris n'hi hauran, en sobran, per portar-la a qualsevol instància per impugnar-la. Estem segurs que respecta l'ordenament jurídic.

Tercer, que, respecte a les competències municipals, els ajuntaments no són una administració subordinada al Govern de Catalunya, són una administració amb competències pròpies, reconegudes al marc de la Constitució i tenen un paper important a jugar en matèria d'habitatge, reconeguem-ho, si no, anirem malament. Respectem les seves competències i els hi donarem mesures perquè puguin aplicar polítiques d'habitatge.

I quart, és una proposta crec que ambiciosa, però amb ganes de millorar-la i encara ser més ambiciosos si en el tràmit parlamentari algú aporta propostes concretes, tocant de peus a terra i que siguin respectuosos amb l'ordenament jurídic.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00218/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

A les darreres entrevistes, ha afirmat que té un projecte per a Catalunya a deu anys vista. Deu anys fent concessions a l'extrema esquerra en el desesperat intent d'aprovar pressupostos? Això és el que ens espera? Deu anys més de col·lapse als serveis públics, de llençar els quartos en DGAIA, subvencions a premsa afí i projectes estrafolaris a Moçambic, Equador o Gaza?

El seu projecte per a Catalunya té data de caducitat, senyor Illa, i no és d'aquí a deu anys, és d'aquí a quatre dies. O es pensa que la societat catalana continuarà confiant en un model que condemna la gent del país a treballar fins i tot després d'un diagnòstic de càncer terminal, mentre es regala la renda mínima garantida a qui acaba d'entrar il·legalment, està sa i no ha cotitzat en sa vida?

De debò es pensa que podran continuar desballestant com si res el país i atemptant contra els drets i interessos dels catalans? Potser vostè necessita deu anys per desenvolupar el seu programa *woke* i garantir-se una bona jubilació, però Catalunya no resistirà deu anys més de polítiques forassenyades.

Va dir a la premsa que Aliança Catalana és l'única formació que no s'ha preocupat pel seu estat de salut. Hem seguit atentament la seva evolució a través de la premsa que subvenciona amb diner públic i hem denunciat el tracte preferent rebut a la sanitat pública que el seu Govern infrafinança.

Celebrem la seva recuperació, no s'enganyi, però també li diem, potser seria bo que retirés les subvencions a premsa i altres partides supèrflues i reinvertís tots aquests milions d'euros als centres hospitalaris del país, perquè els catalans, siguem mecànics, floristes o diputats, tinguem el mateix bon tracte i bona atenció que el 155è president de Catalunya.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Ja tenim la bessonada. El representant de Trump a Catalunya, el senyor Ignacio Garriga, i la bessona, vostè, l'altra representant de Trump a Catalunya. Tenim bessonada, representants de Trump. Ara es barallaran vostès per veure qui és més «trumpista» i qui fa més això.

Miri, li dic tres coses, amb qui no arribaré mai a acord és amb l'extrema dreta, és a dir, amb vostè, perquè ho tingui clar. Puc arribar a acords amb formacions d'esquerres, amb formacions d'extrema dreta com la seva, mai. Ho dic perquè ho tingui clar.

Dos, sí, tinc un projecte per a Catalunya a deu anys vista. No té caducitat el projecte. Tinc un projecte per a Catalunya a deu anys vista. El que té caducitat és el seu projecte, inexistent, per cert, que passa per retallar pensions, per privatitzar pensions, per privatitzar la sanitat, etcètera, etcètera, etcètera.

I la quarta cosa, el meu projecte polític es basa en els valors de l'humanisme cristià – humanisme cristià –, persones al centre del servei públic.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, és molt evident que vostè viu en una realitat paral·lela, ni fa cua als hospitals ni veu burques als carrers. Per tant, s'evidencia que no pateix les conseqüències de les

polítiques suïcides que defensa i implanta. Qui les patim som la resta de ciutadans del país, nosaltres sí que hem de fer cua als hospitals.

Tots coneixem desenes de pacients catalans que no han tingut ni el mateix tracte ni les mateixes atencions preferents que ha tingut vostè. I tots hem vist dones amb vel integral als nostres carrers en una visió absolutament misògina i retrògrada, inadmissible al nostre país i, per extensió, al nostre continent.

Vostè pot continuar negant la realitat, però qui nega la realitat no és capaç de capgirar-la. Per tant, aquest país necessita uns pressupostos, sí, però també que agafi el timó algú que s'estimi el país i em temo que no és vostè.

El president

Se li ha acabat el temps.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Després de sentir les barbaritats que vostè ha dit del genocidi a Palestina i les coses que ha dit referent a això, escoltar-la a vostè dir certes coses, fa caure la cara de vergonya.

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre la situació política actual.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política

317-00219/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Bon dia, president. Bon dia a tothom. Nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, òbviament, també celebrem veure'l recuperat i poder-li adreçar de nou les preguntes en aquesta sessió de control.

Catalunya necessita un pressupost, fa temps que el necessita. El que s'està aplicant té ja uns anys i la realitat del país exigeix tornar a comptar amb uns comptes públics

que permetin fer front a diferents reptes que el país afronta. Entre ells, sens dubte, el repte de l'habitatge.

Perquè no només hi ha acords pressupostaris amb altres grups parlamentaris o amb els agents socials en matèria d'habitatge que cal poder aplicar, que cal poder implementar, sinó que, a més, cal desplegar amb tota la potència les polítiques d'habitatge que el seu Govern ha estat dissenyant i posant en pràctica.

Unes polítiques d'habitatge –per cert, aquí s'han sentit retrets sobre amb qui s'acorden– que s'han acordat amb grups progressistes, però que, si m'ho permet i no és amb voluntat de frivolitzar, són tan transversals que abasten des d'acords que s'han subscrit amb la CUP, a part de amb altres grups parlamentaris, fins a acords que s'han subscrit amb els bisbes respecte a la cessió de determinats immobles. Així de transversal és la política d'habitatge, pel que fa als seus suports, que el Govern que vostè encapçala està desplegant.

En aquest sentit, li volem preguntar quins són els següents passos que cal donar en matèria de polítiques d'habitatge i quina és l'ambició que té el seu Govern en aquesta matèria. Per cert, fent un últim recordatori, perquè ja ho vaig dir en una sessió de control, si us plau, no atengui els consells del Partit Popular en matèria d'habitatge, perquè la liberalització del sòl és un dels grans errors que es va cometre en aquest país. I si hem de fer cas de les polítiques d'habitatge a Alacant, doncs, anem servits.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret, també per les seves paraules inicials. Ja crec que he estat exquisit. Crec que Catalunya necessita pressupostos, vull treure aquests pressupostos amb els grups que ens van donar suport a la investidura i l'actitud de mà estesa és permanent i el compromís de donar compliment a tots els acords subscrits també crec que és explícit per part del Govern i que els fets i la trajectòria ens avalen.

En els acords que hem començat a treballar amb altres grups, en concret amb els Comuns en matèria d'habitatge, posem els recursos per seguir desplegant polítiques

ambiciosos. Ho he dit abans, no hi ha ningú, cap comunitat autònoma que desplegui polítiques més ambiciosos en matèria d'habitatge, que, com vostè ha dit, intenten tocar tots els pals possibles, des d'acords amb la Conferència Episcopal Tarraconense, que agraeixo, per incorporar patrimoni material al servei de fer habitatge públic, fins al desplegament del pla Cinquanta Mil, del pla 214.000, dels préstecs d'emancipació, de les lleis de barris per rehabilitar habitatges i de tot un conjunt de mesures que estem desplegant.

Ho he dit també en resposta a anteriors grup, prefereixo que se'ns digui, tot i que intentem evitar-ho, que cometem errors i que els rectifiquem de seguida que els detectem, que no que se'ns digui que no fem res. Hi ha altres que ho fien tot a la llei de l'oferta i la demanda, i així els va. I les dades indiquen que a Catalunya, des que s'aplica la llei d'habitatge, els preus dels lloguers s'estabilitzen i baixen. I crec que queda encara molt recorregut.

Vostè em demana els propers passos. Els passos són implementar i seguir treballant en el desplegament dels compromisos contrets en aquesta cambra. I el més immediat que tenim ara és formalitzar l'acord amb la Sareb per gestionar des de Catalunya el patrimoni que té la Sareb i posar-lo al servei també de les polítiques d'habitatge.

I oberts a qualsevol altre plantejament que hi hagi per part d'algun grup parlamentari en aquest sentit. Plantejaments, això així, que han de ser viables, que han de ser seriosos, que han de ser responsables i que han de respectar el marc vigent que tenim a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor Pedret.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre les negociacions amb el personal educatiu

310-00361/15

La primera pregunta és sobre les negociacions amb el personal educatiu. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Primer, volem desitjar una ràpida recuperació a la consellera Niubó. Conseller, quan el personal educatiu parla de dignificar la professió, vostè què entén que estan demanant? Dignificar vol dir aturar el deteriorament del sistema, vol dir abaixar ràtios i ampliar plantilles estables, equips suficients per garantir una educació de qualitat. Vol dir reduir la sobrecàrrega que ofega els centres, menys burocràcia inútil i més temps per preparar classes.

Vol dir estabilitat, menys provisionalitat, menys mobilitat forçada i menys incertesa cada setembre. Vol dir recuperar la democràcia als centres, amb claustres amb capacitat real de decisió. Vol dir també que la inclusiva tingui recursos humans i materials. Vol dir mitjans per a la immersió lingüística.

I sí, també vol dir salaris dignes, però no és digne cent cinc euros més al mes al 2029, mentre als Mossos els incrementen quatre mil euros l'any i cent hores menys de jornada. Surt a compte atonyinar mestres i gasejar manifestants.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, crec que és la segona vegada que responc en aquesta cambra en relació amb la vaga que va ser convocada fa quinze dies. I els hi vaig dir que el Govern era molt conscient de dues coses. La primera, d'on veníem, perquè si parem bé les orelles a quines són les demandes que fa el col·lectiu docent, hauríem de situar el marc temporal on s'originen.

I la segona, que som conscients que hi ha un malestar que ve arrastrat d'anys sobre el que nosaltres hem estès la mà al conjunt de la comunitat educativa, perquè la valorem, perquè la defensem i perquè creiem en un sistema d'educació pública i de qualitat.

I és en aquest sentit que el Govern ha emprès una negociació amb els representants dels docents a Catalunya. Una negociació que, com bé saben, ha posat damunt de la taula millores en el conjunt del sistema, per desburocratitzar el sistema, per millorar

la inclusiva, per millorar les infraestructures en els nostres centres, que acumulen anys de desinversió després de moltes dècades on no s'ha invertit el que tocava en la millora dels centres educatius, i també, sí, millores en les seves condicions laborals.

És en aquest marc que hem presentat una proposta de millora que inclou un increment retributiu que suposa 1.480,36 euros anuals per docent al cos d'educació infantil i primària i 1.500 euros per docent en el cas del cos d'educació secundària, amb una repercussió pressupostària de prop de 300 milions en el pressupost de la Generalitat, que representa un increment del quinze per cent del complement específic.

Paral·lelament, en el Comitè Intercentres s'està negociant també un augment del complement de personal d'atenció educativa per acabar amb l'infr finançament històric en què s'han trobat aquests professionals. Una actualització que farem en dues fases, el 26 i el 27. I, a més, a aquests increments cal afegir-hi els 450 milions de l'increment de l'onze per cent per al conjunt de funcionaris que ha impulsat el Govern d'Espanya.

En conjunt, estem parlant de més de 750 milions d'euros que hem de poder permetre'ns, perquè ens han de permetre que els nostres docents, que avui estan, en la mitjana de les comunitats autònomes, en la franja baixa, passin a la franja alta, a la franja a dalt de tot, que és on els volem. També necessitem millores en altres coses que no només siguin en les qüestions retributives.

Ara, sobre les comparatives que vostè fa, si una cosa li demano és que no confronti servidors públics. Tots serveixen el país i amb tots ells negociem amb els representants dels treballadors, siguin metges, siguin professionals de la sanitat, siguin professionals dels drets socials o siguin els Mossos d'Esquadra. Tots ells ens mereixen el mateix respecte.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Les properes setmanes veurem si els sindicats estan tan d'acord com vostè amb aquestes mesures que està explicant. Però també li volem afegir una altra cosa,

dignificar la pública també és garantir que la setmana vinent, quan les famílies vagin a fer la preinscripció dels seus fills i filles, trobin davant una oferta d'escola pública real, no una retallada

Fitxer 4

abans de començar, perquè estan aprofitant la davallada demogràfica per tancar línies a la pública mentre mantenen tota l'oferta d'escola concertada.

I aquesta decisió que prenen vostès va en contra d'això de què parla de la qualitat de l'educació pública. Debilita la pública i blinda la privada. Pensen continuar tancant grups a l'escola pública mentre es renoven concerts sense revisar l'oferta global? Pensen consolidar aquest model en què la pública és l'única que s'ajusta a la baixa mentre blinden la privada per decret? Com a mínim –com a mínim– condicionaran els concerts al compliment d'allò acordat? Controlaran la gratuïtat real sense quotes encobertes? Es plantegen tornar a concertar escoles que segreguen per sexe? El que està en joc per nosaltres és molt simple: o reforcen la xarxa pública aprofitant aquesta davallada demogràfica, abaixant les ràtios i millorant la qualitat, o el que fan és buidar la pública i traspasar l'alumnat cap a la concertada. Quina de les dues coses estan fent vostès, conseller?

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyora diputada, el nostre compromís amb la pública és inequívoc i així espero poder-ho demostrar podent arribar a un acord amb els representants dels treballadors, a qui els estenem la mà i amb els que estem disposats en aquesta proposta a seguir treballant, fins i tot a millorar-la.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el model sanitari.

Pregunta al Govern sobre el model sanitari

310-00366/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Gràcies, president.

Consellera Pané, quin és el model de país que defensa el Govern en salut i innovació, un de cohesionat territorialment o un model centralitzat a Barcelona?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Doncs miri, precisament, fa pocs dies vam presentar el nou mapa sanitari de Catalunya, el que es vol desenvolupar, que és un mapa que precisament afronta els reptes que tenim nous, uns reptes demogràfics molt importants per la cronicitat i pel nombre de persones grans, i que obre un nou cicle de planificació territorial. Es planteja en àrees integrades de salut on ordenar millor el conjunt dels serveis. No és només una redistribució territorial.

El model es basa en trenta àrees integrades, diferents de les quaranta-quatre que hi havia fins ara, i tendeix a identificar els fluxos sanitaris amb els fluxos naturals de la població. Permet adaptar l'organització a la realitat i, a més, potenciar que tots els proveïdors d'un territori treballin conjuntament per millorar el conjunt dels serveis. Per dir-ho d'alguna manera, a partir d'ara la idea que tenim no és posar objectius per a cada dispositiu, sinó per un territori, perquè tots treballin de manera conjunta i de manera cooperativa. I aquest és el model que hem presentat, que creiem que cohesionarà millor el territori, perquè l'objectiu és, miri vostè, que tinguin les mateixes oportunitats de sobreviure a un infart una persona que visqui a les Terres de l'Ebre que una persona que visqui a la Diagonal. I això ho he repetit moltes vegades.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Consellera, la realitat la desmenteix. El president Illa, també el conseller Dalmau, com la resta de consellers i conselleres, s'omplen la boca de territori, però a l'hora de concretar tot és foc d'encenalls.

Li posaré un exemple molt clar del campus de salut Josep Trueta de Girona. Desapareix a la primera de canvi. A la darrera bilateral a Girona no hi havia cap representant del Departament de Salut, ni tan sols el coordinador del projecte. Curiosament, sí que hi havia la consellera Paneque, quan la fase de planejament urbanístic ja està superada, alhora que ara ja toca definir el projecte funcional. A què responia la presència de la consellera Paneque? Què podia aportar? Per què no hi havia si... qui havia d'aportar, Salut? Miri, consellera, moltes paraules, al final, i pocs fets.

El 19 de febrer es va presentar l'informe de Bioregió de Biocat. De totes les dades que es varen aportar es destaca que el noranta-tres per cent de les empreses es concentren a Barcelona, a Girona i a Tarragona les empreses amb prou feines arriben al tres per cent, i a Lleida, a l'u per cent. I en la mateixa presentació es va parlar de l'Hospital Clínic, però no es va dedicar ni una paraula, consellera, ni una paraula al campus futur de salut Josep Trueta. No és una omissió tècnica, és una omissió política i el sector sanitari gironí està preocupat. Doncs miri, amb tota la raó del món, perquè sembla que prenen decisions polítiques que responen més a interessos electorals municipals que a criteris d'equilibri, d'eficiència pressupostària i de cobertura assistencial. Aquesta és la importància que vostè i el Govern donen a la regió sanitària de Girona? A Girona, el Trueta és l'hospital de referència amb unes 900.000 persones, gairebé el doble que els que pertocarien al Clínic. Però bé, jo ja sé que en aquest Govern això a vostès tant els fa. Vostès defensen la gran Barcelona. Junts defensem la gran Catalunya. Catalunya pot optar per una cohesió territorial o per un model a la madrilenya amb una capital forta i un territori subordinat. Miri, consellera, no permeti que les prioritats d'un país quedin subordinades a les estratègies partidistes. Pot garantir que el campus de salut de Girona serà el primer equipament hospitalari que es construirà a Catalunya?

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Miri, doncs... Funciona? Escolti, hi havia el senyor Ferran Cordón a la reunió aquesta que vostè diu que no hi havia ningú, però, a més, n'hi ha una de programada ara, per d'aquí a quinze dies, em penso, que hi anem tots nosaltres perquè és la comissió bilateral.

Escolti, el campus de salut de Girona és el que va més avançat de tots. Fins i tot hem sigut capaços de sobrepassar tots els inconvenients de tots els recursos que ens han posat, de manera que el 2031 estarà acabat i ho haurà acabat aquest Govern. Serà aquest Govern el que ho farà. *(Aplaudiments.)* A més, l'informo: l'adjudicació del concurs... L'adjudicació del concurs, que estava prevista per ara a finals de març, es farà, se signarà el contracte, en aquest cas a l'abril, perquè al març donarem a conèixer quin és el despatx guanyador del disseny [#]. I és l'únic projecte d'aquestes dimensions que té la plurianualitat garantida. Sap per què parlem molt del Clínic? Perquè, efectivament, encara estem treballant amb el seu finançament i amb el seu urbanisme...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Cosa que no passa amb... [#].

El president

La següent pregunta és sobre el sistema policial.

Pregunta al Govern sobre el sistema policial

310-00367/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Gràcies, president. Consellera, fa dues setmanes el director general de la policia, el major Trapero, va afirmar davant d'aquest Parlament que durant la visita del rei a Montserrat un ciutadà va agredir un agent de la Brimo amb una extensible, i vostè va parlar d'agressió. Cap dels dos va posar cap matís, cap cautela, cap, segons la versió dels agents. Van presentar-ho com un fet inqüestionable. Doncs bé, consellera, el jutge ha arxivat la causa fulminantment. La pregunta és molt concreta: assumeix vostè la responsabilitat política d'haver vingut a aquest Parlament a avalar sense cap verificació prèvia una versió que la justícia ha desmentit? Ho assumeix el senyor Trapero?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president del Parlament. President de la Generalitat, diputats i diputades i públic assistent. Nosaltres, durant la compareixença que es va dur a terme a la Comissió d'Interior i Seguretat Pública, tant el director Trapero com jo mateixa, el que vam dir és descriure uns fets resultat d'una intervenció policial en la qual la proporcionalitat dels agents en tot moment va ser l'adequada. Per tant, nosaltres felicitem l'encarregat d'aquest dispositiu, que era el comissari Carles Anfruns. En tot moment hi va haver un tracte respectuós cap als manifestants. Hi ha un atestat policial, que són diligències judicials, on vostè sap perfectament, perquè a més a més han governat aquest país i han tingut bons consellers d'Interior i bones conselleres i han tingut bons directors de la policia, que ni el director de la policia ni la consellera d'Interior poden ni manipular ni paraitzar les diligències policials ni els atestats policials, als quals donem veracitat. I el jutge en cap moment li treu veracitat, en aquest cas, a l'atestat. El que diu és que no hi ha intencionalitat. Hi ha separació de poders, nosaltres ho acceptem. No hi ha cas. No hi ha una conspiració en contra dels independentistes per part del director de la policia ni per part de la consellera d'Interior. Això s'ho pot permetre Twitter, no s'ho pot permetre aquest Parlament.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Miri, consellera, vostè hi ha una cosa que no pot negar. Vostès van exercir de portaveus d'una versió falsa davant d'aquest Parlament. El PSC, a través del diputat Soriano, va invocar la presumpció d'innocència dels Mossos per tancar el debat. Doncs miri com ha acabat. I no serà perquè els ho vam advertir a la comissió. El jutge ha arxivat la denúncia i l'ha arxivada perquè les imatges posades sobre la taula per part de la defensa desmenteixen totalment la versió dels fets que se li imputaven. No hi va haver cap agressió per part de l'Albert ni tampoc cap arma extensible. I això no és un detall menor. El director general de la policia va utilitzar el concepte «extensible» davant dels diputats d'aquesta Cambra i fins i tot en va fer mofa. Un atestat dels Mossos va faltar a la veritat i vostès ho van avalar. Han jugat amb el principi de veracitat, han jugat amb l'angoixa i amb la presó d'una persona, de l'Albert, i això és inadmissible.

Des de Junts creiem en els Mossos d'Esquadra, creiem en un cos que és fonamental en qualsevol societat democràtica, però precisament per això hem de ser molt clars. Quan es falsegen fets en una denúncia judicial i els seus responsables polítics els donen cobertura al Parlament, no estem defensant els Mossos. L'únic que fem és que la ciutadania els hi perdi la confiança. És fer-los un mal favor. Consellera, vostè i el director Trapero tenen dues opcions: o bé assumeixen la responsabilitat política d'aquest error o bé confirmen que aquest Govern està disposat a sacrificar la credibilitat dels Mossos per evitar reconèixer els seus errors. Quina opció escull?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

L'opció que nosaltres escollim és la de respectar allò que diuen els tribunals. I està bé que sigui així. En cap moment el jutge està qüestionant la veracitat de la percepció de l'agent. El que està dient és que no hi ha intencionalitat. No està dient que sigui mentida ni l'agressió o lesió, perquè m'he llegit l'auto. En aquest mateix auto, per part de la persona que forma part de la incidència es diu que se l'ha agredit per part del

mosso. I també el jutge diu que d'acord amb el visionat de les imatges que aporta en aquest cas aquesta persona no es pot deduir que hi hagi agressió.

I jo no estic dient aquí que aquest senyor estigui falsejant en una situació complicada que es podria haver evitat, que és simplement col·laborar amb la policia i no voler trencar la línia policial, perquè... No, no, les imatges es poden veure, hi ha una línia policial a la qual se la posa en tensió per part dels manifestants i es vol trencar quan tot estava fluïnt de manera adequada. Dret de manifestació, dret a expressar el rebuig a la corona sense trencar la línia policial. Hi ha un moment de tensió en el qual el mosso percep aquesta agressió per part d'un dels manifestants. És una percepció.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La següent pregunta és sobre el dret de vot dels catalans residents a l'estranger i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... Sí? Ah, ostres. Té tota la raó. *(Rialles.)* Es nota que la presidència s'acarnissa amb Junts. *(L'oradorriu.)*

Pregunta al Govern sobre la situació del sector primari

310-00368/15

La següent pregunta, efectivament, és sobre la situació del sector primari. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica. Li demano disculpes.

Jeannine Abella i Chica

Ara sí. Gràcies, president. Conseller, després de tres mesos de pesta porcina africana, l'única cosa que ha quedat clara és que vostè no se'n surt amb la gestió. Fa setmanes que li demanem explicacions aquí, en la sessió de control, i vostè ens contesta amb evasives. Diuen que a la tercera va la vençuda, així que quines gestions i mesures extraordinàries ha pres el seu departament per frenar l'expansió d'aquesta malaltia i reobrir mercats?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. Gràcies, president. Diputada, jo crec que... No sé si hi ha moltes crisis on hi hagi més informació de la que els

fitxer 5

hi han donat a vostès, que hem donat el sector, que hem donat als mitjans de comunicació, que hem donat el territori, que hem donat al ministeri, que hem donat als experts, que hem donat als científics, que hem donat a tots els membres del Govern, que hem donat a la Comissió Europea i que hem donat arreu del món, com saben, perquè estem negociant també la regionalització.

Per tant, explicacions, informació, transparència i, com hem dit, actuar ràpid i actuar de manera coordinada i actuar de manera, evidentment, transparent. Això és el que hem fet i això és el que seguirem fent.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Conseller, vostè sempre ha fet bandera que la gestió de la crisi s'estava fent correctament, amb l'argument que tots els positius es trobaven a dintre del focus. Malauradament, i tal com vam advertir des de Junts, les conseqüències de no fer un buidat sanitari quasi immediat als sis quilòmetres, han arribat: tres positius fora del radi, un a gairebé tretze quilòmetres del focus inicial. I ara què? Començarà a fer autocrítica i assumir responsabilitats o ens tornarà a dir que era d'esperar? I vostè parla de transparència, el sector no diu el mateix. El sector vol dades.

Volem saber quants animals s'han abatut dins el radi de sis quilòmetres, dintre del vint i volem les dades setmanals de captures de senglar per demarcació. A més, es va comprometre a informar de forma setmanal sobre els positius i, des de dimarts

passat, estem sense informació. Si no hi ha cap positiu, s'ha de dir per donar tranquil·litat als mercats i, si n'hi ha, no sé què pretenen amagar.

I respecte el nou mapa de zonificació, proposat pel Ministeri i per la Conselleria, vostè ahir en feia bandera i resulta que no es van adonar que estaven incloent dos municipis de Tarragona i que això té incidència directa als mercats. La Xina acaba de tancar exportacions a tota la demarcació de Tarragona i ara vostès diuen que ha estat un error i que rectificaran. Han tardat tres mesos a fer el mapa i ara el modificaran o esmenarà en dos dies? O han badat durant tres mesos o no podran solucionar, malauradament, l'error tan ràpidament. Quan recuperarem aquest mercat?

Perquè, miri, conseller, la realitat és que la seua gestió, en lloc de reobrir mercats, en tanca per negligència. I això és una vergonya. Positius fora del radi, no dona dades de captures ni de positius i implica zones no infectades com Tarragona. Déu-n'hi-do, quins quinze dies, conseller! Déu-n'hi-do.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. El que és negligent jo crec que és fer segons quines informacions que, a més a més, no tenen cap fonament. Primer de tot, però, sí que li haig d'agradir que em permeti donar explicacions. Les exportacions a Tarragona, a la província de Tarragona, no es tancaran a la Xina. Ahir va sortir a la tarda, ahir va sortir a la tarda que hi havia dos ajuntaments que estan a quaranta quilòmetres dels focus. Per tant, és evident, és evident i, per tant, Ministeri vam parlar ahir. Avui també. Hem parlat amb la comissió. Hem parlat del Ministeri. Obro parèntesi: feia tretze anys. Hi ha moltes coses que es decideixen a Brussel·les, tretze anys sense participar dels consells de ministres a Brussel·les. On estaven vostès? Per tant, aquí també... El Ministeri i la comissió, compromís de resoldre aquest error. És un error. No té sentit i, per tant, es podrà exportar a Tarragona.

Objectiu: Eliminar els senglars dels vint quilòmetres. Per tenir dades, els he dit quaranta vegades, 1.400 animals al radi de vint. Li torno a repetir, 1.400 animals al

radi de vint, 13.600 senglars abatuts arreu de Catalunya. Objectiu: eliminar tots els senglars del radi de vint quilòmetres. Li ho torno a dir. Objectiu: eliminar tots els senglars del radi de vint quilòmetres. Reforç de mitjans que hem demanat no només del Govern, no només de les administracions, de totes les comunitats autònomes hem demanat unitats canines i hem demanat trampes i també reforços del Govern, com de Tragsa. Vuitanta-tres per cent dels mercats del porcí oberts. Sap que vam presentar les dades d'exportació agroalimentària del porcí? Vostè sap quin efecte va tenir l'any passat en el porcí? Vostè sap quin efecte va tenir? Zero, augment del sis per cent de les exportacions de porcí al món l'any passat, quan ja teníem por de que això pogués passar.

I novetats importants, no ho ha dit això. No ho ha dit que a Brussel·les, la setmana passada va avalar l'estratègia del Govern del país amb la PPA i que això ens ha permès alliberar, flexibilitzar les restriccions de cinquanta-dos granges del radi. Això no ho diu. Ens ha costat una barbaritat.

Per tant, escolti, dermatosi nodular, divendres passen dues coses importants. Aixequem les restriccions...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El president

Ara sí.

Pregunta al Govern sobre el dret de vot dels catalans residents a l'estranger

310-00364/15

La següent pregunta és sobre el dret de vot dels catalans residents a l'estranger. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Gràcies, president. Conseller Duch, totes les nacions tenen el deure de cuidar i de prestar atenció als seus ciutadans, visquin al seu territori històric de la nació o visquin

a l'estranger. Els ciutadans i ciutadanes catalans que viuen a l'estranger també tenen el dret i el deure de participar políticament en la tria dels representants polítics, així com de dir la seva sobre el futur del país. Catalunya no n'és una excepció.

L'any 2010, hi havia uns 150.000 catalans vivint a l'estranger. Avui en són més de 400.000. I com millorar la participació política dels catalans a l'exterior és també un deure d'aquest Parlament. Catalunya és l'única comunitat que es basa en la LOREG, la llei orgànica de règim electoral general, que el 2022 va regular el *voto rogado* i que no ha solucionat la participació. Només el set per cent dels catalans i catalanes residents a l'estranger van votar o van poder votar a les eleccions del 2024, en bona part per culpa d'un sistema basat en l'enregistrament consular i un funcionament del correu molt deficient.

En canvi, a d'altres països les coses no funcionen així. Alguns d'ells, alguns d'aquests països també apliquen representants diputats a través del seu vot estranger. Per exemple, Portugal, on va votar el vint-i-quatre per cent; França, on va votar el trenta-vuit per cent; o Itàlia, on van votar un vint-i-sis per cent. Conseller, si tinguéssim una comarca, si tinguéssim una vegueria, si tinguéssim una ciutat on la participació electoral fos només del set per cent, segurament ens posaríem les mans al cap. Per tant, creu que cal fer alguna cosa?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Sí; moltes gràcies, president. Bon dia. Gràcies per la pregunta. Efectivament, és un tema molt important, perquè estem parlant d'un dret fonamental dels ciutadans i no es pot negar que quan es viu a l'exterior votar moltes vegades és una cursa d'obstacles i li puc dir perquè he viscut molts anys a fora i sé del que parlo.

La situació és una mica millor des que es va modificar la LOREG el 2022, fonamentalment perquè es va suprimir el vot pregat, que era realment l'obstacle més gran, perquè es va introduir la possibilitat de descarregar les paperetes telemàticament, cosa que d'alguna manera corregia el problema del correu, perquè

es pot obtenir la documentació per votar a les oficines consulars, perquè s'ha ampliat el termini pel dipòsit del vot i perquè s'han incrementat el nombre de centres habilitats. Però és evident, és evident que tot això no és suficient i que cal un procediment molt més àgil i molt més accessible.

I, en aquest sentit, som conscients de la preocupació. N'hem parlat moltes vegades amb la Federació Internacional d'Entitats Catalanes i n'hem parlat en el si del Consell de la Catalunya Exterior. Hem realitzat una enquesta entre catalans de l'exterior entre aquells que no van votar per saber quines seran les raons per les quals no ho havien pogut fer. Fonamentalment perquè no van rebre la documentació a temps, perquè van percebre que el procediment els semblava massa complex, perquè van tenir problemes d'inscripció al Cens de Residents Absents o fins i tot pel cost del procés, perquè has de pagar el cost del vot per correu.

Propostes de millora. Dins del que pot fer la Generalitat, efectivament, s'està treballant per posar en marxa una sèrie de mesures que puguin facilitar el vot. Fonamentalment una comunicació més clara i més accessible pel mig milió de catalans que viuen a fora, major transparència del procediment i dels resultats, amb especial atenció a la traçabilitat del vot i millora del sistema de reemborsament. També actuacions de difusió. Vostè sap que tots els governs de Catalunya, quan arriben les eleccions al Parlament de Catalunya, posen en marxa una campanya institucional, que penso que s'ha d'adreçar molt directament a la gent que viu a fora.

Dit això, el Govern és coneixedor també de que hi ha una iniciativa legislativa popular sobre una proposta de llei electoral que es va presentar al Parlament el passat mes de novembre. En tot cas, és evident que això està a les seves mans, a les mans dels diputats i les diputades, però arribat el cas, si s'escau, el Govern lògicament els hi donarà el suport tècnic necessari.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Oriol López Mayolas.

Oriol López Mayolas

Gràcies, conseller. Vostè ho deia: votar des de l'exterior és una cursa d'obstacles. La possibilitat del vot electrònic i la possibilitat del vot delegat, la millor descàrrega de la documentació, la creació d'una Junta Electoral catalana i potser fins i tot la possibilitat de tenir circumscripcions a l'estranger, això és el que demanen aquesta gent que vostè deia que estan promovent també una ILP perquè en parlem.

Nosaltres pensem, des d'Esquerra Republicana, que cal una reflexió, una reflexió profunda dels partits d'aquesta cambra per obrir un debat, si cal també de la llei electoral catalana, que permeti que els catalans a l'estranger puguin participar en condicions en la nostra vida política. Demanem obrir aquest debat, un debat que no cal que n'obri d'altres, però sí tractar aquesta disfunció. Els catalans i catalanes que viuen a l'estranger han de poder sentir-se preocupats per aquest Parlament i tractar els temes que els preocupen, com la llengua, la cultura, la seva salut o el retorn a casa seva. *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té dos segons. Té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Estem d'acord. *(Rialles.)*

El president

La següent pregunta és sobre la planificació educativa.

Pregunta al Govern sobre la planificació educativa

310-00365/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Conseller Dalmau. La davallada de la natalitat és un factor a tenir en compte sí, però la planificació educativa no pot basar-se només en una projecció

demogràfica. Cal incorporar-hi les ràtios, la matrícula viva, la complexitat dels centres, la segregació escolar i l'equilibri territorial.

I el que estem veient, conseller, ens preocupa i li poso alguns exemples. Terrassa, ciutat que havia liderat els rànquings de segregació escolar i que ha deixat de fer-ho gràcies a mesures precisament com la reducció de les ràtios, però de nou torna a veure com es redueix l'oferta pública del municipi, a la qual cal sumar, ja, la supressió de nou línies al curs vigent. I de cara al curs vinent, de nou, retallades, una línia menys a l'ESO, a l'institut Mont Perdut, precisament un institut públic de màxima complexitat i en una ciutat amb alta matrícula viva. Balaguer, amb una previsió de cent quinze infants per iniciar l'3 a l'escola Gaspar de Portolà i obviant la matrícula viva habitual, es topa l'oferta pública a quaranta-nou places, mentre l'oferta concertada s'amplia fins a seixanta-sis. La Ràpita, l'escola Horta Vella perd una línia d'infantil sense considerar la demanda ni la matrícula viva que rep el centre cada any. I a Barcelona, el tancament dels batxillerats artístics de l'institut Vila de Gràcia i l'institut Pedralbes de les Corts. Reducció de l'oferta pública mentre la privada s'amplia per absorbir la demanda. I això, conseller, exclou estudiants, debilita projectes pedagògics consolidats i va en contra de l'equitat en l'accés als ensenyaments artístics.

Conseller, això no és només una qüestió de números en un full de càlcul, és una qüestió de model. Si volem una planificació justa, també cal abordar l'actualització del decret de concerts, que és de l'any 93. El govern anterior va deixar un esborrany preparat i fa divuit mesos que és a la seva taula, un nou decret que hauria de permetre planificar amb criteris de corresponsabilitat i igualtat d'oportunitats, reconeixent els centres que han fet els deures en l'admissió de l'alumnat vulnerable i en la reducció de les ràtios.

Per això, li pregunto, conseller: ¿Com pensa garantir que la planificació del curs 26-27 no castigui l'escola pública amb el tancament de línies, com hem vist, asseguri un equilibri real entre xarxes i incorpori l'actualització del decret de concerts per planificar amb criteris d'equitat?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, li agraeixo la pregunta, perquè ens permet explicar com estem enfocant la planificació de l'oferta educativa que, com bé sap, la treballem amb la comunitat educativa i sobretot, amb el conjunt del territori, amb el món local.

I ho fem amb tres objectius clars. La primera és garantir plaça a tot l'alumnat, preservar la qualitat del sistema i la tercera, actuar amb criteris d'equitat. El curs vinent preveiem que 53.600 infants s'escolaritzin a l'3, uns 1.700 menys que el curs anterior. I aquesta davallada demogràfica és el que explica els ajustos a la planificació d'un any a l'altre.

Ara bé, davant d'aquesta davallada demogràfica –que ens ha de fer reflexionar, també li he de dir, com a país– hi ha diferents maneres d'actuar

fitxer 6

i la nostra llei és clara, perquè pretén consolidar una reducció progressiva de ràtios. Sap qui va començar aquesta política? El govern del senyor Pere Aragonès, i és una bona política. Per què li dic això? Perquè en el curs vinent mantenim el 99,8 per cent dels grups d'l'3 i de primer d'ESO, malgrat el descens del nombre d'alumnat. Sap quants grups d'l'3 surten amb vint alumnes o menys? El 96,2 per cent. I no hi ha cap grup amb una ràtio inicial de vint-i-tres o més. I el cinquanta-nou per cent dels grups públics començaran amb dinou alumnes o menys. L'any passat va ser el quaranta-cinc.

Dit això, li insisteixo que, com vostè sap, la planificació es treballa amb el món local i amb un criteri central d'equitat i lluita contra la segregació. I és en aquest sentit amb el qual també hem ampliat i hem tingut en compte la matrícula viva municipi a municipi per participar d'aquestes necessitats en el món local mentre evoluciona el curs.

I vostè ha comentat algunes de les qüestions, concretament, la que fa referència als ensenyaments artístics a l'IES Vila de Gràcia. Sap quantes places han quedat

desertes l'any passat, en els ensenyaments artístics a la ciutat de Barcelona?, que és la mirada amb la que es planifica la ciutat? Seixanta-nou. Veníem de que en quedessin desertes 117. I a més ho hem fet en un centre, a l'IES Vila de Gràcia, on intentem fer-ho en aquells llocs on tenen un impacte més quirúrgic. Hem suprimit mig grup, de tal manera que ens permeti, primer, que els alumnes que estan estudiant a l'IES Vila de Gràcia puguin acabar el curs que estan fent i ens permeti concentrar-ho en aquells llocs que estan més dotats per poder-ho fer. Sap quantes persones són del mateix barri? Sis. Sap quantes persones són del mateix centre que estan estudiant? Zero. I en aquest sentit estem treballant per poder concentrar l'oferta en aquells centres específicament que mantenen major qualitat i que tenen la capacitat de tenir millors instal·lacions. I estem treballant amb el conjunt dels centres perquè sigui així.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els pressupostos de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat

310-00360/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Señora *consellera*, la Generalitat lleva desde 2023 sin presupuestos, tres años sin actualizar cuentas, tres años perdidos y tres años donde todo ha ido peor. Se produce riqueza, sí, aumenta el PIB, pero que solo disfrutan unos pocos: las grandes empresas multinacionales, los fondos de inversión extranjeros y las administraciones públicas, que recaudan más dinero y se forran con la inflación, es decir, con la subida de precios. Porque vivir cada vez es más caro para el resto de los mortales. En los últimos tres años vivir se ha encarecido un veintiséis por ciento. El precio de la vivienda se ha disparado, el poder adquisitivo no mejora y llegar a fin de mes es más difícil, si no imposible.

Y ahora anuncian que presentan presupuestos este viernes: tarde, muy tarde. Y que cuentan con el apoyo de la patronal y sindicatos, que viven de los presupuestos, y, claro, les abrazan con pasión y les aplauden, porque, claro, de esa foto sacan más de 20 millones en subvenciones. Yo también les abrazaría.

Y, además, pretenden pactar presupuestos con comunistas y separatistas, es decir, con quienes siempre exigen más subvenciones, más impuestos y más aparato político. Y, miren, ustedes, el PSC, Esquerra y Comuns, son los responsables de los actuales presupuestos de 2023. O sea, de la actual situación dramática.

Y la pregunta es clara: ¿para qué quieren esos presupuestos nuevos? ¿Para eliminar el gasto que sobra? No. ¿Para centrarse en lo importante? No. ¿Para bajar impuestos a trabajadores y familias? No. Lo quieren para seguir manteniendo sus estructuras políticas, para seguir subvencionando a medios de comunicación amigos y entidades amigas, y para seguir derrochando dinero público de todos en ayudas al exterior.

Y lo último que vamos sabiendo, según sus pactos que van filtrando: lo quieren para anunciar cheques de veinticinco euros para que los jóvenes se puedan comprar condones o para blindar contratos millonarios a la dirección de TV3 o para el nuevo Consell Assesor Feminista que anunciaron ayer por la tarde.

Señores socialistas, Gobierno del PSC, ya les anunciamos nuestra enmienda a la totalidad a sus políticas y a su idea de presupuestos, porque Cataluña recauda más que nunca, pero los catalanes viven peor que nunca: más impuestos, más burocracia y peores servicios públicos, muchos de ellos desbordados por la inmigración ilegal. Porque la Generalitat, la Generalitat de Catalunya, no tiene un problema de dinero, tiene un problema de prioridades.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia consellers, conselleres, diputats i diputades. Diputats Garriga, li voldria fer primer una reflexió: és que hi ha una cosa que es diu democràcia, sap?, i el president Illa va nomenar un govern perquè va tenir el suport d'aquesta

cambra, per tant, és un govern legítim, votat democràticament i, per tant, està desenvolupant les polítiques de la majoria social que li ha donat suport. Això, per començar. A vostè no li agrada i ho puc entendre, però estem fent el que ens va encarregar aquesta cambra, que és intentar governar el país.

És veritat que el país és molt millor governar-lo amb pressupostos. Per això, després d'un treball intens internament amb les diferents conselleries, amb els diferents departaments, divendres, com ja ha anunciat el president, presentarem i aprovarem aquests pressupostos el Govern. I després vindrem al Parlament amb un acte de transparència a presentar a tots els grups parlamentaris perquè vostès puguin tenir tota la informació.

I, és veritat, l'economia va bé. L'any 2025 hem tancat amb un 2,7 de creixement del PIB, és una xifra molt important. També estem en màxims, ahir ho explicava el conseller Sàmper, amb exportació. Som la primera comunitat autònoma en exportació: 100 mil milions d'euros. Tenim moltes dades positives, és veritat, però aquesta riquesa que generem no l'estem compartint prou bé. Per això tenim índexs de desigualtat –ho sap molt bé la consellera Martínez Bravo–, tenim dades que ens haurien d'avergonyir en temes de pobresa infantil.

I per això necessitem uns pressupostos: per fer front a aquests reptes que tenim com a societat, per continuar generant prosperitat, òbviament; recolzant les empreses – per això hem fet un acord amb els agents socials i econòmics–, per potenciar les empreses, per establir un marc més estable laboral. I per això ens han donat suport, perquè moltes de les mesures que hem pactat amb ells van en aquesta línia: més polígons industrials, més suport a les empreses, la internacionalització, la formació professional, que ha de generar talent per a les nostres empreses, etcètera, etcètera. No pel que vostè diu, senzillament perquè hem acordat mesures que s'incorporen al pressupost i que afavoreixen la generació de prosperitat, i, evidentment, perquè cal compartir-la.

I en aquest pressupost hi ha mesures que reforcen l'estat del benestar. Ja sé que a vostè no li agrada, perquè a part de dir que abaixarà impostos, el que no ens explica mai és abaixant impostos i amb menys recursos com pensa vostè enfortir l'estat del benestar? Perquè si el que vostè vol és la llei del més fort, ja sabem com acaba això:

que els més vulnerables no tindran ni una bona educació amb vostès, ni una bona sanitat, ni unes bones infraestructures. Perquè si vostè no paga impostos i els redueix, no tindrà recursos per dedicar a les polítiques públiques. Més val que expliquem les coses tal com són, i els seus números mai surten. I també l'hi diré: nosaltres posem respostes, vostè només busca culpables.

Bon dia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyora consellera, no té raó. L'economia no va bé si no es nota a la nevera dels catalans.

El president

La següent pregunta és sobre la dignitat de les dones.

Pregunta al Govern sobre la dignitat de les dones

310-00362/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. *Consellera*, ¿qué le parece que en las calles de Cataluña haya mujeres tapadas de pies a cabeza con burkas o nicabs?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Molt bon dia, president. A nosaltres no ens agrada el burca, i ho hem dit moltes vegades. Però a mi em preocupen més altres dades: 2026, en el que portem

d'any, deu dones assassinades, dos infants i tres dones assassinades en quatre dies. El problema veritable de la societat espanyola és aquest o és la violència masclista?

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, el velo integral no es cultura ni mucho menos es religión. De hecho, en muchísimos países de mayoría musulmana está prohibido, precisamente porque no es un símbolo religioso, sino que es un símbolo político fundamentalista. Es la expresión visible de la sumisión de la mujer; es el intento de imponer una visión radical incompatible con nuestra democracia y con los valores constitucionales que nos hemos dado entre todos.

Y nosotros lo tenemos muy claro. No queremos una Cataluña donde haya mujeres invisibilizadas, convertidas en sombras, encerradas en cárceles de tela, porque ustedes han decidido abandonarlas en nombre del relativismo cultural. ¿Las mutilaciones genitales también las van a emparar con la excusa de la libertad religiosa? ¿O los matrimonios forzados entre niñas y pederastas? Porque eso es lo que son, señora Menor.

Qué hipócrita. Qué hipócrita presumir de feminismo desde la tribuna para luego blanquear un instrumento de opresión como el burka o el nicab. Cuando una mujer es obligada a taparse para no provocar el deseo de un hombre, el mensaje es devastador: que la responsabilidad es de ella, que su cuerpo es pecaminoso, que su libertad debe limitarse para proteger la debilidad de quien no se sabe controlar. Y eso nos afecta a todas, *consellera*, porque es que al final vamos a acabar teniendo que taparnos todas. Y no podemos aceptar que se nos divida entre puras e impuras en función de los metros de tela que nos cubran. ¿A esto ustedes le llaman feminismo? Qué vergüenza.

Mire, por cierto, decía también el presidente el otro día que es que no ve a mujeres cubiertas por la calle. ¿No será que no quiere mirar, señor Illa? Porque hay barrios que van llenos, y ustedes lo sienten y lo promueven. No sé si es cobardía, cinismo o tacticismo político, pero lo que seguro que sí es es una aberración para las mujeres.

Y les garantiza que en el Partido Popular vamos a hacer todo lo posible para que ninguna mujer tenga que vivir en una jaula de tela. Y si a alguno le da pensamientos impuros, si no sabe contener sus instintos primarios, que se tape él o que se encierre él en su casa, no nosotras.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Miri, diputada Roldán, tenia l'esperança de que veure el títol de la seva pregunta, que era parlar sobre la dignitat de les dones, veritablement parlés de la dignitat de les dones. Però per parlar de la dignitat de les dones, primer hem de defensar la dignitat de les dones. Protegir la dignitat de les dones, no estigmatitzar-les, com vostès fan, no és utilitzar-les políticament ni instrumentalitzar-les; és no parlar d'elles, és parlar amb elles, i sobretot donar-los veu a elles.

O defensar la dignitat de les dones és el que vostès fan quan donen respostes a les seves companyes regidores de Móstoles davant presumptes casos d'assetjament sexual? Això és defensar la dignitat de les dones? *(alguns aplaudiments)* O defensar la dignitat de les dones és votar invisibilitzar o plantejar invisibilitzar la violència masclista de l'agenda política d'Extremadura per aconseguir la presidència del govern d'Extremadura? *(alguns aplaudiments)* Això és defensar la dignitat de les dones?

Miri el que diuen perquè no sigui que les seves patriotes pensin que la seva dignitat no l'estan defensant i que estan defensant la dignitat d'altres dones.

Moltes gràcies.

El president

Silenci, si us plau.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a fer front a l'activitat de la ultradreta violenta

310-00363/15

La següent pregunta és sobre les mesures per fer front a l'activitat de la ultradreta violenta. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Consellera... La ultradreta violenta és una de les principals amenaces per a la seguretat a Europa, també ho és a Catalunya. De fet, almenys entre el mes de març i el mes de juliol de l'any 2025, l'organització Deport Them Now va tenir una alta activitat a Catalunya, tant a les xarxes socials com als carrers. De fet, va estar molt activa fins que, després dels greus atacs racistes de Torre Pacheco, es va detenir un dels seus principals membres a Mataró, i després també d'aquests fets es van tancar les seves principals xarxes socials.

En aquells mesos, els membres de Deport Them Now, que van estar molt actius, es van manifestar amb VOX demanant deportacions massives a Mataró, a Terrassa, a Barcelona o a Sabadell. Van animar a realitzar actuacions violentes després d'aquestes manifestacions, com es va fer a Sabadell, on després d'una manifestació van anar a un restaurant kebab i el van atacar de manera molt violenta. Exactament igual, de fet, que es va fer a Torre Pacheco.

I un element important: van trobar un arsenal d'armes a la casa del detingut per ser membre d'aquesta organització, aquest membre, que es manifestava amb VOX i que té fotos amb el regidor de VOX a Mataró. Un jutjat de Mataró ha obert una investigació penal per organització criminal, però sis mesos després encara només hi ha una persona identificada com a membre d'aquesta organització que s'està investigant, a pesar de que van participar en grup i hi ha fotografies d'ells a les manifestacions, i a pesar de l'alta activitat que van tenir en un grup de Telegram específic de Catalunya durant aquells mesos.

Efectivament, els Mossos fan feina contra la ultradreta violenta, com fa poc es van fer unes detencions de Núcleo Nacional, però calen més mitjans i més determinació per fer front a grups com de The Base, Núcleo Nacional o Deport Them Now. Aquest Parlament ja ho va dir fa uns mesos, al juliol: calen més mitjans, cal més determinació. Consellera, quines mesures han pres per millorar la feina i per poder tractar amb més contundència a l'amenaça que suposa la ultradreta violenta?

Fitxer 7

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Diputat, en primera instància, li vull agrair el compromís que sempre expressa públicament i amb la seva feina com a diputat davant del combat d'aquells extremismes violents, en aquest cas, abordant l'extremisme violent dels plantejaments d'extrema dreta.

Per part de Mossos d'Esquadra i especialment de la Comissaria General d'Informació, es treballa en una estratègia a tres bandes, que és la prevenció, la detecció i la intervenció. Durant el 2025, s'han rebut un total de 204 alertes per radicalització violenta, un onze per cent es correspon amb casos als que vostè feia referència de la ultradreta, tres estan sota mandat judicial i sota la fiscalia. I en aquest cas, Mossos d'Esquadra col·labora estrictament en aquesta investigació sota els paràmetres judicials i de la fiscalia. Per tant, aquesta és una informació que s'està treballant i la policia, en aquest cas, fa de policia judicial.

En relació amb la determinació que vostè ens demanava, dir-li que estem treballant en una estratègia, sobretot de prevenció. S'han incrementat durant el 2025 un vint per cent les formacions que es fan en diferents àmbits i en diferents departaments de la Generalitat, especialment els educatius. Estem fent formació en l'àmbit educatiu per evitar els radicalismes, aquestes expressions que estan fora del respecte cap als drets humans en entorns escolars, en entorns de pràctica i llibertat religiosa. I aquesta feina està donant bons resultats. S'han fet un total, com li deia, de 243 formacions, que representen un increment del vint per cent de les jornades formatives, que s'han adreçat a un total de 6.344 professionals dels diferents àmbits.

Dels diferents processos i alertes de radicalització que ha rebut el Cos de Mossos d'Esquadra, moltes d'elles estaven en estat primerenc i no van arribar a ser amenaça. Del total de les que estan relacionades amb la ultradreta, com li deia, tres estan

vinculades a investigacions judicials. I aquí, doncs, clarament el Cos de Mossos d'Esquadra hi col·labora.

La nostra determinació i la determinació del Cos de Mossos d'Esquadra per combatre qualsevol tipus de radicalismes extrems i violents que posen en joc la convivència és total.

Òbviament, estem treballant en una estratègia del pla estratègic 2040 per reforçar tots els mecanismes que tenim per treballar, també, des de l'àmbit de la Comissaria General d'Informació.

Crec que aquest és un combat que interpel·la a tot aquest hemicicle. Hem de defensar els drets humans, hem de defensar la llibertat i hem de combatre amb tota la força del sistema i de la llei els extremismes violents.

El president

Vol repreguntar, senyor diputat? *(Pausa.)* No.

Pregunta al Govern sobre la inscripció a mitjan curs als centres educatius d'alumnat immigrant provinent de la matrícula viva

310-00356/15

La següent pregunta és sobre la inscripció a mitjan curs als centres educatius d'alumnat immigrant provinent de la matrícula viva. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ensopeguem que la consellera Niubó està de baixa per raons mèdiques. Li desitgem una ràpida recuperació. Però no ens podem estar de dirigir aquesta pregunta al Govern socialista, perquè considerem que els fets són greus i suposen una invasió competencial absolutament inadmissible contra els ajuntaments catalans.

Com és possible que el departament estigui escolaritzat i, per tant, ocupant places de les nostres escoles municipals sense requerir als alumnes l'obligatorietat d'estar empadronats al municipi? Ho dic en genèric perquè vull suposar que aquest acte negligent no el cometem només a Ripoll o contra els ripollesos. Com és possible que sense que estiguin empadronats al municipi, sense que l'ajuntament els hagi

incorporat oficialment al cens i hagi pogut, per tant, verificar mitjançant inspecció policial, la veracitat de la informació aportada, vostès s'adjudiquin places escolars del nostre terme municipal? Com és possible que hi hagi rípollesos que volen fer un canvi d'escola i vostès els neguin al·legant manca de places lliures i, en canvi, trobin places lliures de manera immediata per a qui acaba d'arribar i ni tan sols consta al nostre padró?

S'han begut l'enteniment? Per a qui treballen vostès? Per als catalans o per als estrangers? Qui els paga la nòmina al cap del mes? Els catalans o en Mohammed VI? Fins a on estan disposats a arribar per defensar aquest model multicultural fallit que ens tensiona les aules i ens rebaixa el rendiment escolar?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Jo li demanaria a la senyora Orriols que vostè sí que utilitzi la seva nòmina per estudiar, perquè ho fem així, perquè ho diu la llei. I és una mica preocupant que vostè no conegui la normativa que ho empara.

La matrícula viva és un fenomen habitual al conjunt del territori. Parlem de l'alumnat que s'incorpora al sistema educatiu un cop iniciat el curs per múltiples circumstàncies: canvis de domicili, situacions socials sobtevingudes, trasllats laborals o familiars. I la normativa és clara: cap infant –ho repeteixo–, cap infant pot quedar-se sense plaça escolar durant el curs. És un dret dels infants i un deure de l'Administració garantir-lo.

Tant és així que els requisits són especialment inclusius: des de l'aprovació de la LEC, el padró no és un requisit legal per a l'escolarització. Per assignar la plaça a l'alumnat un cop ha començat el curs, només ha d'acreditar que s'ha mogut i, per tant, és suficient la sol·licitud d'empadronament. I per als alumnes de procedència estrangera que no han estat escolaritzats mai a Catalunya, ni tan sols fa falta aquest document. Així ho recull el Decret 1121, del 16 de febrer, de la programació de l'oferta educativa.

Senyora Orriols, l'educació és un dret universal i no pot dependre de consideracions ideològiques. I el Govern garanteix aquest dret, perquè estem parlant dels drets dels infants.

Debats com el que vostè planteja, li he de dir que ens preocupen, perquè francament, només hi veig dues opcions: o vostè desconeix la normativa, fet que és una mica greu pel càrrec que vostè ostenta en aquest Parlament i com a batllessa a Ripoll, o bé la coneix i decideix ignorar-la perquè l'únic que li importa és l'origen d'aquests alumnes. A nosaltres no ens importa el seu origen; ens importa que són infants i ens importa sobretot el seu futur, i el futur de tots els alumnes de Catalunya. Perquè el seu futur és el de tots. Si ells o elles prosperen, prosperarem tots i totes nosaltres. I si ells fracassen, senyora Orriols, haurem fracassat tots i totes nosaltres. Em preocupa que vostè no ho comparteixi sent diputada d'aquesta cambra i alcaldessa de Ripoll.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ves que Aliança Catalana... –perdó–, Aliança Catalana és aquí, precisament, per canviar aquestes normatives que vostès han anat implantant, normatives que fomenten, evidentment, l'efecte crida.

La sessió abordarà qüestions rellevants i d'interès per al professorat, com ara els canvis en els horaris i en els descansos i l'impacte que tenen en el rendiment i els nivells d'energia de l'alumnat, les pautes bàsiques d'hidratació i alimentació abans i després del dejuni, suggeriments per adaptar activitats com l'assignatura d'educació física, les sortides o les jornades especials. Són recomanacions de l'Oficina d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona als centres educatius per afrontar el ramadà. Els sembla bé modificar horaris d'activitats escolars i sobrecarregar d'instruccions ideològiques el nostre professorat per privilegiar la comunitat musulmana? Ho troben normal això? És que és surrealista.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. L'hi torno a repetir, perquè crec que no ho ha entès: l'educació és un dret universal i aquest Govern el garantirà a tots els municipis de Catalunya, de les Terres de l'Ebre a la plana de Lleida, a les comarques centrals i també a Ripoll.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les exportacions agràries.

Pregunta al Govern sobre les exportacions agràries

310-00357/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerro i Tomàs.

Manel Ezquerro Tomàs

President, bon dia. En primer lloc, voldria destacar una dada important per a les Terres de Lleida i per al conjunt del regadiu del Segarra-Garrigues, la tramitació i l'emplenament del pantà de l'Albagés, una infraestructura clau per al desenvolupament del nostre territori, per a l'increment de la producció agroalimentària.

En segon lloc, i lligat amb aquest augment futur de la producció agroalimentària, les dades fetes públiques per Prodeca, l'eina del Govern per impulsar la internacionalització del nostre sector agroalimentari, evidencien que Catalunya consolida el seu lideratge exportador. Confirmen que la producció agroalimentària catalana és avui un dels grans pilars de la nostra economia: 16.903 milions d'euros en exportacions el 2025, amb un increment del 7,48 per cent, representant un superàvit comercial i un increment anual del 85,74 per cent en deu anys.

Parlem d'un dels pals de paller de les exportacions del país, amb presència en 196 països, que projecta qualitat, diversitat i capacitat d'adaptació als mercats internacionals. I ho fa amb la base de tot plegat, la base de la història de la humanitat: l'alimentació. Aquest èxit no només és econòmic; és territorial i social, és ocupació al

món rural, és transformació agroindustrial, és d'arrelament, és cohesió i equilibri de país. Perquè mentre produïm aliments cuidem el territori i el país.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar compartim la idea que l'agroalimentària ha de ser una política estratègica, més encara en el context geopolític actual. Ens hem d'anticipar, invertir i acompanyar institucionalment. Per això li preguntem: com pensa el Govern consolidar aquest lideratge exportador reforçant la competitivitat, la innovació i la internacionalització de les nostres empreses agroalimentàries i alhora garantir que aquest creixement es tradueixi en més valor afegit, més rendibilitat per al productor i més oportunitats d'ocupació i serveis al món rural?

I en aquesta línia, quines accions prioritàries impulsarà el departament per convertir aquest rècord exportador en una palanca de reequilibri territorial i de prosperitat compartida arreu del país?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputat, miri, vostè ha dit dos exemples de política útil i jo n'afegiré alguns més. Política útil és després de vint anys posar en funcionament l'embassament de l'Albagés i després de cinc anys de tràmits administratius; per tant, avui ja està en funcionament.

Jo em pensava que avui aquí em preguntarien i exigirien també respostes de política útil per les ventades i les destrosses als hivernacles, a les muscleres i als regadius de l'Ebre. Per tant, això també vam estar-hi i, evidentment, hi estem treballant per resoldre-ho.

Política útil també és la feina que hem fet, dolorosa però necessària, per aixecar les restriccions aquest divendres de la dermatosi nodular.

O política útil és cridar a la participació a les eleccions agràries i demanar a tots els que estem aquí..., que els interlocutors del sector agrari sortiran de les eleccions de divendres i, per tant, també cridar, també, a la democràcia al camp.

I la política útil també és acompanyar, ajudar i agrair la feina de les exportacions agroalimentàries. En un entorn extremadament complex, les dades són històricament bones: set per cent de creixement de les exportacions agroalimentàries catalanes, 16.900 milions d'euros –rècord històric–; superàvit comercial –aviso–, 104 per cent de superàvit comercial.

Quan dieu: «No som autosuficients en alimentació»; sí, tenim superàvit comercial en alimentació a Catalunya. Primera comunitat autònoma de l'Estat; no ho érem l'any passat, per tant, recuperem la primera posició. Multipliquem per set la mitjana europea d'exportacions agroalimentàries. Multipliquem per dos la mitjana espanyola d'exportacions agroalimentàries. Rècord d'empreses exportadores catalanes a l'exterior, 3.225. No són només les grans les que exporten, 3.225 –rècord històric– empreses catalanes exporten. En deu anys, augment del vuitanta-cinc per cent de les exportacions agroalimentàries.

I el que és més sorprenent, mercats tercers, augment del deu per cent i alguns mercats com el Vietnam, setanta-dos per cent d'augment; Orient Mitjà, quaranta per cent d'augment i altres països similars.

Quin és el secret? Col·laboració publicoprivada. Gran feina de Prodeca. Gran feina d'Acció Empresa, conseller, d'Icex i de tota la xarxa pública distribuïda pel país.

Molt important, s'estan generant moltes oportunitats i Catalunya hi hem de ser, moltes oportunitats en països emergents.

I per últim, em diran: «I la renda agrària?» Properament sortirà la renda agrària. Ja els dic que serà un resultat també històric, segurament el millor de la història.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'informe social de Catalunya 2025.

Pregunta al Govern sobre l'Informe social de Catalunya 2025

310-00358/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, honorable consellera Martínez Bravo. El passat 17 de febrer es va presentar el primer informe social elaborat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, una eina pionera i d'orientació de les polítiques públiques, realitzat en base a un important volum de dades facilitades per l'Idescat. Un diagnòstic d'un país en transformació que proporciona una radiografia de la situació actual, detectant les fortaleeses i les febleses a les que ens enfrontem col·lectivament, amb l'objectiu d'esbossar polítiques públiques per poder donar resposta als diferents àmbits i territoris que analitza el document. Un diagnòstic integrat que connecta pressions socials, condicions de vida i polítiques públiques.

No parlem d'un inventari de dades ni d'un programa electoral, tampoc d'un programa de mesures ni d'una proposta tancada; parlem d'un document necessari, perquè ens ajuda a entendre millor què està canviant, com afecten aquests canvis la vida dels catalans i les catalanes i on es concentren els riscos socials, a més d'esdevenir una eina útil per reforçar la capacitat preventiva de les polítiques públiques, i ens orienta

fitxer 8

en l'acció pública a seguir.

Per tot això, consellera, quina valoració fa el Govern sobre la presentació per primera vegada d'aquest informe social de Catalunya 2025?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mònica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Gràcies per la pregunta, diputada. Gràcies per l'explicació sobre la importància d'aquest primer informe social que hem posat en marxa perquè

el nostre govern, a més d'estar a peu de carrer al costat dels alcaldes i alcaldesses i parlant amb les persones, també vol posar el rigor, les dades i les millors pràctiques en l'àmbit internacional pels grans reptes de país que tenim, com la creació i la promoció de la prosperitat compartida.

I aquest informe, què diu? Posa de manifest que l'estat del benestar català té fortaleeses indiscutibles i en alguns àmbits és dels millors de tot el món. Però també hi ha reptes que han sorgit en les últimes dècades, que han fet que les administracions no s'hagin ajustat amb l'agilitat necessària. I és aquí on posem l'enfocament. L'informe parla dels reptes del cost de la vida, del cost de l'habitatge, del repte de la pobresa infantil i de l'envelliment, qüestions que necessiten redoblar els esforços i qüestions totalment alineades amb les prioritats que té aquest govern des del primer dia. I amb un denominador comú: la necessitat urgent de generar prosperitat, però assegurar-nos que aquesta sigui veritablement compartida.

La setmana passada vaig poder participar en una taula rodona d'alt nivell amb dos dels principals economistes en l'àmbit internacional, Gabriel Zuckerman i Branko Milanovic –el Departament d'Economia va fer una altra xerrada aquesta setmana amb Branko Milanovic–, i posen de manifest algunes dades que ens haurien de fer reflexionar. De tota la riquesa generada al món en els últims vint-i-cinc anys, el quaranta-u per cent de la riquesa addicional creada ha anat a mans de l'u per cent més ric a tot el món. Aquesta és una realitat subjacent del món, però que només amb governs compromesos amb la generació d'una prosperitat compartida li podrem donar resposta. Llavors, davant de les sucursals de Trump que tenim en aquest Parlament i davant d'alguns partits, alguns nous imitadors que els estan sortint recentment, opcions que l'únic que volen és distreure d'aquesta realitat subjacent parlant d'abaixar els impostos, criminalitzar la població migrant i desprestigiar l'estat del benestar, davant de tot això, un govern que posa totes les dades, tota l'empatia i tot el rigor a treballar per generar prosperitat, però que aquesta sigui veritablement compartida.

Moltes gràcies.

El president

I la darrera pregunta és sobre les dades de la cultura.

Pregunta al Govern sobre les dades de la cultura

310-00359/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Consellera Hernández, l'esperada llei de drets culturals ha iniciat la seva tramitació parlamentària i, per tant, ja som més a prop de poder contribuir a enfortir els valors democràtics, l'estat del benestar i blindar els drets culturals de la ciutadania. Ha comptat amb una àmplia participació dels sectors i de la professió i té voluntat de consolidar els pilars del sistema cultural català.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, treballarem amb mà estesa i cercant el consens per fer una norma que representi el conjunt del territori en la seva diversitat i pluralitat, garanteixi els drets de la ciutadania i el seu accés a la cultura, sigui moderna i avançada i, alhora, sigui referent per als catalans i les catalanes, visquin on visquin i sigui quina sigui la seva situació socioeconòmica.

Per tant, per fer una anàlisi acurada i ajustada a la realitat cal implementar accions adients i cal que ens dotem d'un observatori de la cultura sòlid i útil, com fa anys que reclama el Conca. Per tant, caldrà posar en marxa un espai públic per recopilar i difondre dades, estadístiques, informes, anàlisis sectorials i recursos culturals a partir de la informació generada per totes les administracions, centres de recerca, entitats, fundacions, empreses i món associatiu. Perquè les polítiques culturals encertades pensem que són aquelles que tenen ambició de servei públic, es dissenyen amb equilibri i justícia social i territorial, contribueixen a fer avançar la societat i les persones i, per tant, precisen d'una font de dades transparent, robusta, actualitzada i transversal.

Honorable consellera, per tot això, volem preguntar-li per les iniciatives que ha posat en marxa el seu departament per conèixer els comportaments, les demandes i necessitats culturals de la població a partir dels canvis en els hàbits de consum cultural per franges d'edat, accessibilitat social i territorial, l'impacte de la cultura als barris, les viles i els pobles de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Doncs sí, efectivament, diputada García, disposar de dades i posar-les a disposició de la ciutadania és un exercici necessari de transparència i d'eficiència administrativa, i poder analitzar i entendre aquestes dades ens permet dissenyar polítiques públiques que responguin a les necessitats de la gent i, sobretot, als reptes de país, com vostè deia. Això és clau en l'àmbit cultural, com així ha subratllat el Conca, com també vostè apuntava, en diversos informes i com fa temps que demana el sector cultural. Aquesta visió és compartida també per la UNESCO i es va expressar en el document final del Mondiacult del 2025, en el qual es posa de manifest la necessitat de disposar de mecanismes de comparació de dades i rendició de comptes més sòlids i més rigorosos. És en aquest sentit que el projecte de Llei de drets culturals que està en tramitació en aquesta Cambra estableix justament la creació d'un observatori de la cultura per recollir, elaborar i posar a l'abast de la ciutadania les dades sobre la vida cultural, els recursos públics invertits, l'avaluació dels impactes i el seu retorn social.

I per això, avançant-nos a l'aprovació d'aquesta llei i atenent, justament, la demanda del sector cultural, el 27 de gener vam aprovar la creació d'un programa temporal per a la creació de la plataforma de dades i l'impuls de desenvolupament de públics de la cultura. Aquest és un projecte del Departament de Cultura que està vinculat a l'àmbit de l'administració digital i la governança de dades, que impulsem en coordinació amb la Secretaria de Telecomunicacions i Transformació Digital del Departament de la Presidència. Aquesta plataforma ha de ser l'eina bàsica per recollir les dades generades per diversos àmbits culturals, tant públics com privats, com vostè apuntava, i posar-les a disposició de tothom per desenvolupar polítiques culturals basades en fets, basades en la dada, no en intuïcions i per controlar-ne el seu impacte.

En definitiva, aquest programa ens ha de permetre desenvolupar sistemes de dades i indicadors sobre drets culturals i fer-los públics, integrar i estructurar la informació necessària per a l'anàlisi dels sectors culturals i l'avaluació de les actuacions de les administracions públiques, impulsar el disseny de polítiques dirigides a l'ampliació i la fidelització dels públics de la cultura –molt important–, incorporant conceptes de major diversitat i inclusió social.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, procedirem a la substanciació del nou punt de l'ordre del dia, consistent en el debat i votació de la sol·licitud del Grup Parlamentari de Junts de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya. A continuació, obrirem un torn d'intervenció per posicionar-se per un temps màxim de tres minuts, tal com vam acordar.

Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre la situació de col·lapse que pateix Catalunya

361-00033/15

En primera instància, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el seu portaveu, el diputat senyor Salvadó Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé, doncs moltes gràcies, president. Efectivament, nosaltres, Junts per Catalunya, la setmana passada vam registrar una petició de compareixença del president Illa pel col·lapse que pateix el nostre país i avui ho portem aquí a votació. La justificació? Ho ha explicat molt bé la nostra portaveu... Perdó, el portaveu soc jo! *(Rialles.)* La nostra presidenta de grup parlamentari, la Mònica Sales, ho ha explicat molt bé en la pregunta al president. Tenim un govern que és depenent, que és incompetent i, a més a més, ara hem vist que a més a més és inestable. Depenent perquè no és capaç de plantar cara a Madrid davant de la submissió amb el dèficit històric d'inversions, amb l'espoli fiscal, l'espoli competencial, etcètera, etcètera.

És també incompetent perquè aquest govern va arribar aquí traient pit que serien els de la gestió i resulta que el país ens cau a trossos: tenim vagues de mestres, vagues de metges, tenim manifestacions de pagesos, de pescadors, Rodalies és un desastre, s'han gestionat de manera, evidentment, molt malament les alertes meteorològiques, hem vist també com la pesta porcina africana està en aquests moments descontrolada... I nosaltres ja els vam advertir des del primer moment que, sense defensar la nació, era impossible tenir una bona gestió. Que la dependència i la incompetència van lligades de la mà.

Però com deia, a més a més, hem vist ara que és un govern inestable perquè pretén aquest divendres, demà passat, presentar uns pressupostos que no tenen els suports suficients, que estan només amb l'acord dels sis diputats de 135 de la cambra, els sis diputats dels Comuns i, per tant, uns pressupostos de submissió a les polítiques de Colau que pretenen que aquestes polítiques d'Ada Colau s'exportin arreu del territori i aquí, com saben, president, no ens hi trobaran.

I vostè, president, va tornar –i ens alegrem molt que hagi tornat i que hagi tornat amb molt bones condicions i recuperat, i sap que ho diem de cor–, però vostè va tornar i va dir «sé el que necessita Catalunya». Doncs, escolti'm, què millor que personar-se i comparèixer aquí al Parlament i no deixar-ho només en un simple titular, com sempre, de propaganda. Nosaltres, Junts per Catalunya hem estat propositius en educació, en salut, en primer sector, hem estat propositius en mobilitat, en habitatge, en emergències, en finançament, en l'ascensor social, en salaris, pensions, fiscalitat, drets socials, etcètera. I vostè? Vostè es nega, de moment, a comparèixer aquí. Abans ha dit que sí, ens ha anunciat que sí, que el seu grup votarà a favor d'aquesta compareixença. Ens n'alegrem, és el que tocava. Però li hem de dir que ahir a la Junta de Portaveus el seu grup, el Partit Socialista, va votar en contra que vostè comparegui. Per tant, simplement han canviat el vot perquè han vist les orelles al llop.

Per tant, nosaltres li diem que si és bo per fer aquesta gira mediàtica que ha fet en aquests deu dies que fa que ha tornat, que hi ha tres entrevistes, una compareixença a mitjans, ha fet també deu actes...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Salvador Vergés i Tejero

Sí, acabo, senyor president. Doncs ha de ser bo també per comparèixer aquí a la seu de la sobirania popular, que és el Parlament. Perquè governar no és fer propaganda, sinó que governar és liderar i respondre davant del país.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Bentornat, president Illa. Bé, nosaltres creiem que el president de la Generalitat ha de comparèixer les vegades que calgui davant la càmera a rendir comptes. És evident que amb la seva absència, amb la seva malaltia, al país li han passat moltes coses i s'han posat en evidència unes infraestructures –titularitat de l'Estat, encara algunes d'elles titularitat de l'Estat o totes elles titularitat de l'Estat–, tant les infraestructures ferroviàries com les viàries d'alta capacitat, doncs unes han fet fallida i han generat no garantir el dret a la mobilitat dels ciutadans i les ciutadanes –en aquest cas, Rodalies va entrar en caos–, però també les infraestructures viàries han sofert i han patit, o pateixen, tant l'AP-7 com l'AP-2. Però també han passat coses al país, hi han hagut moltes mobilitzacions. Vaga de metges, vaga de mestres, mobilitzacions dels pagesos del nostre país. Per tant, el president ha d'explicar a la càmera com veu el futur, quin és l'horitzó per a Catalunya i quin és l'horitzó, en tot cas, què té l'actual govern.

Per aquests motius, Esquerra Republicana creu procedent que el president ha de comparèixer en els terminis que també estableix el reglament de la càmera i, per tant, nosaltres votarem favorablement.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *President* Illa, nos alegramos sinceramente de que esté de vuelta y recuperado. Pero Catalunya está en colapso permanente y nos encontramos un presidente que se esconde y un gobierno absolutamente fuera de servicio. Sus explicaciones no pueden reducirse a lo ordinario, como lo es esta sesión de control, y a una comparecencia y algunas entrevistas cerradas y encapsuladas en el Palau de la Generalitat. La situación es extraordinaria y debe dar explicaciones de forma extraordinaria y comparecer inmediatamente en este Parlament, no dentro de unas semanas o cuando la agenda le permita, sino cuanto antes.

Catalunya, como he dicho, atraviesa una situación de colapso evidente y sostenido. La sanidad tensionada hasta el límite, la educación encadenando conflictos y los servicios públicos desbordados. Y lo más preocupante, el caos de Rodalies y las vagas. Vagas en la educación, en la sanidad, vaga en Ferrocarrils de la Generalitat, de trabajadores públicos de sectores que no salen a la calle por capricho, sino por hartazgo. Cuando quienes sostienen los servicios públicos paran, lo que están diciendo es que el sistema no funciona. Y cuando el sistema no funciona, el máximo responsable no puede esconderse. La acumulación de conflictos laborales, la creciente frustración social y

fitxer 9

la percepción de deterioro en los servicios esenciales no son anécdotas en Cataluña, son síntomas de que hay un modelo que hace aguas. Y ante eso no bastan comunicados ni campañas institucionales, hay que dar la cara y no solo en la sesión de control durante dos minutos y medio.

Comparecer, *president*, es asumir responsabilidades, es explicar por qué, pese a la elevada presión fiscal, los servicios no están a la altura de lo que merecen los catalanes, es detallar qué medidas urgentes piensa adoptar este Gobierno para frenar este deterioro.

El Parlament, señores del Partido Socialista, no es un decorado. Aquí se representa al conjunto de los catalanes, y los catalanes merecen respuestas claras sobre qué

está pasando y hacia dónde va Cataluña. Cuando hay huelgas encadenadas, cuando hay servicios tensionados, cuando crece la sensación de deterioro y descontrol, el silencio no es prudencia, es ausencia de liderazgo.

Por respeto institucional, por responsabilidad política, *president*, debe comparecer ya. Cataluña no puede esperar.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Desde el Grupo Parlamentario de VOX exigimos que Illa comparezca en el Parlament por dos motivos claros. Primero, transparencia. Un *president* no puede reaparecer tras un mes de baja –que nos alegramos de que esté otra vez aquí– a través de medios de comunicación que, encima, están financiados por él mismo y con unas audiencias ridículas. La cara se da en el Parlament de Catalunya ante los representantes de los catalanes y sin preguntas pactadas.

Segundo, por responsabilidad política. Los problemas de Cataluña no son cosa de un mes, pero lo de este mes ha sido de traca valenciana. Rodalies colapsadas, la A-7 cortada, huelga de médicos maltratados, huelga de profesores olvidados, huelga de payeses traicionados, peste porcina mal resuelta, temporales que destapan carencias, inseguridad sin soluciones, vivienda en propiedad inaccesible, una presión fiscal creciente que ahoga familias, empresas y trabajadores. O sea, un sinfín de problemas.

Y todo ello es fruto de años de gestión compartida en el Estado y en la Generalitat de Catalunya, de socialistas, comunistas y separatistas, que llevan años siendo socios en el Estado y en la Generalitat. Y con un Gobierno actual que preside el señor Illa que tiene mucho discurso y muchos titulares, pero muy poco cambio real, por no decir ninguno.

Por todo ello, Illa debe dar la cara, realizar un cambio radical en sus políticas o convocar elecciones.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies. Nosaltres també entenem que després del que ha succeït aquest mes, un cop ha tornat el president –i, evidentment, celebrem que estigui recuperat–, és bo que la cambra pugui conèixer la seva opinió i puguem, evidentment, debatre sobre el que ha succeït. Li hem dit sempre, la nostra màxima prioritat en aquesta legislatura és habitatge i trens. I és evident que hem patit una situació de caos en una de les principals infraestructures del nostre país; per a nosaltres, la màxima prioritària.

Serà també un debat que servirà per valorar com hem arribat fins aquí. Perquè alguns parlen de que, no?, la Catalunya dels 8 milions tensiona els nostres serveis públics. Semblaria que els 8 milions han arribat de cop. I també podrem saber què estaven fent, mentre Catalunya creixia, alguns, fins als 8 milions. O podrem parlar també què van fer durant deu anys alguns consellers i algunes conselleres de Territori quan gestionaven en aquest cas, per exemple, les nostres infraestructures, i per què mai van resoldre, si era tan fàcil, el contracte de Renfe.

I finalment, senyor Vergés, li exigeixo respecte –respecte. «Alcaldessa Colau», igual que és «alcalde Trias», no «la Colau», «alcaldessa Colau». I la cap del meu grup i la meva *jefa*, per dir-li clar i català, es diu Jéssica Albiach, com la seva es diu Mònica Sales, que sembla que se n'oblida.

I finalment també li dic, miri, nosaltres acordem pressupostos, sí, i màxim respecte. Com vam votar els del senyor Torra, com vam votar els del senyor Giró, si servien abans, no tan dolents serien els nostres vots.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Sí, gràcies. Bentornat, president. Nosaltres, evidentment, donarem suport a aquesta compareixença del president. Lamentem que l'haguem de demanar. Després, doncs, d'aquest mes de baixa i amb tot el que ha passat, pensem que vostè mateix hauria

d'haver demanat comparèixer i no fer-ho només amb entrevistes. Entrevistes que, cal remarcar-ho, on ha fet zero autocrítica de totes les problemàtiques que arrossega el país i que s'han vist accentuades, precisament, aquests darrers mesos.

I no només parlem dels problemes de mobilitat que té el país, parlem de l'educació, parlem de la sanitat, parlem de l'habitatge, parlem de la pagesia i del sector pesquer, de la pobresa generalitzada i dels problemes de moltes famílies per arribar a final de mes.

Vostè ens va dir que aquest, el seu Govern, venia aquí a normalitzar el país i a gestionar bé. I el que ens trobem és un caos, un col·lapse, un estar al límit com mai havíem estat en les darreres dècades. Ens trobem amb un país que cau a trossos i vostè l'únic que està normalitzant en aquest país és la monarquia, és la repressió que continua, l'espanyolització –siguin els cartells de l'AP-7, sigui amb els cossos dels Agents Rurals o amb els problemes que té la ciutadania per parlar en català als serveis públics. Aquesta és la seva normalitat. Nosaltres pensem que no, que ha de donar la cara i que el país necessita unes millores que vostès no estan afrontant ni estan donant la cara.

I que, evidentment, no estan donant resposta als acords que pren aquest Parlament de Catalunya. Perquè vostè diu que no serveix de res cessar la consellera Paneque. Però recordi que aquest Parlament ja li ha demanat dues vegades que ho faci i que, si no ho fa, vostè assumeix la responsabilitat d'aquesta mala gestió del caos ferroviari. Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, votarem a favor de la compareixença. Primer, perquè considerem que els governants han de donar explicacions i retre comptes regularment al ciutadà que els paga la nòmina al cap del mes. I segon, perquè tenim un Govern instal·lat en la propaganda més que no pas en la resolució de la nostra quotidianitat. Van fent la viu-

viu, qui dia passa legislatura empeny, no fos cas que convoquessin eleccions i perdessin algunes d'aquestes cadires que ara mateix escalfen.

Mentre vostès trampegen la situació avalant regularment mesures de l'extrema esquerra a canvi d'aprovar decrets lleis i modificacions de crèdit, Catalunya veu com es degraden les seves infraestructures i serveis públics, com augmenta la criminalitat i com avança la substitució cultural i demogràfica. La situació cada cop és més tensa i insostenible. Per tant, sí, toca comparèixer.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la seva portaveu, la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, president. El nostre grup parlamentari votarà a favor d'aquesta sol·licitud de compareixença. I ho fem des d'una convicció molt clara, la transparència i la rendició de comptes, que són el segell d'aquest Govern. Segurament, el president Illa és el president que més vegades ha comparegut en aquesta cambra i així ho continuarà fent.

Que el president comparegui en aquest hemicicle per explicar la situació del país és positiu, és sa i forma part de la normalitat parlamentària que defensem. Ara bé, una cosa és defensar la transparència i una altra molt diferent és acceptar el marc polític que alguns ens intenten imposar. Perquè avui no som davant d'un col·lapse de Catalunya i convé dir-ho alt i clar, Catalunya ni està col·lapsada ni els seus serveis públics s'estan enfonsant, com alguns pretenen traslladar a la ciutadania.

Tenim reptes, sí, però convertir els problemes reals en un relat catastrofista no ajuda a resoldre'ls. Al contrari, genera desconfiança en institucions que cada dia sostenen milers de professionals compromesos amb el benestar col·lectiu.

Diputats de Junts, parlar de col·lapse potser els hi dona titulars, però no descriu la realitat complexa del nostre país. Perquè mentre vostès dibuixen un escenari de caiguda lliure, hi ha hospitals que continuen salvant vides, escoles que continuen preparant els nostres joves i serveis socials que continuen acompanyant les persones més vulnerables.

El nostre grup parlamentari no comparteix ni el triomfalisme ni l'alarmisme, creiem en una mirada exigent, sí, però també responsable. I la responsabilitat implica reconèixer que els serveis públics necessiten inversió, estabilitat i acords, no discursos que alimenten la idea que tot falla.

De fet, moltes de les millores que avui estan en marxa, com són recursos per a l'atenció primària, reforços en l'educació o polítiques d'habitatge ambiciosos, neixen, precisament, d'acords polítics amplis i d'una voluntat d'avançar, no d'instal·lar-se en el bloqueig permanent.

A més, ja els hi recordem, si realment volen afrontar els reptes que tenim com a país, una de les eines més importants de què disposem són uns pressupostos negociats i acordats amb sentit de país. I, aquí, aquesta cambra té molt a dir.

Com deia, votarem a favor d'aquesta compareixença perquè volem que aquest debat serveixi per a alguna cosa més que per llançar consignes, volem que serveixi per contrastar models. Hi ha qui aposta per descriure una Catalunya esgotada, paralitzada i sense rumb. Nosaltres veiem una Catalunya que, amb les seves dificultats, treballa de manera decidida per mostrar tot el seu potencial, que és molt.

Catalunya ho té tot, però també necessita estabilitat institucional, acords polítics orientats a reduir desigualtats. No necessita més dramatització, sinó solucions, acords i una política útil que estigui a l'alçada de la seva ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Després d'haver escoltat els diversos portaveus i, en la mesura que sembla que hi ha una unanimitat perquè es plantegi aquesta compareixença, pregunto a la cambra si la podem acordar per assentiment. *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Doncs queda acordada la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat.

Projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics

200-00015/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la diputada Susana Martínez Heredia, que en fou designada relatora.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Donem també la benvinguda al secretari d'Hisenda del Departament d'Economia, el senyor Antoni Fernández, a la directora general de Tributs, la senyora Natàlia Caba, al cap de l'Oficina de Relacions Institucionals, el senyor Adrià Díaz, i a tots els representants dels diferents agents econòmics i socials, representants municipals també, que avui estan convidats a aquesta sessió plenària. Moltes gràcies a totes i a tots per estar avui aquí.

Bé, arriba a aquest Ple el dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics. I, en aquest primer torn, faré la meua intervenció com a ponent relatora i, en segon torn, faré la valoració en nom del meu grup parlamentari.

Aquest projecte de llei procedeix del Decret 6/2025 convalidat en la sessió plenària tinguda el 7 de maig de 2025, sessió on també va ser votada la seva tramitació com a projecte de llei. La tramitació, que es va fer de forma conjunta amb la proposició de llei presentada per Esquerra Republicana el 6 de maig en relació amb aquest mateix tribut, integrant en una única tramitació les dues propostes legislatives.

Aquest projecte de llei ha estat tramitat pel procediment d'extraordinària urgència amb acord de Mesa el dia 15 de desembre de 2025 i a la Comissió d'Economia i Finances va estar nomenada la ponència amb representants de tots els grups parlamentaris excepte del Grup Mixt. I es van iniciar les sessions d'audiència pública amb un total de vint-i-tres compareixences, d'aquestes vint van ser presencials i tres ho van ser per escrit.

Ens han fet arribar aportacions, reflexions, propostes des de diferents agents econòmics, socials i institucions, així com experts en la matèria, per tal de poder ampliar la nostra mirada. I un cop acabades les compareixences i en el termini establert, s'han presentat un total de quaranta-quatre esmenes a l'articulat i en la ponència s'han recomanat, no recomanat i transaccionat esmenes, arribant a un text del projecte de llei a la Comissió d'Economia i Finances que es va dictaminar el dia 27 de gener. I, avui, aquest dictamen permetrà aquest debat en aquesta sessió plenària.

Alguns grups parlamentaris van anunciar la reserva d'esmenes en el debat i votació en el Ple d'avui. En concret, vuit esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Junts, divuit esmenes reservades pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

I el text del projecte de llei que avui sotmetrem a votació consta d'una part expositiva, d'una part dispositiva, estructurada en dos capítols, vuit articles,

fitxer 10

[#] una de derogatòria i dues de finals.

L'objecte d'aquest projecte de llei és l'adopció de mesures en l'àmbit fiscal per donar resposta a l'emergència de l'habitatge i al turisme sostenible i assegurar una distribució justa de la càrrega tributària, incorporant així algunes modificacions relatives a aquest impost propi de la Generalitat, les quals es classifiquen en tres blocs: primer, l'increment de les tarifes segons l'afectació dels ingressos i les finalitats a les que es destina el Fons per al foment del turisme, i tercer, la modificació del recàrrec de l'Ajuntament de Barcelona i la creació d'un recàrrec per a la resta de municipis. Articles i disposicions que modifiquen la Llei 5/2017, el text refós de la llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya i el Decret 75/2020, de turisme de Catalunya, i que deroguen els decrets 6/2025 i 10/2025, la disposició addicional del Decret 21/2025 i diversos articles del Decret 75/2020.

Com a ponent relatora del projecte de llei, voldria agrair el treball i l'esforç a tots els diputats i diputades que han participat en la ponència, als serveis del Parlament, al lletrat, el lingüista i la gestora, que han facilitat tots els treballs de la ponència i han

estat al nostre costat en tot moment. També agraïment als assessors dels diferents grups parlamentaris per la seva tasca, als membres de la Comissió d'Economia i a tots els compareixents, tant presencials com per escrit, per les seves aportacions. Com a relatora, acabo amb el desig de que tinguem un bon debat d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada relatora. Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple, per un temps màxim de cinc minuts, tal com vam acordar a la penúltima Junta de Portaveus. Té la paraula en primera instància, per defensar aquestes esmenes, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades... Em falta la consellera Romero. Un any més, perquè li vull dir que un any més després som exactament on érem. Un any després d'un decret llei improvisat que va néixer sense consens, sense rumb i només per satisfer determinades pressions ideològiques. Un any després d'una decisió que va generar inseguretat jurídica, desconcert al sector i un soroll absolutament innecessari per al país. No és casualitat que arribem aquí tard i malament; és la conseqüència d'un govern que actua sense estratègia i al dictat dels seus socis més radicals, els Comuns. En dotze mesos hem vist rectificacions, pedaços, fins a quatre decrets i una tramitació legislativa per corregir el que no s'hauria d'haver fet malament des del principi. El problema no és la taxa en si: el problema és el mal govern. Quan es legisla a cop de titular el resultat és inestabilitat, i la inestabilitat la paguen els treballadors, les pimes turístiques, els hotels familiars, els càmpings, els albergs, el comerç local. Catalunya competeix al més alt nivell turístic, i, davant d'això, el Govern ha ofert dubtes i caos. Aquesta no és la manera de defensar un sector que genera ocupació, riquesa i cohesió social.

Des de Junts ho tenim clar i ho diem molt clar: el turisme és un bé de Catalunya, és una marca de país, projecció internacional, economia i territori, no l'enemic. I,

sobretot, no es pot barrejar amb el fracàs de les polítiques d'habitatge. El problema de l'habitatge no neix de visitants que passen tres nits en un allotjament regulat; neix de la manca d'oferta, de l'excés de traves i d'una política populista que ha generat més inseguretat que solucions. Demonitzar el turisme per tapar altres incapacitats és una irresponsabilitat que debilita el país i la seva imatge al món. Nosaltres, des del primer dia, hem estat a favor de la taxa turística, i, sí, també estem oberts a revisar-la i a millorar-la, però fent-ho bé, fer-ho de forma endreçada i harmonitzada amb el sector i amb un bé finalista, equilibrat i competitiu. Per tant, que els recursos de la taxa turística servissin per reforçar serveis, promoció i sostenibilitat. El que no acceptem és convertir la taxa en una eina ideològica o merament recaptatòria. Si es carrega fiscalment sense criteri, qui acaba patint no és només el visitant, és tota la cadena de valor i, en última instància, la imatge de Catalunya.

I arribem al recàrrec municipal. Els ajuntaments són qui assumeixen el cost real del turisme, però el que ha fet el Govern no és empoderar-los, sinó utilitzar-los com a coartada; els traslladen la responsabilitat política, però no sempre les garanties ni l'estabilitat. Això no és municipalisme: això és desentendre's, és no tenir-los en compte. Si hi ha recàrrec municipal ha de ser amb autonomia real, que cada ajuntament decideixi lliurement si l'aplica, com, quan i en quina mesura; ha de ser amb suficiència financera real i amb regles clares i estables. No és el mateix un municipi de costa, amb forta estacionalitat, que un municipi rural que lluita per atraure visitants tot l'any. Catalunya no és uniforme, però el Govern continua legislant com si ho fos. El món local no necessita experiments ideològics; necessita previsibilitat. El recàrrec no pot convertir-se en una eina de pressió fiscal encoberta per satisfer consignes polítiques; ha de ser una eina d'equitat territorial i corresponsabilitat real. I si el Govern no és capaç d'entendre això, el que acabarà fent és carregar més pressió sobre el sector i més conflicte sobre els ajuntaments, i això, senyors, no és governar: és improvisar. I, sobretot, cal separar definitivament el debat turístic del debat de l'habitatge. Si el Govern vol abordar l'habitatge que ho faci augmentant l'oferta i facilitant la construcció, no atacant un sector que és marca internacional.

Catalunya ha de ser ambiciosa, no un territori que improvisa. Diputats i diputades, avui votem una taxa que arriba després d'un any de desgavell, que no ha estat casual, sinó fruit d'una manera de governar basada en la improvisació i al dictat de les

esquerres més extremes i populistes. Des de Junts continuarem defensant un model de país obert, competitiu i responsable, un model que entengui el turisme com a aliat estratègic, no com a adversari. Volem política rigorosa i seriosa, no volem decrets nyap; volem estratègia i no propaganda. I volem un govern que deixi de crear problemes per després presentar-se com a solució. Senyors, Catalunya mereix molt més.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, consellers... El Grup Popular rebutja de manera contundent aquesta proposta d'incrementar l'impost de les estades als establiments turístics, del que són autors intel·lectuals els seus socis de govern, en aquest cas en contra i a costa de tot el sector turístic, al que perjudica i penalitza aquest increment. Respon a una visió ideològica que identifica el visitant com un enemic i que aposta pel decreixement, encara que això impliqui destruir la competitivitat del sector, un sector que aporta el dotze per cent del PIB i crea més de 400.000 llocs de treball. En moltes comarques, el turisme és la seva principal font de riquesa, i estem parlant d'una indústria estratègica per a Catalunya. Però això no és només una mesura fiscal, és una declaració de principis: han elevat a rang de llei la turismofòbia, la turismofòbia dels Comuns i d'Esquerra, que estan insistentment buscant el turista com un enemic. En aquest cas el troben com un invasor i l'hotelier el troben com un especulador. No busquen la manera de valorar la riquesa que es genera a Catalunya. Per tant, és una qüestió absolutament ideològica sobre un sector del que depenen moltes famílies.

I, a més a més, amb aquesta proposta desvirtuen la naturalesa de l'impost, que es va crear amb una determinada finalitat, com va ser millorar la qualitat del model turístic, reforçar les infraestructures i impulsar la promoció del territori. El sector ho va acceptar i va ser corresponsable, perquè va trobar una finalitat adequada. Però ja no ho és, ara

s'ha desvirtuat. Ara és una eina recaptatòria, un instrument fàcil per finançar despeses generals, per intentar finançar l'habitatge, que és conseqüència de la situació de les polítiques fracassades d'aquest Govern i del Govern d'Espanya, i, per tant, es desvirtua aquest impost i desvirtua el principi sobre el qual es va construir. S'utilitza l'impost turístic com una font alternativa d'ingressos estructurals.

I es fa sense cap estudi d'impacte. No han aportat un estudi d'impacte, com afecta la competitivitat. I això ho han dit tots els compareixents, han dit com els afecta, com els penalitzarà i quines són les distorsions que generarà a Catalunya, un municipi sí, un municipi no, quan incrementen aquest recàrrec, ni totes les zones limítrofes amb Castelló o amb Aragó. Això no ho han estudiat. I no pot ser que amb aquesta falta de rigor aportin un decret llei que realment afecta i és letal per a la competitivitat.

El Grup Popular ha presentat dinou esmenes a aquesta proposta i cap ha estat acceptada. Però n'hi ha una que realment desvirtua el seu relat sobre aquest turisme. Nosaltres hem demanat que els catalans..., no els catalans, els residents a Catalunya estiguin exempts d'aquest impost, perquè si veritablement aquest impost és per als turistes, els que resideixin a Catalunya no tenen per què pagar-lo. (*Aplaudiments.*) I, en canvi, vostès això no ho han acceptat. No per nacionalitat. Perquè sempre em diuen: «No, no, això no es pot fer.» Sí, no es valora la nacionalitat. Al marge de la seva nacionalitat, el que resideix a Catalunya. Això es fa a Balears i, per tant, és possible. El que passa és que vostès..., en aquest cas es veu la seva contradicció: busquen gravar el turista, però ens volen gravar a tots. Això és una pujada d'impostos a tots els catalans de manera encoberta i a tots els que ens movem a Catalunya, i penalitza tot el sector interior. Per tant, aquesta esmena no ha estat acceptada, i ho lamentem profundament.

Per altra banda, també hem presentat altres esmenes perquè els menors de divuit anys estiguin exempts, perquè Barcelona pugui tenir una exempció del setanta-cinc per cent en cas de que ho decideixi el seu ajuntament per al turisme de congressos, un turisme que aporta riquesa i que vostès estan posant en perill, perquè aquí el factor econòmic és molt important. Ara el Mobile, la setmana que ve, passarà de 600.000 euros de l'impost turístic a 1.200.000 euros. Escolti'm una cosa, això està penalitzat, i avui en dia les ciutats europees competeixen. I després, també, vostès aquí estan

tractant al turisme d'una manera lineal, quan Catalunya és molt diversa, i no és lo mateix la costa que el Pirineu que les grans ciutats i la pèrdua de grans esdeveniments. Per tant, nosaltres, en aquest sentit, li demanem..., bé, li demanem..., estem en contra d'aquest impost. El turisme exigeix intel·ligència i bona gestió i no penalitzar-lo i no qüestionar el que és tot el sector i posar-lo, en aquest sentit, en unes grans dificultats de competitivitat.

El Partit Popular considera que el debat no és més turisme o volem turisme o no; és: quin turisme volem? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Un turisme de qualitat, un turisme que porti, un turisme que es gestioni bé, amb intel·ligència, valorant Catalunya, amb les seves diferències i territorialment diferenciada. Atacar la desestacionalització i la diversificació. Un turisme científic, cultural. Perquè el turisme el que aporta és tota la capacitat cultural de Catalunya i tot el benefici per al turisme, per al comerç, per al sector de la restauració. Perquè quan s'incrementa l'impost turístic...

El president

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

—acabo, senyor president— es redueixen les estades; quan es redueixen les estades, es redueix el consum, i quan es redueix el consum, penalitzen els restauradors, els comerços i a tots. I acabo, senyor president.

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen per un temps màxim de cinc minuts, té la paraula en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, president. Bon dia a tots els diputats i diputades, també a les persones que avui ens acompanyen en aquest debat i que han anat seguint aquests mesos.

En primer lloc, voldria començar fent una mica de repàs de com ha sigut l'evolució fins aquí. Esquerra Republicana vam ser molt crítics amb el primer text que va

presentar el Govern, i això ho vam deixar molt clar aquí mateix. Es va fer a correu, de males maneres. Va ser un decret aprovat a mitja temporada, sense consens ni amb els ajuntaments ni amb el sector. I la veritat és que això va desencallar un

fitxer 11

caos de decrets que va evidenciar una vegada més la mala gestió. Però, tot i així, Esquerra Republicana, a diferència d'altres, som tossuts en utilitzar els diputats i la força que tenim en aquest Parlament per fer rectificar i per fer avançar el país.

I per això han sigut mesos d'escoltar ajuntaments, sector, experts, fins a arribar aquí: a un acord a tres bandes, on s'han incorporat les reivindicacions que per nosaltres eren imprescindibles. Hi ha dos objectius transversals que han marcat les nostres propostes. Per un costat, canviar el destí dels diners que es recapten. Pensem que és molt diferent la situació que viu el país avui en dia que el 2012. El 2012 necessitàvem invertir tot el que recaptàvem en promoció turística, en crear aquesta marca de Catalunya com a destí turístic al món. Però avui en dia el que necessitem és poder gestionar el turisme, i per això és importantíssim que també hi hagi aquesta contribució al vint-i-cinc per cent d'habitatge. I és importantíssim que la taxa sigui una eina municipalista, perquè és un element clau. Són els ajuntaments qui cada dia han d'assumir les necessitats de gestionar el turisme.

I tenim exemples claríssims. Hi ha molts ajuntaments en el nostre país que viuen un creixement de població en funció de l'època de l'any, i creixen les seves despeses en gestió dels serveis de neteja, de la seguretat, del manteniment dels carrers, de la preservació dels espais naturals, de la conservació del patrimoni cultural... I de moment, qui ha de pagar aquest increment són els veïns i veïnes dels seus municipis. I nosaltres pensem que no, que tot aquest increment l'ha de pagar la taxa turística.

I el segon punt, que nosaltres considerem que és clau, que és que cal tenir en compte la realitat del país sencer, de la Catalunya sencera. No podem tractar Barcelona i la resta del país com si fos una única realitat, i per això hem presentat també propostes que van dirigides a que a la resta del país l'aplicació sigui gradual, que el nou recàrrec sigui desestacionalitzat, que es pugui escollir, que l'ajuntament pugui escollir si el vol

aplicar tot l'any o només un període de liquidació. I, sobretot, l'hem fet proporcional, perquè no pot ser que sigui el mateix recàrrec per a un hotel de cinc estrelles o un càmping.

I després també hi havia qüestions concretes que eren imprescindibles. En primer lloc, calia diferenciar els albergs de joventut, perquè tenen una funció social i un paper diferent, i per això creem una nova categoria que permet que tinguin un impost però també un recàrrec municipal diferent.

En segon lloc, incorporem una demanda dels micropobles, de l'Associació de Micropobles. Fins ara, els ajuntaments només rebien taxa turística si cobraven més..., si tenien un import de més de sis mil euros. Ara el cobraran tots els ajuntaments. I això vol dir que molts ajuntaments petits que fins ara no rebien res rebran ara també un impost de taxa turística.

Una altra qüestió important, que això també molts dels compareixents ho van manifestar: la importància del seguiment. I per això ara hi haurà dues reunions, hi haurà la publicació de les xifres, i podrem saber i comparar com s'està fent el repartiment.

I, finalment, una qüestió que per a nosaltres era clau també: els diners recaptats podran anar dirigits a finançar programes dirigits a famílies i joves. Perquè hi ha un trenta per cent de catalans i catalanes que no té dret, que no es pot permetre fer vacances. I aquest trenta per cent no s'ho pot permetre pel nivell de vida, pel que han de destinar a habitatge, pel que han de destinar al cistell de la compra; no com diuen alguns, per aquests seixanta cèntims que ara incrementaran els hotels de tres estrelles.

Per tant, per nosaltres totes aquestes consideracions eren imprescindibles, i a base de treballar aquests mesos pensem que hem pogut arribar a un bon acord.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. En primer lugar, quiero agradecer que hoy el señor Sàmpser esté en este hemiciclo, porque aquí no únicamente interpela la consejera Romero. Aquí no únicamente hablamos de impuestos; hablamos de nuestra política turística. Y en esa política turística hoy hay unos triunfadores, que es, evidentemente, la extrema izquierda radical y la turismofobia de la CUP. Esa turismofobia de la que durante años han sacado rédito político: echar al turismo, echar a los turistas. Alguno dice «qué pesado». Pero es que los que se manifestaban, las pancartas en contra del turismo, en contra de los que mueven la economía, eran ustedes, no era yo. (*Alguns aplaudiments.*) Y, claro... Qué nerviosos están algunos hoy.

La cuestión no es esa; la cuestión es que cuatro diputados de la CUP, con esa situación de extrema izquierda radical, la quieran aplicar es preocupante o no, siempre y cuando tengan un gobierno que sostiene esas políticas. Hoy el Gobierno de la Generalitat no quiere el turismo. No quiere a más de 400.000 trabajadores que viven del sector y no quiere el doce por ciento del PIB regional. Y digo el Gobierno porque es un proyecto del Gobierno.

Que después de muchas improvisaciones, después de pasar varios decretos ley, después de que incluso los propios de Esquerra lo tumbaran, ahora estamos ante un proceso legislativo que han aportado una ponencia de ley sesgada –sesgada–, que se lo han cogido a un sector de extrema izquierda radical en contra del turismo y en contra de la economía de nuestra región, para llegar precisamente a esa postura.

Dos artículos: el artículo 24 y el artículo 34, es decir, prácticamente lo que es modificar el destino de esa tasa turística y modificar el impuesto de esa tasa turística. Lo que han hecho es, en fin, doblar y aumentar exponencialmente lo que viene a ser la tasa y no únicamente los de tres estrellas, como se ha dicho por aquí, sino automáticamente todos los niveles. Todos los niveles y además lo que hacen es lo siguiente: y cogen y dicen que ese veinticinco por ciento que realmente tenía que ser una tasa para la promoción del turismo, irá para vivienda. Mi pregunta es: ¿qué culpa tiene, señores comunistas de Comuns, una familia que viene libremente a visitar nuestra ciudad, de Barcelona, de Tarragona, de Lérida, etcétera, que viene aquí a mover la economía, a consumir, qué culpa tiene que ustedes hayan hundido el mercado de la vivienda? ¿Qué culpa tienen ustedes? ¿Qué culpa tienen ellos de que

ustedes se haya cargado el mercado de la vivienda? Absolutamente ninguna. Pero, claro, son ellos los que dicen que luego van a hacer cincuenta mil viviendas. No han abierto, no han entregado, ni un solo piso, ni mucho menos han puesto un ladrillo. Pero, en fin, así estamos en la situación.

Luego un tema que creo que es el relato. «No, és que aquí aquests diners aniran a les famílies de Catalunya.» Eso es falso –eso es falso. ¿Por qué VOX ha sido el único partido que ha insistido en la enmienda a la totalidad? Pues porque no podemos comprar el relato de izquierda. No podemos comprar ese relato, decir: «No es que los residentes en Cataluña a lo mejor, quizás, no paguen hotel.» Y mi pregunta es: oiga, ¿un señor de Zaragoza que viene a trabajar a Barcelona tiene que pagar tasa turística? ¿Eso es trabajo? ¿Eso es turismo? ¿Eso qué es? *(Alguns aplaudiments.)*

Bueno, pues no se preocupen. Hablemos de los catalanes. Es decir, ¿un señor, una señora, una familia que quiere ir al pueblo de al lado, que lleva meses ahorrando para poderse ir de vacaciones, tiene la culpa que ustedes no puedan cuadrar unas cuentas públicas?, ¿y se tengan que ir y tengan que pagar la tasa turística?, ¿para luego pagar, y evidentemente a consejeros, de más de cien mil euros? ¿Esa es la culpa de las familias que tienen? Absolutamente ninguna.

Porque, miren, ustedes solo compran un relato, que es el relato de la turismofobia, el relato de la extorsión fiscal y el relato de que ustedes pretenden seguir extorsionando a esas familias para pagar todos sus chiringuitos.

Mire, Cataluña no necesita más tasas. Cataluña no necesita más burocracia. Cataluña lo que necesita es libertad económica y bajada de impuestos. Porque, miren, ustedes lo que hacen aquí es, aparte de atacar de manera frontal al turismo, ustedes lo que hacen es atacar a las familias catalanas, y lo he explicado porque creo que es fundamental.

Miren, aquí hay un tema que creo que no se ha hablado y que creo que es relevante, que es adónde vamos: a la comunización de Cataluña. Ese relato que los señores de Esquerra, de Junts y del PSC... Digo Junts porque compra el relato. Junts ha comprado esa tasa turística. Junts instauró la tasa turística, Junts fue el que puso que aquel catalán que va al pueblo de al lado tenga que pagar tasa turística –Junts. ¿Y

cuál es la propuesta madre de Junts? Volver a la ley del año 17, es decir, volver a la tasa turística, que ya estaba a unos niveles insostenibles.

Por tanto, yo lo que les pido es lo siguiente, al Partido Popular y a Junts: que no hagan como Baleares, que no hagan como ahora Galicia, que no hagan como todos los rincones de Cataluña en los que ustedes han implantado esto; que piensen en las familias.

Y, por último, acabo, señor presidente, ustedes no piensan en el turismo legal, que este lo demonizan. Ustedes piensan en aquellos que vienen sin pasaporte, sin DNI; vienen, se quedan, y estos sí que tensionan los servicios públicos, que son los inmigrantes ilegales, que ustedes promocionan, invierten y protegen.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Vint-i-cinc milions de turistes, rècord absolut el 2025. Vint milions de turistes estrangers. Mai haviem tingut tant turisme internacional. Escoltant-los a alguns de vostès sembla que ja a Catalunya no tenim turisme i que no en tindrem mai més. Perdonin, els vull recordar que aquest rècord l'hem aconseguit amb l'acord sobre la taxa turística que Junts va tancar amb els Comuns el 2020. I, per cert, a Barcelona hi ha recàrrec: 16 milions de turistes. Ho dic perquè a vegades vostès dibuixen una realitat que no s'ajusta amb el que passa al nostre país.

Vint-i-sis mil milions d'euros de despesa turística al nostre país –vint-i-sis mil. I els hi demanem..., ara pagaven 100 milions, els n'hi demanem 200. Això és menys de l'u per cent de la despesa. Com diria la meva àvia, «si sale a devolver». És a dir, la gent que ens visita, Catalunya, que és un país meravellós, des de les Terres de l'Ebre, evidentment, amb el Delta de l'Ebre, des de Montserrat, el Pedraforca, la Costa Brava..., tot això –tot això– per només 8 euros. Si està tirat, si és barat.

I, per tant, escoltin, la taxa turística no serveix per regular el turisme, si ja els hi dic jo. Perquè el turisme, per exemple, el que ha baixat aquest any, el que ha baixat aquest

any és el turisme americà. I el turisme americà no ha deixat de venir o no venir per la taxa turística. Ha deixat de venir per les seves polítiques, per les polítiques del senyor Trump, que estan enfonsant l'economia americana i que evidentment estan enfonsant la relació entre Catalunya i Europa. Per això venen menys turistes americans.

La taxa turística simplement serveix per decidir quant, entre tots i totes, han de contribuir la gent que ens visita. Per cert, vostès posen el crit al cel perquè ara són 8 milions. Ara, els 25 milions de turistes que venen aquí no han de contribuir, com fan tots els catalans. Si l'hospital de Palamós està més ple el mes d'agost, això tant és. Si tenim problemes de seguretat i necessitem més policia local a no sé on, això no importa. Si tenim problemes, sí, a l'habitatge, perquè em diran el que vulguin –em diran el que vulguin–, però més pisos turístics vol dir menys pisos perquè hi visqui la gent dels nostres pobles i ciutats. I això vostès poden explicar el que vulguin, però això és així. I, per tant, nosaltres creiem que sí, que es pot contribuir una mica més, com fan tots els catalans i catalanes, pagant una mica més per visitar-nos. Per això serveix la taxa turística, i punt –i punt.

I, en tot cas, nosaltres hem fixat que hi hagi tres qüestions que per a nosaltres eren prioritàries. Sí, si el principal problema que tenim a Catalunya és l'accés a l'habitatge i, evidentment, ho diu tothom, l'habitatge impacta i és impactat directament pel mercat turístic, doncs, evidentment, el vint-i-cinc per cent d'aquests recursos pot servir, evidentment, per a polítiques d'habitatge.

Mirin, 50 milions d'euros, la meitat del que ens costarà l'acord de pressupostos, a proposta nostra, doblar els ajuts al lloguer a Catalunya. Doncs, miri, benvinguts aquests diners que aportaran els turistes perquè serveixin per això.

Segon, un recàrrec municipal. Sí, perquè la resta del país... Escolti, ni Palafrugell ni la Vall d'Aran, Vielha, per exemple, Tortosa, o qui sigui, no és menys que Barcelona. Vostès, que sempre parlen de barcelonacentrisme, per què Barcelona té dret a posar un recàrrec i l'autonomia municipal dels nostres municipis no? És que és menys el ple municipal, per exemple, en aquest cas de qualsevol ciutat del nostre país? És menys el ple municipal de l'ajuntament de Palafrugell que el de Barcelona? No.

Per tant, legítimament, amb les seves majories decidiran si volen tindre un recàrrec o no. Sí, per finançar el conjunt, evidentment, dels recursos del seu municipi, que per a això evidentment decideixen per què ha de servir.

I, finalment, sí, doblar la taxa, perquè, com els deia, nosaltres creiem que es pot fer un esforç i ho fem de manera progressiva, que és el que demanava realment el sector.

Fitxer 12

Ja ho saben, nosaltres creiem que això es podia fer en un any. Evidentment, arribant a un acord amb els altres grups parlamentaris, doncs, ho farem en dos anys, però, evidentment, doblant la taxa turística.

I, sí, repartint diferent –repartint diferent–: el vint-i-cinc per cent destinat a polítiques d'habitatge; el 37,5 se'l quedarà a la Generalitat per al fons turístic. Vull recordar que el fons turístic serveix per a altres coses, no només per a la promoció turística, a vegades se n'obliden. També, per exemple, per als inspectors, per veure si els pisos compleixen o no compleixen amb la llicència turística. Hauria de servir també per millorar el turisme. I així com reclamen, per exemple, també els sindicats de les «kellys», per formar millor els nostres treballadors i treballadores. I, en definitiva també, els 37,5 restants, que serien uns 75 milions d'euros, perquè els ajuntaments també diversifiquin, per exemple, l'aposta econòmica. Parlem molt de la indústria, doncs, també per no posar tots els ous a la mateixa cistella.

I això, en definitiva, és el que fem nosaltres. I a vostès, evidentment, no els agrada, però, en tot cas, nosaltres creiem que és just, que és necessari, que pot servir per millorar les finances de la Generalitat. Hi insisteixo, menys de l'u per cent de la despesa que fan els turistes al nostre país.

I acabo, president, si m'ho permet, amb un agraïment –i crec que val la pena també posar-lo en valor–, evidentment, al Departament d'Economia i l'equip, en aquest cas, també del secretari d'Hisenda, hem pogut treballar conjuntament, però també ho vull fer la relatora de la llei, a la Susana Heredia i també a la diputada Laia Cañigüeral. No era fàcil arribar inicialment a un acord. Crec que ha estat possible especialment

gràcies a la tasca d'aquestes dues diputades i crec que marquen un camí del que han de fer les esquerres en aquest país: entendre's.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, bon dia. Jo no em puc fer responsable de que els diputats de VOX no escoltin, perquè crec que des de que vaig entrar a l'anterior legislatura fins ara, que ja deu fer uns dos anys, he fet una defensa aferrissada del dret a fer vacances del conjunt dels treballadors de Catalunya. Per tant, actualitzi's, perquè li paguen un bon sou, les dietes i altres com perquè no vingui aquí i faci el ridícul, que és lo que acaben de fer.

Turismofòbia? Honestament, a mi em sembla que és que ningú es preocupi de que hi hagi un terç dels catalans que no poden fer vacances i que els altres dos terços hagin de fer grans esforços i que, a més, ni tan sols les puguin fer al seu propi país. (*Alguns diputats mostren cartells.*) Hòstia, lo dels *cartelitos* era una cosa de Ciutadans, eh?, de veritat, igual, amb sort, acaben de la mateixa manera.

El president

Senyora diputada, poden exhibir els cartells que considerin pertinents si no són inofensius.

Laura Fernández Vega

Ah, sí, es poden ensenyar cartells, perquè quan ve públic no pot treure ni una santa bandera, eh?

El president

Però els diputats sí que ho poden fer.

Laura Fernández Vega

Perfecte, me n'alegro moltíssim. Ahir també podien dir els diputats que els únics MENAs quan treballen estaven a la presó, i això no ho paràvem. Va fer una reflexió

molt interessant vostè que era que deia quan arribem a la deshumanització, aquest Parlament no tindria sentit. Doncs cada dia ens hi estem apropant una miqueta més.

Crec que tampoc estem per fer grans lloances, malgrat faci tant soroll l'extrema dreta. Crec que de veritat que l'últim paràgraf del punt *b* de l'esmena 8 no dona perquè fem tantes lloances. La taxa turística està bé. No és el que diu l'extrema dreta, però tampoc és –i podria haver estat molt més interessant– el mecanisme que podria ser perquè en aquest país realment la gran majoria dels treballadors puguin fer vacances.

Perquè hi ha preguntes que sorgeixen... I en realitat, jo tampoc crec que haguem d'estar molt contents de com ha anat el tràmit, perquè personalment vam presentar la CUP les compareixences d'experts sobre turisme a Uruguai, Argentina, Brasil, que tenen sistemes de vacances per a treballadors i del gabinet del nou alcalde de Nova York, que una de les polítiques que té a desenvolupar són el turisme popular i per a treballadors, i van ser totes tombades. La supèrbia és un mal tema quan es tracta de polítiques tan importants. I esperem que de cara a la llei de turisme sigui diferent.

Hi ha preguntes que sorgeixen quan mirem aquest tipus de polítiques: quin és el subjecte de les polítiques sobre turisme? Per sorpresa de ningú, no és la població, és dels pocs temes en els quals no és la població, no és el que passa amb treball, no és el que passa amb salut i tal.

D'altra banda, l'objectiu, quin és el de la taxa? Jo tampoc ara m'hi estendré, perquè s'acaba ja d'explicar. És obvi, perquè ja ho hem vist a Barcelona, que la taxa no significa que hi hagi una reducció del turisme. En tot cas, és recaptadora i això és important, però l'important també és a què ho destinem. No hi ha possibilitat de recaptar tant com per abaixar les externalitats que provoca el turisme. Jo m'he fet un fart d'aportar dades aquí, no crec que sigui necessari recuperar-les, tenen tots el mateix accés que jo als múltiples estudis de totes les universitats catalanes i d'altres capitals europees on ho poden veure. Però és una obvietat que no podem, a través de cap taxa, fer front aquestes externalitats.

Per tant, hem de ser també conscients de quina és la trampa de la pobresa a la que ens pot abocar aquest tipus de polítiques entorn al turisme, perquè sota la falsa imatge del treball, el que es genera moltes vegades és un gran grau de pobresa. I si normalitzem i mantenim, a través de feines precàries i un impost, la idea de que

genera riquesa, que no deixa de voler dir dependència, seguirem caminant cap a un abisme d'economia improductiva i de vassallatge del sud europeu.

Comentava abans que la majoria de la gent no pot fer vacances aquí. M'agradaria que en parléssim, perquè dels dos terços que sí que poden fer vacances, no poden anar a Mallorca, perquè el més barat són 748 euros per persona; no poden anar a Menorca, 947 euros; no poden ni a la Costa Brava, és absolutament prohibitiva. I si volguessin fer uns dies a Barcelona, és evident que el decalatge de diners és impossible. Això és un problema que hauríem de poder abordar si volem de veritat pensar en què és el que han de fer les esquerres, perquè, a part d'entendre's, les esquerres haurien d'intentar sempre no ser purament defensives, sinó intentar ampliar els drets, com a mínim la tradició de la que ve el meu grup i en teoria de la que venen tots els que estan aquí.

On sí que poden anar? A París per 338 euros, a Londres per 409 euros, a Roma per 247 euros. Per cert, a Londres hi ha una taxa turística de setze lliures, que son quasi vint euros, així que és evident que no seria la taxa turística el que determina els preus. Però és important que tinguem això en compte, perquè la tendència que hi haurà –i acabo– de que no es puguin pagar determinats o no es puguin seguir sufragant determinats tipus de vols que entenem com a vol *low cost* voldrà dir que o ho fiem tot a un tipus de turisme que, com hem vist i ja s'ha comentat, pot canviar per raons polítiques, com és el turisme americà; fiar-ho tot a un cert turisme d'elit. Sortirà un llibre en breu d'un expert sobre turisme que es diu *No hi ha rics per a tots*. Jo crec que és un bon indicador. O comencem a pensar en un turisme que sigui proper, en un turisme que sigui el de la gent d'aquí. I això, sorprenentment, és molt més interessant per a la gran major part del sector que no seguir fiant, diguem-ne, a veure què esperem.

A mi em sembla que les externalitats del turisme són una cosa que hauríem de tenir en compte, que si penséssim en un turisme molt més centrat en les treballadores d'aquest país, no ens passaria, com va passar fa una setmana, que mentre declarem Barcelona capital del comerç de proximitat, ens estiguin tancant tants i tants comerços històrics, com ha passat en un sol mes entre Gràcia i Horta.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquest text no respon als reptes reals del país ni permet fer progressar els sectors econòmics i estratègics que el mantenen dempeus, és una mera operació recaptatòria, disfressada, això sí, de política pública. Som davant un impost que penalitza el sector turístic, no per reconduir-lo cap a l'arrelament, la diversificació, la innovació o el reequilibri, sinó per castigar-lo i fer-lo menys competitiu i viable.

Vostès no advoquen per un model turístic que respecti el territori, per unes infraestructures potents, capaces de connectar adequadament el país, de deslocalitzar i desmassificar el turisme, enriquint amb equitat el conjunt de comarques que conformen Catalunya. Vostès es limiten a penalitzar el sector, a criminalitzar-lo, a fer-li pagar factures que no li corresponen.

Vagin fent cas de l'extrema esquerra, que vindica la immigració com a riquesa i el turisme com a xacra, que anirem molt bé. Aconsellats per ells, redueixen la competitivitat de Catalunya com a destinació turística mentre encapçalen regularitzacions massives d'immigrants il·legals. Els empenyen l'aigua o el llum que gasta un turista, però fan manifestacions de «Volem acollir», on afirmen que aquí hi cap tothom, com si els nostres recursos naturals fossin gratuïts i il·limitats.

Aclareixi'ns aquest tema: hi cap tothom el que vol viure de subsidis, a delinquir o a abusar dels nostres serveis públics, però no hi caben els turistes que venen a visitar el país, a gastar la paga extra o a fer solvents els negocis familiars de restauració i hostaleria? Quina selecció més estranya, aquesta seva, no?

Afegeixen pressió a un sector ja prou castigat per regulacions estrictes que combat com pot la competència internacional que ens disputa els grans congressos i esdeveniments. Els obliguen a recaptar un impost que els perjudica i a transferir-lo a l'Administració, dit d'altra manera, els utilitzen de gestors sense importar-los el cost o temps que això els representa, com si la burocràcia sortís de franc en aquest país.

Un model tensionat, massificat no es resol a cop d'impostos, s'ha de reordenar. I qui ha d'assumir la càrrega d'aquest treball no és el sector; és l'Administració. Delegar responsabilitats, d'això sí que en saben. Un govern incapaç de definir, de conèixer i d'empatitzar amb les diferents realitats presents a Catalunya. Un govern que no distingeix la pressió turística permanent de la capital del país i la confon amb la temporada concentrada d'un municipi rural o de la costa; que no distingeix entre un creuer de milers de passatgers o una unitat familiar que se'n va a passar tres dies al Pirineu. Un govern que no sap diferenciar, que no sap reconèixer singularitats, que penalitza estades amb increments indiscriminats, que no té en compte les especificitats de cada economia local. Un govern que ni tan sols garanteix el destí o el retorn en inversions territorials d'allò que recapta. Un govern que no genera riquesa, que la castiga.

En comptes de lluitar contra la competència deslleial que suposen els habitatges d'ús turístic sense llicència, en comptes de defensar els nostres empresaris i operadors turístics perquè puguin continuar aixecant la persiana, es dediquen a criminalitzar-los i a acusar-los de l'estat lamentable de les infraestructures del país.

El que cal no és mirar..., no és minar a impostos aquest sector estratègic, sinó reformular-lo per evitar les massificacions, per compensar i per reequilibrar el conjunt del territori català. Per això votarem en contra d'aquesta mesura aïllada, reactiva, condicionada per pressions ideològiques. En la seva cursa per aprovar uns pressupostos, acabaran fent cara de Cid i d'Albiach.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Consellers i conselleres, consellera Romero... Avui participem en aquest debat i ho fem amb la serenitat i la convicció de qui sap que està treballant en benefici del país. El turisme és un pilar fonamental de la nostra economia, representa un dotze per cent del PIB, genera oportunitats de feina i genera oportunitats de feina a més de mig milió de persones. Ningú pot qüestionar el seu impacte positiu. Però la

realitat és també que el turisme genera prosperitat, sí, però també externalitats: més pressió sobre els serveis públics, més tensió sobre l'espai urbà i més dificultats per accedir a l'habitatge. I dir-ho no és anar en contra del turisme, sinó que és assumir la responsabilitat de gestionar-ho bé.

Precisament per això, avui fem un pas endavant amb aquest projecte de llei i votem a favor d'un turisme sostenible i responsable, dotant els municipis de més recursos i internalitzant costos, perquè és de sentit comú que qui utilitza intensament els serveis públics contribueixi al seu sosteniment.

I sobretot, votem a favor de garantir que la prosperitat que genera el turisme ajudi a afrontar el principal repte que tenim com a país: l'accés a l'habitatge. Això és actuar amb responsabilitat i pensant en el futur.

Permetin-me recordar els tres grans blocs del projecte de llei. Primer, respecte a l'afectació dels ingressos i les finalitats a les que es destina els fons per al foment del turisme. Perquè per primera vegada destinem el vint-i-cinc per cent dels ingressos de la tarifa a polítiques d'habitatge de la Generalitat. Alhora, el setanta-cinc per cent que nodreix el fons per al foment del turisme es redistribueix cinquanta per cent per als municipis i cinquanta per cent per a la Generalitat. Reordenar també les seves finalitats i ampliem els àmbits de destinació.

Segon, respecte a l'increment de les tarifes, es duplica la tarifa de l'impost, de manera que a Barcelona el pagament oscil·laria entre un i set euros i a la resta de Catalunya, entre un i sis euros. I a la resta de municipis l'aplicació es fa de forma progressiva en dues fases. S'introdueix també la categoria específica dels albergs juvenils per reconèixer així la seva funció social i educativa.

I tercer, respecte al recàrrec municipal, incrementem el recàrrec de l'Ajuntament de Barcelona i en creem un de nou per a la resta de municipis, amb un objectiu clau, que és dotar-los de més recursos per afrontar les despeses d'interès general. A Barcelona, el topall de recàrrec s'eleva fins als vuit euros i per a la resta de municipis, i això és clau, és potestatiu, no és obligatori, podran aplicar-lo fins a un màxim de quatre euros, amb imports diferents segons la temporada, per afavorir la desestacionalització.

En definitiva, més recursos, més capacitat de decisió i més autonomia local, atenent les diversitats i les particularitats del país.

Diputats de la dreta de l'hemicicle, i especialment de Junts per Catalunya, permetin-me que els recordi un petit detall, i és que aquest impost el van crear vostès. Sí, el van impulsar vostès l'any 2012 des del seu Govern amb el president Artur Mas i el conseller d'Economia Andreu Mas-Colell. I es va incrementar el 2017 amb el president Puigdemont i al 2020 amb el president Quim Torra. Què ha canviat? Doncs el que ha canviat és que vostès ja no governen i quan governaven

Fitxer 13

l'impost era responsabilitat institucional i ara que no governen el presenten com un atac al país. *(Alguns aplaudiments.)* Mirin, si realment creuen que és un atac, estarien qüestionant el seu propi govern. La realitat és que el que els incomoda no és l'impost, sinó quedar fora de la majoria que avui el reforça.

Diputat de VOX i diputada d'Aliança Catalana. Mirin, l'impost el paga el visitant, no el sector. Ho dic perquè abans de fer segons quines afirmacions revisin vostès els conceptes bàsics.

Diputats del Partit Popular. Mirin, ens ho posen fàcil, molt fàcil, perquè vostès repeteixen constantment que la taxa turística espanta la demanda i que ens fa menys competitius. I cada vegada que ho repeteixen passa el mateix: que arriba el *zasca* de les dades. El 2012, quan es va crear la taxa, Catalunya rebia 15 milions de turistes internacionals. El 2025 hem superat els 20 milions, rècord històric. I per quart any consecutiu som la comunitat que més turistes internacionals rep. La Comunitat de Madrid, sense taxa, no ens supera; la sisena. Anem ara a Barcelona, que a més de la taxa, aplica el recàrrec municipal i mirem la inversió. Barcelona ha captat 598 milions d'euros d'inversió hotelera el 2025, liderant la de tot l'Estat, molt per sobre dels 355 milions de Madrid, que no té taxa ni recàrrec, repeteixo. I aquí ve la pregunta incòmoda per a vostès: com és que Catalunya lidera i Madrid no ens supera? Doncs perquè la demanda és poc elàstica, la variació de preus i el sector no perd competitivitat. La conclusió no és ideològica, sinó que és econòmica.

I acabo amb agraïments, agraint a la diputada Laia Cañigueras i al David Cid el diàleg constructiu que ens ha permès arribar a aquest acord positiu per al conjunt del país, al Departament d'Economia, el meu grup parlamentari per la confiança, als assessors, a la Clàudia i a l'Eudald, i al Govern de Catalunya per prendre decisions valentes i necessàries per afrontar els reptes actuals a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Economia i Finances sobre el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades als grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts.

Votem les esmenes 3, 12, 17, 22 i 31.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara les esmenes números 8, 11 i 40.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 83 vots en contra, 52 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votem les esmenes números 2, 5, 6, 7, 10, 13, 16, 18, 23, 26 i 34.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 118 vots en contra, 15 vots a favor i 2 abstencions.

En segon lloc, votem les esmenes números 24, 25, 35, 36 i 38.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 50 vots a favor i 13 abstencions.

Votem ara les esmenes números 14 i 33.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 83 vots en contra, 17 vots a favor i 35 abstencions.

Finalment, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics ha estat aprovat per 68 vots a favor, 63 vots en contra i 4 abstencions.

Passem al tercer punt de l'ordre del dia.

Esperem que s'incorporin a la llotja la síndica d'Aran i els síndics que l'acompanyen.

Proposició de llei sobre el reconeixement de la singularitat d'Aran

202-00067/15

(Intervenció en aranès.)

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president.

(Intervenció en aranès.)

Benvingut també aquest esperat debat sobre la proposició de llei que en un inici vam anomenar «sobre el reconeixement de la singularitat de l'Aran», però que finalment, en una reunió entre els diferents grups propositants, es va trobar més adequat que es digués «sobre la Llei municipal i de règim local de Catalunya en relació amb el règim

jurídic aplicable a l'Aran», un nom més encertat i acurat a la realitat que avui aplicarem, ja que tot i que encara queda molt camp per córrer, l'autogovern de l'Aran ja està reconegut.

(Intervenció en aranès.)

Però sabem que aquest reconeixement de la singularitat, tot i tenir en vigor la Llei de Règim Especial de l'Aran i el desplegament que se n'ha fet a l'Estatut, no va acompanyada de modificacions normatives o de les modificacions normatives que pertocaria, equiparant en alguns casos jurídicament i administrativa l'Aran amb un municipi.

(Intervenció en aranès.)

I que implicarà aquest canvi? Doncs que la legislació de règim local només sigui aplicada a l'Aran i al Conselh Generau d'Aran només en absència de normativa específica i, a més a més, que sempre es respecti la posició singular de l'Aran i de les previsions especials del seu règim propi. El que es demana no és només que es respectin, sinó que es doni prioritat al desenvolupament normatiu del Conselh Generau d'Aran, justament el que nosaltres denunciem i lluitem per Catalunya davant les contínues ingerències de l'Estat espanyol: que respectin les nostres competències, que les voldriem plenes i en una Catalunya independent que no estigués sotmesa a l'Estat espanyol i al seu espoli fiscal.

(Intervenció en aranès.)

Primer van ser els consells comarcals de muntanya, que van tenir una durada d'uns cinc anys. El 1988 es creen tres comarques noves, entre elles la veïna Alta Ribagorça, i s'equipara el nom de «consell comarcal» arreu del país, eliminant la figura dels consells comarcals de muntanya. Llavors, Catalunya va comptar amb quaranta-una comarques, on una d'elles era la Val d'Aran. Aquesta situació només va durar dos anys, ja que l'any 1991 el Govern de la Generalitat de Catalunya, presidit pel president Pujol, crea de nou el Consell

Fitxer 14

General d'Aran i la figura del síndic d'Aran en un acte de justícia històrica.

Això va ser un 17 de juny, dia que es va fixar com a festa nacional de l'Aran, on també és commemorada la restitució del Conselh Generau d'Aran 157 anys després, i que diversos diputats d'aquesta cambra hem pogut gaudir i presenciar en diverses ocasions. Des de llavors, des d'aquesta creació, set síndics on, qui primer va presidir el Conselh Generau d'Aran va ser la magnífica síndica Pilar Busquets, cosa que la Generalitat encara no ha passat. Aquest Parlament encara no ha investit mai una dona com a presidenta de la Generalitat de Catalunya. Cada síndic ha posat el seu granet de sorra per poder arribar fins aquí, des de Carles Barrera passant per Paco Boya fins avui, on vostè, magnífica síndica, sap el que ha costat arribar fins aquí. Per tant, força gràcies a tots.

I no voldria acabar sense agrair l'enorme dedicació de la Maria Pilar Caparrós en aquest debat per fer possible que avui, amb més o menys traça, els diputats parlem l'aranès, llengua oficial del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

(Intervenció en aranès.)

Força gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, a era paraula era diputada Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia a tothom. Gràcies, president. Benvinguts, síndica, síndics del Conselh Generau d'Aran. Avui aprovem una modificació del text refós de la llei municipal i de règim local, una modificació que el que busca és ser coherent, un text normatiu que hauria de ser coherent amb el que defensem. Té un caràcter tècnic, però en aquesta vida tot lo tècnic també té un contingut polític i de calat. Perquè, tot i l'articulat reduït, és un text petit, és un gran pas també per reconèixer l'autogovern d'Aran. Perquè, amb aquesta modificació... *(Intervenció en aranès.)*

No corre el temps o no corre el temps, president? Ah, doncs ara pari un moment perquè ens han distret. *(Rialles.)*

El president

Corre el temps i corregit, a més a més.

Ester Capella i Farré

D'acord.

(Intervenció en aranès.)

Com fan les bones democràcies en aquest Parlament, respectem i volem l'Aran decideixi el seu futur, que siguin les araneses i els aranesos que decideixin el seu futur de forma lliure.

(Intervenció en aranès.)

Aquest respecte, aquest reconeixement, aquesta garantia, doncs, posa en valor els valors del principi democràtic. Mentre alguns volen ofegar la diversitat i imposar la seva identitat, silenciar les minories, esborrar les cultures, perseguir les llibertats civils o negar el dret a decidir de Catalunya o de l'Aran, aquest Parlament, amb una àmplia majoria, legisla perquè una petita part del territori amb identitat cultural, lingüística i històrica pròpia sigui lliure d'exercir el seu autogovern, però també decidir el seu futur.

En el cas d'Esquerra Republicana, inspirat en els valors que són republicans i que és coherent amb la nostra manera d'entendre el món, aquesta també és la manera d'entendre la política. Sempre al costat de les llibertats, de l'equitat i de la fraternitat, al costat del poble aranès, en les seves reivindicacions democràtiques, al costat de la democràcia, ara que creixen arreu forces polítiques que la volen posar en dubte.

Precisament per aquest creixement de forces polítiques que tenen valors autoritaris, és important, ara més que mai, defensar també tots aquells valors democràtics que ens fan més forts. Ser coherent a l'hora d'actuar políticament, ser coherents i complir amb els acords, ser coherents a l'hora de legislar, cercar el bé comú, l'interès general, però també emparar els drets de les minories, fer que tothom trobi vies de resposta a les seves legítimes reivindicacions. En aquest sentit, aquesta és una llei plena de significat polític per l'Aran. Ho és també per a Catalunya i ho és per a tots i totes les demòcrates i ho és, o ho hauria de ser també per a aquest Parlament.

(Intervenció en aranès.)

Avui el Parlament de Catalunya fem un pas també rellevant per desbrossar el marc normatiu per l'autogovern d'Aran.

(Intervenció en aranès.)

Força gràcies.

El president

(Intervenció en aranès.)

Força gràcies. A era paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, era diputada Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president Rull. *(Intervenció en aranès.)*

Des del Partit Popular sempre hem posat èmfasi en les reivindicacions de la Vall d'Aran, territori singular i especial per múltiples raons: una identitat única, patrimoni cultural, característiques específiques que la defineixen, una llengua pròpia oficial l'aranès, el nom que es dona a la llengua occitana de la Vall d'Aran, la qual conviu en ús amb el català i el castellà.

(Intervenció en aranès.)

Aquesta defensa va més enllà de qüestions ideològiques i partidistes. Hem de dir que aquesta proposició de llei de modificació d'aquest text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya, amb relació amb el règim jurídic aplicable a l'Aran, té com a objectiu principal ordenar, sistematitzar i reforçar un marc jurídic que, de fet, ja existeix i es troba plenament recollit tant a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com la llei del règim especial d'Aran del 2015, una realitat territorial concreta, àmpliament reconeguda tant per l'ordenament jurídic català com l'espanyol. En conseqüència, el text no suposa un canvi de model ni una redefinició de l'encaix institucional del territori. Aran ja gaudeix d'aquest autogovern mitjançant el Conselh Generau d'Aran.

La iniciativa no introdueix competències noves, si bé s'explicita que, lluny de qualsevol innovació rupturista, s'inscriu en una línia de continuïtat jurídica. Per ser conseqüents, cal finançament, escoltar el territori i actuar. Des d'un punt de vista polític, la Vall d'Aran és d'importància cabdal per al Partit Popular. Hem estat la segona força a les

darreres eleccions nacionals i autonòmiques. Per a nosaltres és fonamental treballar per augmentar aquesta qualitat de vida, garantir la igualtat d'oportunitats dels veïns i veïnes de la vall.

Per aquest motiu, treballem incansablement fent territori, donant resposta als seus reptes i necessitats i en matèria, per exemple, d'inversions i connectivitats, aquelles que han de millorar les connexions amb la Catalunya interior, amb la resta de la província de Lleida, amb l'Aragó i França. El Partit Popular ja va demostrar aquest compromís amb la inversió amb el túnel de Vielha, una infraestructura clau. Treballem per millora de serveis com millorar l'accés a l'habitatge i d'altres, seguretat, justícia, administració pública i l'àmbit de les telecomunicacions.

Cal tenir en compte que aquestes idiosincràsies pròpies de l'Aran, tant des d'un punt de vista geogràfic com històric i cultural i identitari, fan que la seva població sigui especialment sensible a qualsevol modificació del seu règim institucional. Aquesta realitat explica que qualsevol reforma, encara que sigui tècnica, tingui una càrrega simbòlica rellevant i que es valori el fet que es mantingui dins aquests règims legislatius, estatutaris i legals ja establerts, per tant, dins el marc constitucional.

Tanmateix, és positiu aquesta proposta quan contribueix a reforçar la seva seguretat jurídica en aclarir aquesta relació entre la legislació general i el règim local i el règim específic aranès, a consolidar el paper que té el Parlament de Catalunya com a garant del règim especial, interpretant, doncs, automatismes que podrien generar conflictes o incerteses.

Per tot l'exposat, des del Partit Popular ens abstindrem. Entenem aquest posicionament com a coherent per una defensa de les singularitats reconegudes estatutàriament, però delimitades i també que no posin en qüestió la unitat constitucional.

(Intervenció en aranès.)

Força gràcies, magnífica síndica, a tots i totes i també gràcies a Pilar Caparrós per l'ajuda.

Gràcies.

El president

(Intervenció en aranès.)

Fòrça gràcies. Per Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, ha era paraula el diputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president Rull. Diputats, consellers... Benvinguda, magnífica síndica i resta d'acompanyants. Amb caràcter preliminar volem fer i deixar palesa de la reiterada mala praxis que té lloc en aquest Parlament a l'utilitzar de forma abusiva en el procediment ordinari legislatiu, tant la figura del decret llei, on a vegades no concorre les raons extraordinària i urgent necessitat, com ara el procediment de lectura única, en aquesta proposició de llei, restringint així de forma poc democràtica l'espai de debat i control parlamentari a l'eliminar la celebració de comissions i de ponències.

Al preàmbul d'aquesta proposició de llei es manifesta que la Vall d'Aran constitueix una realitat territorial, històrica, cultural i lingüística que, per tant, té una identitat pròpia àmpliament reconeguda tant a l'ordenament jurídic català com al de la resta d'Espanya. I és per aquesta raó que la Vall té reconeguda i gaudeix d'un autogovern que s'exerceix mitjançant la institució anomenada Consell Generau d'Aran, actuant com a màxim representant de la mateixa, la síndica d'Aran, que assisteix anualment a aquest Parlament a efectes de debat sobre l'autogovern, la financiació o la singularitat de la vall.

Aquesta singularitat de la vall entenem que ja està prou garantida, reconeguda i protegida a les diferents disposicions normatives i a l'Estatut de Catalunya, concretament a l'article 11 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, així com també al Règim Especial d'Aran. I tot i que es fonamenta en la seva personalitat institucional pròpia, resulta que al mateix preàmbul d'aquesta proposició de llei ens parla que Aran és, sens dubte, una de les expressions més destacades de la diversitat territorial catalana. Així doncs, al parlar d'aquesta diversitat territorial catalana es reconeix que a Catalunya hi ha d'altres territoris que, tot i tenir també la seva singularitat, com la Garrotxa, el Priorat, la Vall de Boí, declarada per la UNESCO patrimoni de la humanitat, no gaudeixen aquestes comarques, com és lògic, d'un marc normatiu estatutari del que gaudeix i és privilegi a la Vall d'Aran.

Amb això, què volem dir? Volem dir, evidentment, que el reconeixement de la singularitat de la Vall d'Aran no és merament simbòlica o declarativa, com així se'n pretén donar a entendre en el propi preàmbul d'aquesta proposició de llei, sinó que a la Vall d'Aran és l'única comarca de

Fitxer 15

tot Catalunya reconeguda com a entitat política pròpia i que per aquesta causa ja està prou enfortida amb l'actual marc normatiu i estatutari.

Per tant, entenem que aprofundir en aquesta proposició de llei per a la modificació del text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya, tot i que resulta innecessari, pot resultar un greuge comparatiu per a altres diversitats territorials de Catalunya, que existeixen a Catalunya, i que, a més, pot generar una sèrie de problemes amb aquesta proposició de llei, problemes que tot seguit passem a exposar

U. Quan amb aquesta disposició addicional cinquena que es pretén afegir al text refós de la llei municipal de règim local de Catalunya diu que aquesta legislació general del règim local s'aplicarà en absència de normativa específica aranesa, el que fa és generar un marc legal fragmentari que podria dificultar l'harmonització administrativa a Catalunya, augmentant el risc de conflictes entre normes locals i autonòmiques, i també es genera un problema d'interpretació a l'hora d'esbrinar què s'entén per «absència normativa específica catalana», que pot donar lloc a interpretacions judicials o administratives contradictòries.

Dos. La pretensió d'aquesta proposició de llei implica un tracte diferencial respecte d'altres municipis i comarques de Catalunya que no disposen d'un estatus similar.

Tres. Si les lleis generals han d'adaptar-se a la singularitat d'Aran, hi ha un risc de paralització en l'aplicació de polítiques autonòmiques o programes de règim local, i, per tant, pot afectar serveis, finançament i projectes de desenvolupament que depenen de normes generals.

Quatre. Aquesta diferenciació normativa podria també perjudicar les inversions tant a la vall, en particular, com a Catalunya, en general, especialment si les diferents

empreses detecten inseguretats jurídica i restriccions administratives en comparació amb altres territoris.

Per aquestes raons exposades, per tant, a VOX no recolzem aquest tipus d'iniciatives identitàries que promouen competències i estructures pròpies que van més enllà del marc comú de les lleis locals.

Moltes gràcies.

El president

(Intervenció en aranès.)

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president.

(Intervenció en aranès.)

Aran no és només un territori que tenim dins Catalunya; Aran és un territori que ens explica Catalunya. Ens recorda una veritat essencial: que la nostra comunitat política no és homogènia, que no és plana, que no és uniforme i que precisament per això, perquè és diversa, pot ser més rica, més democràtica i més forta. I deixeu-me dir-ho clar: Aran no és una concessió; Aran és un dret, un dret històric, polític i institucional, un dret que Catalunya ha reconegut i que avui ha d'ajudar a fer efectiu. De fet, la proposició de llei és molt concreta: un article únic per modificar una disposició addicional, un ajust dins el marc d'un text refós. El que estem fent és, senzillament, establir que la llei municipal i de règim local de Catalunya només s'aplicarà a l'Aran i al seu Conselh Generau en absència de regulació específica i sempre respectant la seva posició singular i el seu règim propi.

(Intervenció en aranès.)

Ho repeteixo: l'autogovern aranès no és una excepció tolerada; és una singularitat reconeguda i protegida. Per això, avui, quan donem suport a aquesta proposició de llei, no només defensem una arquitectura jurídica concreta, defensem un principi: Catalunya no es construeix uniformitzant; Catalunya es construeix reconeixent i empoderant. No es construeix reduint la pluralitat a una molèstia, sinó assumint-la com una fortalesa. Ara bé, també hem de dir una cosa que és igualment central:

l'autogovern sense recursos és un autogovern incomplet, i massa sovint aquest país ha confós el reconeixement formal amb la capacitat real. Hem fet lleis que semblaven reconèixer, però després hem deixat els governs locals i també els règims singulars sense aquells instruments econòmics i materials per exercir allò que se'ls reconeixia. La singularitat d'Aran no pot, doncs, quedar reduïda a un text legal si després no hi ha els mecanismes per fer-la efectiva. Un autogovern, secretari, real demana finançament just, estable i suficient, i això quedarà contemplat a la llei de finances locals que hem impulsat els Comuns al Parlament i que esperem també la proposta del Govern. Demana que el Conselh Generau d'Aran pugui exercir competències amb autonomia efectiva; demana que la singularitat no sigui un títol honorífic, sinó una responsabilitat institucional que el país assumeixi amb seriositat.

I en aquest debat hi ha un altre eix que no podem tractar com un annex: la llengua aranesa. No és un detall cultural; és un pilar polític i social, és el nucli d'una identitat, d'una història i d'una manera de veure el món. I una llengua no es manté viva perquè la mencionem avui en uns discursos; es manté viva perquè es parla, perquè es transmet, perquè té presència social, perquè la comunitat la pot viure amb normalitat i perquè les institucions la garanteixen i la protegeixen. Per això, quan parlem d'autogovern, parlem també de les condicions perquè l'aranès tingui futur: a l'educació, a l'Administració, als serveis públics, als mitjans, a la cultura, a la vida quotidiana, no com una llengua tolerada, sinó com una llengua plenament reconeguda i sostinguda. I aprofito també per agrair a la Pilar Caparrós i a l'Oficina de l'Aran tot el suport. I demano disculpes si el meu accent llobregatí desllueix la bellesa de l'aranès. Avui, però, també reivindicuem una manera d'entendre Catalunya, una Catalunya que no jerarquitzava territoris, que no tracta la diversitat com una anomalia i que no converteix les singularitats en una negociació permanentment a la baixa.

(Intervenció en aranès.)

El president

(Intervenció en aranès.)

Xavier Pellicer Pareja

(Intervenció en aranès.)

I aquest és el punt de partida i l'objectiu polític que plantegem com a CUP i que ens sembla que tant al nostre país com Aran tenen dret a assolir. En tot cas, avui, però, venim a parlar de la culminació de l'aprovació d'aquesta llei, que entenem que prové d'una modificació de la llei de bases de règim local i de la necessitat que compartim també com a CUP que aquesta no pot operar com un límit a l'autogovern aranès. I per això hem donat suport a aquesta modificació de llei del règim local, que, en definitiva, és el que plantegem avui. Una modificació normativa impulsada amb una voluntat política clara de protegir i d'aprofundir el caràcter singular del territori aranès. Pensem que es tracta d'un reforç que fem des del Parlament de Catalunya com a garant de l'autogovern aranès i que elimina aquesta aplicació automàtica i indiferenciada de la legislació local comuna espanyola.

En tot cas, nosaltres pensem que aquesta modificació es fa en el marc de la legalitat estatal i dins les atribucions autonòmiques estatutàries i que està lluny, per tant, d'aquest lliure exercici dels drets nacionals d'Aran i dels Països Catalans i d'aquests mecanismes absolutament necessaris per poder defensar tant el català com l'occità. A nosaltres ens sembla que hi donarem suport, perquè suposa una consolidació del seu autogovern, perquè suposa un enfortiment d'aquesta personalitat institucional pròpia d'Aran, però que, tot i així, queda molt lluny d'aquesta sobirania que anhelem. Així que el nostre vot serà favorable.

Fòrça gràcies.

El president

(Intervenció en aranès.)

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Benvinguts, síndica i membres del Govern de l'Aran. Debatem, i sembla que amb bastanta coincidència, aquesta proposició de llei. Una coincidència àmplia en el fons, però que no tracta de concessions ni de privilegis, sinó de reconèixer la realitat tal com és: l'Aran és una realitat singular, històrica, nacional i política. L'Aran no és un territori qualsevol: té llengua i institucions pròpies, una història diferenciada i una voluntat clara de ser respectada com a tal. Això no és una qüestió ideològica; ho diu la seva trajectòria, ho diu el dret, ho diu el sentit comú.

Reconèixer-ho no és exagerar, és simplement posar nom a una evidència. Un dels vincles que ens uneix, i que ens uneix amb més força, és la llengua pròpia, l'aranès, varietat de l'occità i llengua oficial des del 1990 i que és un element central de la identitat aranesa. Segons dades del Conselh Generau, el setanta-vuit per cent de la població l'entén, el cinquanta-sis per cent la parla, però només el vint-i-dos per cent la té com a llengua habitual, i entre els joves aquest percentatge encara baixa més.

Aquest descens de l'ús social i familiar és un dels principals reptes. El Conselh Generau d'Aran té competències plenes en política lingüística i educació, àmbits clau per garantir la transmissió de l'aranès. La llei del 2010 estableix l'obligatorietat del seu ús en l'Administració i promou la seva presència pública. Les lleis per si soles no resolen els reptes com la despoblació, la dependència turística, les dificultats en el sector primari, la vulnerabilitat davant dels fenòmens naturals i la pèrdua de l'ús lingüístic. Tot això exigeix acció, inversió i compromís sostingut. Aquesta proposició de llei no inventa res; ordena, protegeix i reforça un reconeixement que massa sovint ha quedat en terreny del simbolisme. Donar claredat institucional a la singularitat d'Aran dins el marc català i reconèixer-la no debilita Catalunya, sinó tot el contrari, l'enforteix. Una nació madura no uniformitza, com el que els agrada a PP i a VOX, sinó que integra i respecta les seves realitats internes. Si Catalunya vol ser una nació amb plenitud, no pot tractar Aran com un simple apèndix administratiu. La llengua aranesa no és una peça de museu ni és un element decoratiu per a discursos; és viva, i una llengua només sobreviu si té protecció legal, presència pública i ús institucional.

Parlar d'Aran és parlar també d'autogovern. No podem demanar respecte institucional si buidem de contingut tot allò que afirmem reconèixer. L'Aran ha estat lleial a Catalunya, i aquesta lleialtat s'ha basat en el respecte mutu i no en la submissió. Massa vegades, però, quan l'Aran ha demanat reconeixement ha rebut només gesticulacions simbòliques. No pot ser un gest; ha de ser una responsabilitat política, la responsabilitat d'afirmar que la unitat no s'aconsegueix negant la diferència, sinó reconeixent-la. No és una excepció anecdòtica; és un cas propi que requereix un tractament propi sense solucions pensades des de la comoditat centralista. Protegir l'Aran vol dir blindar l'ensenyament i l'ús de l'aranès, garantir serveis públics adequats a les necessitats del seu territori, reforçar la capacitat institucional del Conselh Generau, impulsar una economia arrelada i sostenible i assegurar infraestructures

que connectin el territori sense diluir-ne l'especificitat. La Vall d'Aran no pot quedar en terra de ningú entre decisions allunyades de la seva realitat. Ha de ser Catalunya qui assumeixi, amb lleialtat i respecte, l'autogovern aranès. La responsabilitat plena és la seva protecció. La fortalesa nacional no es construeix uniformitzant, sinó protegint cada peça que configura aquest país. L'Aran no és perifèria; és patrimoni cultural i és part essencial de la nació catalana. Si volem una Catalunya forta, cohesionada i sobirana, hem de garantir que tots els seus territoris, especialment aquells amb singularitat pròpia, tinguin protecció de recursos i veu efectiva.

Fitxer 16

Com defensem des d'Aliança Catalana, el seu futur l'han de decidir els aranesos amb el suport ferm de Catalunya. Aquesta és la responsabilitat, aquesta és la convicció i aquest és el compromís que cal assumir.

Moltes gràcies.

El president

(Intervenció en aranès.)

Neus Comes Pon

Gràcies, president.

(Intervenció en aranès.)

Aquest Parlament dona resposta a una demanda, sí, una demanda de l'Aran, del territori de l'Aran, i remarca una demanda perquè en el primer debat, tant en el primer debat com en el debat que hem tingut, avui alguns grups, tot i reconèixer la identitat i la singularitat de l'Aran, han apuntat que aquesta modificació és merament simbòlica, innecessària i fins i tot perillosa.

Disculpin, però aquestes manifestacions em donen a pensar o ens donen a pensar que o bé no han copsat el sentit de la modificació de la llei, o bé no constaten ni perceben l'Aran ni el funcionament del Consell de l'Aran.

L'Aran és una realitat territorial i institucional singular, reconeguda de manera expressa per l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Però malgrat aquest reconeixement

clar, l'experiència pràctica en l'aplicació de la normativa de règim local ha evidenciat dificultats. En l'absència d'una previsió expressa, el Conselh Generau d'Aran ha estat sovint assimilat a un ens local ordinari, amb l'aplicació automàtica de normativa pensada en el món local. I aquesta modificació de llei dona resposta justament a aquestes dificultats.

(Intervenció en aranès.)

Dit d'una altra manera, establir els mecanismes necessaris per a què el Conselh Generau d'Aran pugui desenvolupar amb garanties la seva competència plena en tots els àmbits, d'acord amb les normatives vigents, respectant sempre la seva posició singular i la seva capacitat d'autogovern.

El Govern de la Generalitat de Catalunya ha assumit sempre un compromís polític clar, amb el reconeixement efectiu de la singularitat d'Aran, expressat en la declaració institucional adoptada a la comissió bilateral entre la Generalitat i el Conselh Generau el 9 de gener del 2025. Aquesta declaració reforça la necessitat d'evitar l'aplicació automàtica i indiferenciada de la normativa del règim local i de garantir un reconeixement jurídic explícit de l'autogovern aranès. Es produeix així un salt qualitatiu de reconeixement polític de facto que, a la pràctica, consolidi l'autogovern de l'Aran.

(Intervenció en aranès.)

El president

(Intervenció en aranès.)

Proposició de llei de supressió de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat)

202-00032/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de supressió de l'impost sobre successions i donacions. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps màxim de set minuts.

Té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers... Avui no presentem simplement una proposició de llei més dins del tràmit parlamentari ordinari. Avui compareixem davant d'aquesta cambra per defensar una idea profunda de justícia, de llibertat i de model de país. Venim a dir que Catalunya no pot continuar sent el territori on es paga més per viure i també per morir. Venim a enterrar definitivament l'impost de successions entre cònjuges i entre pares i fills.

No és una reforma tècnica, és una reforma moral, perquè heretar no és un privilegi obscè; és un dret. No és només un impost; és una concepció de la societat. I l'impost de successions no és només una figura tributària; és una declaració ideològica. És dir-li a la societat que l'esforç individual i familiar és sospitós, que l'estalvi és un luxe a penalitzar, que la previsió i la responsabilitat intergeneracional mereixen càstig fiscal, i nosaltres no compartim aquesta concepció. No la podem compartir, perquè quan una persona treballa quaranta anys, paga impostos sobre la renda, paga impostos sobre el consum, paga impostos municipals, paga impostos sobre l'estalvi, paga impostos sobre la propietat. I, després, en el moment de la mort, l'Administració torna a gravar aquell mateix patrimoni. I això té un nom molt clar: doble tributació. I, encara pitjor, té un efecte devastador en el moment més delicat per a qualsevol família. Mirin, un exemple que no és excepcional, que és la normalitat a Catalunya. Imaginem una família catalana de classe mitjana, un matrimoni que ha treballat tota la seva vida, ell potser autònom, ella potser treballadora assalariada. Han pagat hipoteca durant trenta anys, han estalviat amb sacrifici, han renunciat a moltes coses per deixar una certa seguretat als seus fills o per tenir-la ells mateixos a l'edat de jubilació. No parlem de grans fortunes, parlem d'un habitatge habitual i uns estalvis modestos. Potser una segona residència a Tordera guanyada amb molt esforç.

Quan mor un dels cònjuges, la família no només ha d'afrontar el dol, ha d'afrontar tràmits, terminis i liquidacions. Pot haver de pagar milers d'euros en un termini curt. Pot haver de demanar un crèdit. Pot haver de vendre una propietat amb pressa. Tot això, mentre encara no han tingut temps ni de pair la pèrdua.

De debò pensem que aquesta ha de ser l'actuació d'una administració? De debò pensem que la cohesió social s'aconsegueix colpejant les famílies en el moment de la mort?

L'Administració catalana és un monstre inútil, una administració fallida per culpa dels seus dirigents. Catalunya té avui gairebé 50.000 milions d'euros de pressupost. Els ingressos públics han crescut de manera molt significativa en la darrera dècada, un quaranta-set per cent en els últims deu anys, i, malgrat això, no s'ha reduït la pressió fiscal, no s'ha simplificat el sistema, no s'ha alleujat la càrrega sobre les famílies. Recapten més de 1.000 milions d'euros anuals per l'impost de successions. De debò, el futur dels serveis públics depèn d'aquests diners? O depèn més aviat de l'eficiència, de la prioritització o de la bona gestió?

Mirin, la mentalitat catalana que ens va fer prosperar és la de l'esforç, el mèrit, l'estalvi i la inversió. Si Catalunya va liderar durant segles l'economia espanyola no va ser per l'atzar. Va ser perquè tenia una arquitectura jurídica i fiscal que permetia preservar i transmetre el patrimoni. Va ser perquè existia una mentalitat catalana molt clara: treballar dur, estalviar amb prudència, invertir amb visió i transmetre als fills una base millor que la que un havia rebut. La mentalitat de la feina ben feta des del principi de la vida fins a la mort.

Aquesta cadena de transmissió, aquesta continuïtat entre generacions, és la que va permetre crear teixit industrial, petites i mitjanes empreses, comerços, familiars, explotacions agrícoles, iniciatives empresarials que passaven de pares a fills. Quan penalitzem aquesta transmissió estem atacant el nervi central d'aquesta mentalitat catalana.

Sense estalvi no hi ha inversió. Sense inversió no hi ha creixement. Sense creixement no hi ha prosperitat, i quan no hi ha prosperitat el que queda és repartir la misèria i l'estancament. Quan no hi ha prosperitat, només queda construir una societat subvencionada i estàtica.

Sobre les donacions, deixin vostès que els pares ajudin els fills, deixin-los. Hi ha una realitat que ningú pot negar: els joves d'avui tenen més dificultats que generacions anteriors. El poder adquisitiu ha retrocedit; és una realitat. L'accés a l'habitatge s'ha

complicat enormement, per culpa, en part, de les seves polítiques, de les polítiques socialistes. I davant d'això, qui sosté moltes trajectòries vitals? La família,

Fitxer 17

les famílies. Són els pares que donen estalvis per l'entrada d'un pis, els avis que ajuden a iniciar un petit negoci, la transmissió d'un local, d'un taller, d'una empresa familiar i en lloc d'agrair aquesta xarxa de solidaritat natural, l'administració la torna a colpejar amb impostos. Si vostès no generen prou oportunitats, si vostès no faciliten l'habitatge, si vostès no garanteixen prou prosperitat, almenys deixin que les famílies s'ajudin entre elles, no penalitzin la solidaritat familiar.

Aquest Parlament ha de prendre una decisió sobre quin model volem per a Catalunya. Aquesta reforma no és només fiscal, és una decisió sobre quin model de societat volem. Volem una societat on l'Estat intervé fins al darrer moment? Volem una societat que confiï en la responsabilitat de les famílies? Volem una Catalunya que analitza el llegat? O una Catalunya que protegeix la continuïtat de la prosperitat familiar? Nosaltres apostem per una Catalunya que torni a creure en la seva millor tradició, en la mentalitat catalana, la del treball, la de l'estalvi i la de la inversió i la de transmissió. Perquè Catalunya no pot ser un lloc on es paga més per viure i també per morir.

Miren, señores del Partido Socialista, señores de los Comunes, ya sé cuál va a ser su discurso, pero yo no vengo aquí a defender a los ricos, vengo a defender el legado humilde de la clase media. Vengo a defender a mis padres, emigrados desde Málaga, que han construido su legado con esfuerzo y honradez; a mi hermana, funcionaria de la sanidad pública, y a su marido, operario de la SEAT. Heredar es la continuidad natural del esfuerzo de toda una familia, y eso es lo que (*aplaudiments*) hemos venido hoy a defender. Han convertido, señores del Partido Socialista, han convertido Cataluña en un infierno fiscal, un sistema que cuando una familia pierde a un ser querido, en lugar de respeto, encuentra un hachazo fiscal. *Consellera*, el impuesto de sucesiones es eso, una carga sobre el patrimonio que ya tributó durante toda una vida. Trabajo, ahorro, esfuerzo y al final, en la muerte, vuelta a pagar. Eso es una doble tributación que la mayoría considera profundamente injusta. Y basta ya de engañar diciendo que todo es para sostener los servicios públicos. Cataluña recauda

como un país nórdico (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), pero no presta servicios nórdicos, presta servicios de tercera regional. Pagamos muchísimo y recibimos poco, esa es la pura y la cruda realidad. Han construido una macroestructura que se protege a sí misma antes que el ciudadano. Un sistema que actúa como un señor feudal y que en el momento más doloroso para una familia aparece como la barca de Caronte para dar el golpe final al legado de toda una vida. Cuando la gente muere allí está el Gobierno socialista de turno con la guadaña fiscal para saquear y asestar el último golpe.

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'anar acabant.

Juan Fernández Benítez

Las familias no necesitan más castigo cuando están de duelo, necesitan justicia social, sentido común y respeto al esfuerzo de muchas generaciones.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Tot seguit, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula per un temps màxim de set minuts, en primer lloc i per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Gràcies. Realment estaríem davant d'un impost terrible si el que realment passés aquí és que s'estigués gravant l'esforç dels treballadors, que amb prou penes poden ajuntar prou per pagar un habitatge, que amb prou penes poden ajuntar prou per tenir uns quants euros al banc per poder deixar als seus fills i que tinguin una vida millor. Això seria absolutament intolerable, per això la CUP diríem que hauria d'haver-hi reduccions a la parella, reduccions als fills menors, reduccions dels fills adults als familiars, caldria que la residència habitual i els estalvis no fossin pràcticament gravats, que hi haguessin bonificacions de fins al noranta-nou per cent, i això és el que proposaríem la CUP si no fos perquè això és el que ja existeix amb aquest impost. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirin, l'impost de successions no representa absolutament res per a la majoria dels treballadors; i no només per a la majoria dels treballadors. Mirin, quan falti ma mare, que té un pis hipotecat a Sant Boi de Llobregat –som dos germans i quatre duros, com una mica el que venia a explicar aquí el diputat del PP– pagarem un total de zero euros a l'impost de successions. Però com que la política no va d'un mateix, i jo potser no soc l'exemple que voldrien, m'he entretingut una estoneta a mirar el que declaren de patrimoni els diputats que estan en aquest plenari i què pagarien. Bé, els meus companys de la CUP, Pilar Castillejo, Xavier Pellicer i Dani Cornellà pagarien zero euros. Això podria ser fàcil. Albert Batet, zero euros; Jordi Albert, zero euros; David Cid, zero euros; Rocío García, zero euros; Alejandro Fernández, que a part de, com jo, haver anat a l'escola pública, zero euros. Per tant, què està passant aquí? A qui estan volent representar els diputats del PP? Evidentment, alguns haurien de pagar, en el cas del diputat Ignacio Garriga, de VOX, sortiria per poc més de quatre mil euros, una aproximació, però en canvi el valor total de l'herència rondaria els 300.000 euros. La diputada Anna Navarro, de Junts, al voltant de disset mil euros, un valor total d'1 milió i mig. Ara bé, la diputada Anna Navarro coneixerà que hi ha un moviment molt interessant als Estats Units, que és el de milionaris patriòtics, que impulsen, han fet una campanya que es diu Time To Win, que impulsen taxes més altes als milionaris i crec que és bastant important el nom que han decidit posar i la forma en la que han decidit abordar-ho. Perquè si pensés en el patriotisme des de la forma en la que el conjunt de la nostra població ens importa, en aquesta idea de que la igualtat té a veure també amb que ningú pugui quedar enrere i que això era la base dels serveis públics, llavors hauríem de pensar que no té gaire sentit pràcticament voler derogar un impost que significa el pressupost complet del Clínic, per posar un exemple.

Però és que el vertader patriotisme en aquest país haurien de ser escoles ben finançades, hospitals on no hi hagi cues d'espera, mestres que cobrin allò necessari perquè són qui s'estan fent càrrec dels fills de tota la gent, parcs i jardins dignes a aquests barris, els que diuen que trepitgen i els que diuen que visiten. Però a mi això se'm fa súper estrany perquè als barris s'hi neix, si no, ja em diran vostès on coi viuen? Perquè jo mai no he anat de visita a cap barri. I el que segur que no és patriotisme és ensorrar aquests serveis públics, i tampoc robar al poble, sigui via corrupteles, que el seu partit se'n fa un fart, o sigui a través del frau fiscal. 283 milions d'euros de frau

fiscal 2023, la meitat a través de l'impost de successions, que és un impost que, com hem demostrat, jo crec bastant empíricament, paga molt poca gent i per tant aquesta molt poca gent roba moltíssim.

Trobo a faltar avui el diputat Jaume Giró perquè podríem tornar a discutir que els grans lladres d'aquest país, per desgràcia, vesteixen camisa, corbata i «tratjo», i no veig el pla Kampai dels grans milionaris, i no veig el «qui la fa la paga» dels grans milionaris, i no veig gens de patriotisme a aquests grans milionaris.

I la pregunta, per tant, és necessària: per a qui treballa aquesta dreta que està una vegada i una altra defensant que es deroguin impostos que pràcticament no afecten a la gran majoria d'aquest país?, perquè ni tan sols treballen per a vostès mateixos! És més, per mitjana pagarien molt menys d'impost de successions tot aquest plenari que el que hauríem de pagar si demà no estiguéssim ningú i haguessin de pagar l'impost a la mort, que són la privacitat dels processos d'enterrament. Perquè hi ha una cosa bastant important, i és una premissa que es va escriure en un llibre que ara fa poc feia anys, que deia «tot allò sagrat sempre és profanat». L'impost a la mort és l'enterrament, que està en una mitjana de sis mil euros. Has de tenir una quantitat de diners en ensordidora per haver de pagar per successions, sis mil euros. Aquí els catalans s'estan morint pagant, sí, però no per un impost que vostès, a través de *fake news*, estan dient que paguem tots, i juguen precisament en el moment en què un ha d'enterrar algú que estima passa tal pena, passa tal «agobio» i tal estrès i tenim tan poc coneixement del dret tributari i de com són les lleis que pensem que estem pagant impostos que no paguem, i el que sí que passa és que hem de pagar una barbaritat per un servei que hauria de ser públic.

Per tant, si volen parlar pels treballadors, crec que seria de rebut que fessin quatre números o que, com a mínim, sabessin de què parlen.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula la diputada Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades... Nosaltres hem presentat esmena a la totalitat, i és que saben què passa, senyors i senyores del Partit Popular? Que no cola, perquè el que vostès plantegen és estendre la bonificació del noranta-nou per cent a tots els contribuents del grup 1 i 2, sigui quin sigui l'import de l'herència, i augmentar fins al noranta-nou per cent diverses reduccions en les donacions. O dit d'una altra manera, deixar pràcticament l'impost a zero també per les grans herències i donacions. I poso un exemple molt clar perquè tothom ho entengui: amb la seva proposta una persona que hereta 30.000 euros del seu pare, potser els estalvis de tota una vida treballant, pagaria pràcticament el mateix que una persona que hereta 20 milions d'euros de la seva mare. Amb el seu model totes dues transmissions quedarien igualades fiscalment, però la capacitat econòmica no és la mateixa, l'impacte no és el mateix i la concentració de la riquesa no és la mateixa.

Vostès diuen que una part molt majoritària dels catalans i les catalanes reclamen recuperar el noranta-nou per cent de bonificació i que cal igualar-nos amb altres comunitats. Bé, primer la majoria ja no paga. Segons les dades del Departament d'Economia, el setanta-dos per cent dels hereus paga menys d'un euro, per tant, és un pagament pràcticament residual. Un vuit per cent paga entre un i mil euros, pràcticament simbòlic, i només el dos per cent paga més de cinquanta mil euros. Per tant, quan vostès afirmen a la seva proposició que l'impost no és residual, tenen raó, no és residual només per a un dos per cent, que hereta més de 800.000 euros. Per tant, siguem clars, vostès defensen aquest dos per cent, no estan defensant a la majoria.

Segon, igualar-nos amb qui? Amb el model d'Ayuso? Amb un model que fa regals fiscals a les grans fortunes mentre passa la tisora i desmantella la universitat pública? Mirin, les dades són clares, Madrid és la comunitat que menys inverteix per alumne universitari. Aquest és el seu model, diputats del PP, i nosaltres no volem competir per veure qui fa el forat més gran dels ingressos, no. Nosaltres no volem una cursa cap avall. Si el debat és igualar-nos, hauríem de mirar a Europa, perquè la pressió fiscal d'Espanya està per sota de la mitjana de la Unió Europea, sí, per sota, així que si ens comparem amb algú hem de mirar els països amb millors serveis públics, els països nòrdics, per exemple. I la pregunta no és com baixem impostos, sinó com garantim ingressos suficients per finançar-los.

Tant l'OCDE com el Fons Monetari Internacional recomanen reforçar aquest tipus d'impostos per la seva eficàcia redistributiva. No és una raresa ideològica, i més tenint en compte que el deu per cent dels espanyols més rics concentren el cinquanta-quatre per cent de la riquesa nacional, i que les herències, atenció!, expliquen el setanta per cent de la desigualtat de la riquesa a Espanya, és a dir, la major part de la desigualtat no depèn de l'esforç, sinó que depèn de la família on neixes. I per això aquest impost és una eina clau per evitar que la desigualtat es perpetui generació rere generació.

Però siguem clars sobre quin és el veritable debat que vostès porten avui aquí. El que proposen és que qui hereta grans fortunes es pugui estalviar milers d'euros. Per fer què? Potser per comprar un Lamborghini més i fer el garatge més gran. Però saben vostès quin és el Lamborghini de la classe treballadora, diputats i diputades del PP? No, no el trobaran en un garatge, no. El Lamborghini de la classe treballadora és veure el seu fill o la seva filla creuar la porta de la universitat; no fa soroll a l'arrencar, però accelera generacions senceres (*aplaudiments*). Quan? Quan un fill de la classe treballadora entra a la universitat, no hi entra sol, hi entra la seva mare i el seu pare amb l'esquena doblegada de treballar, hi entra la seva àvia, que mai va tenir l'oportunitat d'aprendre a llegir o escriure, hi entra un barri sencer que respira una mica més alt. I sí, això es finança amb impostos justos. Vostès volen fer més gran el garatge d'uns pocs i més estret l'horitzó de molts. Nosaltres volem un país on el talent pesi més que el teu cognom, on néixer en una família humil no limiti el teu futur. El nostre Lamborghini no és un luxe, és l'ascensor social, i no permetrem que tallin el cable que el sosté i el converteixin en un privilegi.

Em sorprèn sentir-los parlar d'injustícia perquè, diputats del PP, si aquesta és la gran desigualtat que vostès volen combatre, tenen un radar molt peculiar, perquè fora d'aquesta cambra la gent no està preocupada per heretar milions, està preocupada pels salaris, per l'habitatge, pels serveis públics..., però vostès sempre fermes en la seva missió històrica de que ningú no pateixi mai per heretar massa. No els veiem amb aquesta fermesa per blindar salaris, la sanitat o les pensions, però per blindar patrimonis, herències i privilegis, aquí no fallen. Curiosa forma tenen vostès d'entendre les prioritats del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Albert Salvadó i Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Bé, successions i donacions. M'hauria agradat pagar-los, certament, però no els pagaré. M'agradaria, com a mínim que els pagués la meua filla, però crec que tampoc els pagarà. Impostos que no graven estrictament l'esforç

Fitxer 18

perquè, si així fos, jo, igual que moltíssims catalans i catalanes, fills de classe treballadora, segur que es gravés l'esforç los hagués pagat, els ho asseguro.

Només fa dos setmanes, en este Ple, parlàvem, teníem un ple monogràfic dedicat a parlar de l'ascensor social. En este hemicle, tots los grups mos vam lamentar que avui cada cop és més difícil garantir la mobilitat social. Ja les seues propostes, les del Partit Popular, si servien per a alguna cosa era per cronificar la desigualtat d'oportunitats. I avui venen aquí –ho ha comentat abans de diferent manera la diputada socialista– a tallar l'últim cable que mantenia el famós ascensor social del qual parlàvem fa dos setmanes.

No els hi diem només a Esquerra Republicana que l'impost de successions és una eina imprescindible per garantir la igualtat d'oportunitats, sinó que el liberalisme, ben entès, sempre ho ha vist així. El filòsof britànic John Stuart Mill el va definir com la forma de taxació més acceptable, precisament, perquè es centra en la riquesa acumulada, sent just i raonable que l'Estat mire de revertir aquesta acumulació repartint la riquesa i no concentrant-la. També el segon president dels Estats Units, Thomas Jefferson, considerava que taxar la riquesa és el millor antídote per evitar els monopolis perpetus de riquesa i de poder. El setmanari britànic *The Economist*, conegut pel seu biaix neoliberal, reivindicava també l'impost de successions com un impost just, imprescindible per evitar elits estanques i hereditàries. O l'OCDE, en un informe del 2018 que apuntava que l'impost de successions és necessari per evitar que es perpetue la riquesa i augmente la desigualtat. Per tant, la defensa a ultrança

de l'impost de successions hauria de ser un eix central no ja de l'esquerra, sinó de qualsevol partit que es considere liberal en l'àmbit econòmic.

Ara bé, ja ho sabem, vostès estan més a prop de l'autoritarisme de Trump que del liberalisme de Mill i Jefferson. Avui més que mai, figures com successions i donacions són necessàries per taxar la riquesa acumulada, tant la riquesa acumulada com la seua perpetuació en fortunes dinàstiques.

2023, un estudi de la banca suïssa UBS va concloure que els multimilionaris globals ho són en la seua immensa majoria gràcies a heretar, no a emprendre. I conclou que en el futur immediat això s'anirà agreujant.

Esta és una tendència global que també es dona a l'Estat espanyol. Segons *Forbes*, un setanta-quatre per cent dels milionaris de l'Estat espanyol ha heretat la seua fortuna; tres de cada quatre milionaris ho són per herència, no pel seu èxit empresarial o pel seu esforç.

Tot i això, vostès continuen impulsant una agenda de rebaixes fiscals als més rics. Economistes com David Hope i Julian Limberg apuntaven que successives rebaixes d'impostos als rics entre l'any 1965 i el 2014, pràcticament cinquanta anys, no van tenir efectes significatius en el creixement econòmic o en l'ocupació, però sí, en canvi, en l'acumulació de riquesa i el creixement de la desigualtat.

M'agradaria recordar-ho, fins a cent mil euros no es paga impost de successions, 500.000 euros en cas de primeres residències. Un setanta-quatre per cent de les herències no paguen cap mena d'impost de successions. Més del vuitanta-per cent paga menys de mil euros. I són dades a tenir en compte, perquè corre massa desinformació i molta voluntat de fer passar l'anècdota per categoria. Com l'exemple que he llegit estos dies dient que un fill pagarà més de 35.000 euros si li'n dones 275.000, quan la realitat és que si fas la donació de pares a fills, aplicaria una tarifa reduïda del cinc per cent per als primers 200.000 euros i del set per cent per al tram dels 200.000 als 275.000. És a dir, acabaria pagant quinze mil euros, menys de la meitat dels 35.000 que es proclama.

I si, com és el més comú, aquesta donació està destinada per a l'adquisició del primer habitatge per a menors de trenta-sis anys, que es podria bonificar el noranta-cinc per

cent, passariem dels 35.000 que difon el titular a pagar només 750 euros per una donació de 275.000. Per tant, la seua desinformació atribueix justament que per una donació de 275.000 euros s'haurien de pagar 35.750, quan el més habitual és pagar-ne 750.

I és que, senyors del PP, fan un esforç continuat per fer creure que un impost que afecta una minoria sembla que ens afecta a la majoria. No caiguem en esta trampa. No ens sorprèn que el PP defense esta minoria, al cap i a la fi, l'origen de la immensa majoria de les fortunes dinàstiques de l'Estat espanyol, dels cent més rics, el trobem encara avui en la cleptocràcia franquista.

La proposta que avui mos porten només afavorix l'u per cent més ric de Catalunya, que l'únic interès que tenen en l'anomenat ascensor social és garantir que qui és ric ho continua sent. I així la dreta va laminant la contribució dels més rics al bé comú, més privilegis per als rics, menys recursos per a la resta.

Mirin, agafem els últims pressupostos presentats, els del 2024 per part d'Esquerra – aquí, consellera Romero, pressupostos que també van acabar malament. En aquell moment, successions i donacions suposaven 1.200 milions d'ingressos. Sense cap dubte, Esquerra Republicana creiem que és més necessari que la Generalitat disposi de 1.200 milions d'euros per invertir en habitatge, en hospitals, en escoles, en transport públic que no que els hereus de grans patrimonis puguin gaudir de la seua sort sense contribuir al bé comú. Per tant, en este sentit, a natros mos trobaran de cara.

Ara bé, els reconeixem la seua coherència: vostès defensen els molt rics i a ERC volem una comunitat amb serveis públics i oportunitats per a tothom. Acabo. Ja ho deia el jutge del Tribunal Suprem dels Estats Units Louis Brandeis, podem tenir democràcia o podem tenir riquesa concentrada en poques mans, però el que no podem és tenir les dos coses alhora.

L'impost de successions i de donacions no és un impost; és una concepció de la societat. Vostès aposten per una concepció de la societat on els de dalt sempre estiguin a dalt. Per tant, no donarem suport al plantejament del Partit Popular i en la presentació de l'esmena d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

El grup proponent pot fer un torn en contra a les esmenes a la totalitat que s'hi han presentat. Pot fer-lo amb un torn de tres minuts ara. *(Veus de fons.)* Sí, la diputada Laure Vega demana la paraula. Per què demana la paraula?

Laura Fernández Vega

Per, a través de l'article 87, dir que hi ha hagut un error, i que m'agradaria que es pogués corregir al diari de sessions, per part meua, que he confós el patrimoni de Ignacio Garriga i de Joan Garriga. En el cas de Ignacio Garriga només hi ha declarat tres mil euros.

El president

Doncs en queda constància. Té la paraula el diputat Juan Fernández Benítez per fer el torn en contra a les esmenes a la totalitat.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Miren, señores del Partido Socialista, señores de Esquerra Republicana, señores de la CUP, señores de los Comuns, sabemos perfectamente cuál va a ser su discurso. ¿Saben por qué no quieren eliminar el impuesto de sucesiones y donaciones? Porque no creen ni en la familia ni en el esfuerzo ni en el mérito. *(Remor de veus.)* Porque no creen en nada de eso. Ese no es su modelo. Ustedes no creen en el legado de una familia durante generaciones. Ustedes creen en el hachazo fiscal y en crear una macroestructura que no sirva a los ciudadanos, que les sirva a ustedes mismos. Ese es su modelo y nuestro modelo es el de la familia, el del esfuerzo, el del mérito, el del legado, el del dejar algo mejor que lo que te has encontrado.

Miren, les voy a explicar una historia, la historia de una mujer que llega a Cataluña con veinte años, que compra un piso, que al cabo de los años se casa y que les deja ese piso a sus padres que venían de Málaga. Les deja ese piso a sus padres y paga impuestos. Cuando sus padres mueren, pagan impuestos y vuelve a heredar esa hija; vuelve a pagar impuestos. Después de eso, ese piso se lo deja a su hermano soltero; vuelve a pagar impuestos. Y cuando muere hermano soltero; vuelve a pagar los

mismos impuestos. Esa es la historia de un piso familiar que tiene mi madre emigrada desde Málaga y por lo que ha pagado más impuestos que lo que realmente costó ese piso. ¿Ustedes creen que eso es justo? ¿Ustedes creen que eso es justo?

Miren, la injusticia social y fiscal de la ley de sucesiones y donaciones de Cataluña es la historia de la injusticia también de mi familia, de una familia de clase media que ha ganado todo con mucho esfuerzo y con mucho trabajo y con honradez y que ha tenido que pagar impuesto tras impuesto. Y eso es lo que viven en Cataluña miles y miles de catalanes. Una injusticia que pone más zancadillas que ayuda a su esfuerzo y a su trabajo.

Miren, este es un impuesto injusto. Este es un impuesto que no solo es una tributación; es una amoralidad, es una inmoralidad. Y yo creo que hoy tenemos la responsabilidad, todos en esta cámara, de eliminar este impuesto por justicia para todos los catalanes. Y todos aquellos que voten hoy en contra de la supresión de este impuesto estarán poniéndole zancadillas al esfuerzo de miles de catalanes que lo único que hacen en Cataluña es trabajar para hacer crecer esta comunidad, para hacer crecer este país y, sobre todo, para ayudar a sus familiares.

Por lo tanto, recaiga en su conciencia lo que vayan a votar hoy.

Muchas gracias.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no hi han presentat esmena poden fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. He escoltat atentament els arguments de la majoria d'esmenes a la totalitat. M'ha sorprès que el Grup Comuns no presenti esmena a la totalitat, potser han canviat el criteri, potser ja han vist la llum. No ho sé, si anem per aquí. Ho dubto, no crec que sigui així. Però, en tot cas, en tota l'argumentació al final hi ha un titular que en aquest país ningú paga successions i donacions. Ningú, només els molt rics. Doncs hi ha una contradicció enorme quan tots els CEOs un darrere l'altre, el vuitanta per cent de la població d'aquest país diu que és un impost injust i que s'hauria

d'eliminar –el vuitanta per cent de la població. I, per tant, hi ha una falta aquí de perspectiva.

Perquè, efectivament, no està...

El president

Silenci, si us plau, silenci.

Toni Castellà i Clavé

La injustícia d'un impost d'aquest tipus no rau en els molt rics; els molt rics, malauradament, s'escapen sempre. Els molt rics tenen tots els mecanismes i més, i especialment amb l'arquitectura fiscal de l'Estat espanyol, d'escapar-se. I vostès ho permeten, eh?, també. I això sí que és responsabilitat de tots.

I fa poc estava per Madrid el doctor Zucman, en Gabriel Zucman, el coneixen tots, és el seu guru, d'alguns de vostès, eh?, no podem dir que sigui un liberal, oi? Llegeixo literalment: «El sistema tradicional de l'impost de patrimoni i successions és arcaic i regressiu.» I aquest és l'argument per dir: «En canvi, això s'hauria d'apartar i el que s'hauria d'establir» –i nosaltres hi estem d'acord... (*Veus de fons.*) Sí, sí, i ho dic aquí, hi estem d'acord– «una taxa fixa a les grans fortunes, les de més de 100 milions d'euros.» Sí, als molt rics. Sí, però és que ara estem parlant no dels molts rics, que, com em diu en Zucman, el seu guru, s'escapen; estem parlant de les classes treballadores, dels autònoms, de les classes mitjanes d'aquest país. Estem parlant d'aquests.

I, a més, una realitat de context –no es posin nerviosos–, si us plau. Una realitat de context...

El president

Silenci. Si us plau, senyor diputat, senyor diputat, aturi's un moment.

Els prego silenci, el diputat ha de poder ser escoltat.

Endavant, diputat.

Toni Castellà i Clavé

És que les veritats couen. Senzillament, una realitat de context: és que no és que es mantinguin els impostos; és que vostès han apujat els impostos, han apujat la pressió fiscal. Perquè el que aquí ningú té en compte, però les classes treballadores i les classes mitjanes sí que ho pateixen, és que en els últims sis anys la inflació acumulada, quasi el vint per cent, eh? Les classes mitjanes d'aquest país han perdut un vint per cent de la seva capacitat de poder adquisitiu. I si vostès mantenen els impostos, oi?, fent sumes i restes, és que senzillament els apugen. Si perds la capacitat adquisitiva i et mantenen els impostos, això és increment de la pressió fiscal.

I una segona cosa que resulta que ningú té en compte: es diu: «És que els impostos, la capacitat fiscal és per dos motius: redistribuir renda, evident, i per als serveis públics, evident.» Però és que aquí els catalans paguem 30.000 milions d'euros que marxen i no tornen, que no van a serveis públics, que se'ls queda l'Estat espanyol – se'ls queda l'Estat espanyol –, i això és profundament injust.

Fitxer 19

Per tant, mentre mantinguem aquesta situació és un impost injust. No hi ha justícia fiscal i si no hi ha justícia fiscal, no hi ha justícia social. Són patrimonis que ja han tributat per IRPF o per societats o per l'activitat, si és l'activitat empresarial, o per IVA o per les diferents taxes, impostos. I si toquem de peus a terra i ens n'anem a la realitat d'aquest país, la majoria d'esforç de moltes famílies que, amb els seus fills, han construït, construït i que moltes vegades ni comprat. Han comprat un terreny i han anat construint una segona residència, dels quals els fills han participat, perquè potser en aquell termini no s'ha fet viatges, no s'ha anat enlloc, perquè allò és lectiu i quan allò ho vols deixar els teus fills, no com una cosa que cau de no sé que, sinó que els fills viuen allà, doncs això té un càstig. I quants casos segur que coneixen vostès, si toquen de peus a terra, segur que coneixen vostès que, quan arriba aquest moment, la gent s'ha d'endeutar perquè és una herència sobrevinguda i no vols perdre allò que has construït amb la teva família durant molts anys i en molts dels casos s'ha d'acabar venent.

Per tant, senzillament, mentre es mantingui l'espoli fiscal, mentre no es regularitzi la capacitat adquisitiva de les classes mitjanes, estem en una situació en què tenim una

immensa majoria del país que ha perdut capacitat adquisitiva, que paga més impostos que mai, que els seus serveis públics no són de la qualitat pels diners que ells paguen i que, per tant, el seu esforç no es veu reconegut. Mentre això es mantingui, cal suprimir, rebaixar i tornar la capacitat adquisitiva a aquells que amb el seu treball i amb el seu esforç, han intentat construir i volen construir un futur millor. Sense justícia fiscal no hi ha justícia social.

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Buenas tardes, señores diputados. Bien, hoy volvemos a hablar de uno de esos impuestos más injustos, más crueles y más ideológicos que existen, el impuesto de sucesiones. Y lo primero que hay que recordar es su historia. Este impuesto nacido en el 87 de manos del PSOE, luego en el 97 el PP no lo elimina y lo cede las comunidades autónomas y el resultado es un impuesto injusto, con doble imposición sobre el ahorro y una desigualdad territorial manifiesta.

De hecho, en Catalunya es donde más pagamos impuestos de sucesiones por una triple irresponsabilidad: la cesión del PP del impuesto a la Generalitat, la subida que practicó Junts en plena pandemia y la obsesión de los partidos de izquierda de recaudar más a costa de familias y trabajadores. Entonces, llegado a este punto, ¿por qué VOX está en contra del impuesto de sucesiones y lo vamos a derogar cuando gobernemos? Cuatro razones. Primero, porque es una doble imposición, porque grava lo que ya ha tributado. Porque una persona normal trabaja y paga IRPF; hace la compra y paga IVA; enciende la luz y paga impuestos especiales; se compra un piso, paga ITP; lo conserva, paga IBI; lo vende, paga plusvalía; ahorra, paga patrimonio; regala, paga donaciones; y cuando muere, sucesiones y otra vez plusvalía. Toda la vida pagando impuestos.

Segunda razón para derogar este impuesto: genera desigualdad entre españoles. Es un escándalo. Heredar no cuesta lo mismo. Heredando lo mismo depende de donde

vivas, depende en qué región vivas, por culpa de estas cesiones, pagas distinto. Es gravísimo y atenta contra la igualdad y la justicia entre españoles.

Tercera razón, no lo pagan los ricos. Es falso. Es muy falso. Los ricos, los *forrati* de verdad, los del Lamborghini viven en el extranjero. Se han domiciliado fuera, para no pagar impuestos. Hay miles de ejemplos. O tiene estructuras patrimoniales o empresas bonificadas al noventa y cinco por ciento, o estructuras que evitan que paguen impuestos de sucesiones. No han liquidado en su vida, los que dicen eso, un impuesto de sucesiones. No han trabajado en su vida en un despacho que liquide impuestos de sucesiones. Los ricos no pagan impuestos de sucesiones. Lo paga la clase media. ¿Quién paga impuestos? Ese veinticinco por ciento que decía no sé quién, alguien de la izquierda, que están pagando impuestos. Pues el que tiene un piso bonificado al noventa y nueve, vivienda habitual, si no lo vende en cinco años y, por supuesto, tiene unos ahorros, fruto de ese esfuerzo. ¿Quién paga impuesto de sucesiones? El que tiene un piso, vivienda habitual bonificada, un apartamentito que, fruto del esfuerzo del trabajo de él, de ella, de la familia, se han comprado en la costa, en Cabrils, en Torredembarra o donde sea, y unos euritos, ese paga impuesto de sucesiones. O sea, los trabajadores y las familias normales que, evidentemente, tienen razón ustedes, que cada vez hay menos que paguen impuesto de sucesiones, porque cada vez es más difícil comprarse tu piso, tu vivienda habitual y ya comprarte el apartamento para ir los fines de semana, eso ya es ciencia ficción. Eso es algo inalcanzable. Ese es un futuro, un sueño para cuando nosotros gobernemos.

Cuarta razón, lo quieren para seguir gastando y para redistribuir la riqueza. ¡Falso! ¡Qué mentirosos son! Tras el impuesto de 1987, la riqueza está peor distribuida. Hay mucha gente forrada viviendo en el extranjero, las grandes multinacionales, y se han cargado la clase media. El *comprar-se el pis i l'apartamentet*, eso ha pasado a la historia, desde que existe el impuesto, desde el 87. O sea que no han distribuido nada. Lo que hace cincuenta años era normal: con tu trabajo, comprarte tu vivienda y con un poquito más de años y de esfuerzo, entre varios, comprarse... Eso ha pasado a la historia, tras cincuenta años de bipartidismo. Es imposible, una quimera. Y, como hemos dicho, una obsesión de VOX es recuperarlo.

Y esto pasa, evidentemente, por valentía, la que VOX tiene, por supuesto, y dejar de malgastar y acometer una gran reforma fiscal. Bajar impuestos de forma contundente para que sea posible eso, *el piset i l'apartamentet*. Eso es lo que nosotros queremos recuperar, eliminando, evidentemente, sucesiones, patrimonio y trabas al ahorro. Un sistema fiscal igual para toda España. No discriminemos a un tío de Lérida con un tío de Huesca. No. Tenemos que pagar los mismos impuestos. Ya sé que les cuesta al bipartidismo, pero eso es justicia. Eso es igualdad. Y premiar trabajo, empresa y esfuerzo y, por supuesto, reducir el gasto público para poder bajar impuestos. Lo he dicho: cuando gobernemos, derogaremos, con mayoría absoluta, derogaremos este impuesto y, si tenemos que pactar con el Partido Popular, lo pondremos encima de la mesa.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Senyor Castellà, comença per vostè que sap que ens tenim afecte. Miri, jo crec que es pot canviar d'opinió. No és el cas, li reconec, és simplement un error meu. No vaig registrar l'esmena a la totalitat. Entenc que sí que és un canvi d'opinió el que ha de fer vostè. Ho dic perquè l'impost de successions vigent el va votar vostè. És cert que estava en el grup d'Esquerra Republicana aleshores. Vull dir que veig que sí que canvia de posició. Jo crec que això pot passar. En tot cas, el va pactar, en aquest cas amb el president Torra, amb Junts per Catalunya. El va votar vostè, la senyora Batet..., el senyor Batet –perdó– i la senyora Artadi. No passa res.

En tot cas, tindrà l'oportunitat de donar suport a la taxa Zucman, perquè ja li anuncio que el nostre grup parlamentari farem una proposició de llei per portar-la al Congrés i veurem què voten aquí i allà. Ho dic perquè m'ha semblat molt interessant que ara vostès vulguin gravar, en aquest cas, els rics i, evidentment, aquestes empreses que fan grans beneficis. És un bon dia per fer-ho, bàsicament perquè Iberdrola acaba d'anunciar uns guanys de pràcticament 7.000 milions d'euros. Saps perquè no paga

Iberdrola cap impost? Perquè vostès se'l van carregar. Per tant, mirin, jo no... La veritat és que, quan vostès parlen de fiscalitat, ja sabem tots en nom de qui parlen i es diu Sánchez Llibre. Ja els ho vaig dir, no sé si lobbista és ell uns dies o els llobbistes són vostès, alguns altres.

En tot cas, entrant en matèria. Ja li vaig dir, senyor Fernández, que és mala idea intervenir quan li preparen els argumentaris. Sobretot perquè jo li recomanaria que canviés d'argumentari. Vostè ha posat un primer exemple –després aniré al segon– el primer, on explicava el cas d'una viuda i la injustícia de pagar l'impost de successions en aquest cas, quan mor la teva parella. Sap què passa? És que la llei que jo vaig pactar, en aquest cas sí amb el senyor Castellà quan estava Esquerra Republicana i també amb el senyor Batet, és que a Catalunya els cònjuges... Escolti'm, escolti'm, és que les viudes i les vidus no paguen impost de successions a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Està bonificat al noranta-nou per cent. Per tant, mirin, jo, sincerament, si han de fer una llei, perquè ja li ho dic aquí, més enllà dels tiktok que els he dit alguna vegada, estaria bé que sàpiguen de què parlen, que de què parlen. Perquè fem lleis i això aplica directament a la gent i no saben ni el que escriuen.

També li vaig dir un dia que vostè és un bon comercial de Securitas Direct, de les alarmes. Crec que ara també vostè vol ser un bon comercial, en aquest cas, de MyBox de la Caixa. Ho dic perquè, si no n'hi ha prou amb bonificar les grans herències d'aquest país, també volem bonificar el noranta-nou per cent del que cobres per una assegurança de vida, és a dir, no en tens prou, en aquest cas, amb tot el patrimoni d'aquests que vostè representa que sí que són les grans herències, que si a sobre tenen una assegurança de vida, tampoc paguen. Jo dic que vostè té una llarga carrera, és a dir, primer, no en aquest cas comercial de Securitas Direct, ara també comercial, en aquest cas, de MyBox a la Caixa. Ja li dic que no com a governant a Catalunya, perquè em sembla que les coses estan molt lluny de que això passi, per sort de tots nosaltres.

Mirin, el setanta per cent, ja els ho he explicat més d'una vegada. El setanta per cent, en aquest cas de les persones que moren i deixen una herència, no paguen res o menys d'un euro. Per tant, jo sincerament, començo a pensar que, no ho sé, s'ha

esfumat la classe treballadora, o en aquest cas la classe mitjana d'aquest país, sencera. És a dir, ara mateix, no ho sé, devem ser tots persones que tenim grans herències o herències que realment tributen. Jo no sé d'on els treuen vostès.

En tot cas, també li diré una altra xifra. Miri, només 2.800 persones, només 2.800 persones paguen el cinquanta-sis per cent de la recaptació. I a aquests, vostè també els vol deixar l'impost de successions a zero. Herències de més de 800.000 euros, això és el que estem discutint, i vostè diu que sí. Exactament. Quina cultura de l'esforç és aquesta? Miri, escolti, cultura de l'esforç és la de les «kellys» que estaven abans, les dones que netegen els hotels. Una persona que hereta 800.000 euros. Escolti, qui paguen els impostos són les persones, no les coses. Aquí no hi ha cultura de l'esforç que vulgui.

I mirin, hi ha pocs rics que facin alguna cosa per agradar. N'hi ha algun que sí. No em facis explicar l'exemple que acabaríem malament i crec que el president Rull m'acabaria fent fora o cridant a l'ordre. Però, mirin, quan tenim en aquest cas una taxa de pobresa infantil del trenta-sis per cent, sí, s'ha de mobilitzar tots els recursos públics, evidentment, de qui més té. I això és el que fa l'impost de successions al nostre país.

I, miri, sobre famílies, jo no m'hi ficaré. És bastant pretensions parlar de que alguns no creiem en la família. Sí, crec que la família. I li vaig explicar aquí un dia: crec que en la vida del meu pare. I el meu pare, que el van salvar a l'Hospital de Sant Pau, tres setmanes a la UCRI, i a més amb una nefrostomia i, evidentment, recuperat d'una cosa que semblava pràcticament que anar directe al calaix, això, cap dels que estem aquí, amb tots els patrimonis –que, ho sento, no són pocs– ho podríem haver pagat sense la sanitat pública.

I mirin, també li dic: si la seva família, amb tot el respecte, ho sento, no va estar prou ben assessorada o, en tot cas, també li dic, em sorprèn, perquè vostès són els del senyor Montoro. En tot cas, la propera vegada parli amb nosaltres, perquè evidentment la seva família, per segons quines coses que ha fet, no hauria d'haver pagat res, perquè en tot cas cedeixes l'habitatge dels teus pares per a ús de fruit i no pagues res sense fer cap de les seves martingales. Per tant, molt de compte amb el tema de les famílies, perquè evidentment molts de aquí tenim famílies que els ha

salvat la sanitat pública, que si fos com vostès, haguéssim acabat, sap com? Com a Andalusia, com Andalusia i, en aquest cas, totes les dones que han estat, en aquest cas, eliminades de les llistes d'espera de la sanitat amb el càncer de mama. ¡Venga!

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquí no es debat una proposició de llei o un impost. Es debat si Catalunya ha de castigar les famílies quan es veuen colpejades per la mort d'algú estimat. Es debat si volem ser una nació que respecta i bonifica l'esforç, el treball, l'estalvi i el llegat o volem ser una nació que fa del jaure i subsidi el seu tret diferencial. No es pot avalar un sistema que castiga la transmissió legítima del patrimoni, que penalitza l'estalvi, que carrega damunt les noves generacions el pes d'un tribut infame. Un impost que grava sobre béns que ja han sigut sotmesos a tributació al llarg de tota una vida, que intenta arreplegar

Fitxer 20

el fruit d'anys de sacrifici, d'hores ingents de feina, d'aquell anar arraconant per garantir el benestar dels hereus que vinguin darrere. Quan ens morim, aspirem a deixar certa estabilitat als nostres fills, perquè puguin tirar endavant si la vida els atracalla, quan ja no siguem aquí, per protegir-los. L'esquerra *woke* i punitiva, sobredimensionada en aquesta cambra, malda per convertir l'impost de successions en un comodí que financi polítiques irracionals i proimmigracionistes. Amb aquest impost l'únic que aconseguixen és incentivar canvis de residència, fomentar deslocalitzacions fiscals, erosionar la base econòmica de Catalunya. No espanten només les grans fortunes; difuminen la classe mitjana que ha donat forma i contingut al país. Una narrativa esbiaixada i perillosa que converteix en sospitosos els propietaris i en avars o insolidaris els hereus legítims.

El llegat no és cap privilegi a erradicar, com vostès pregonen: és el darrer present que lliurem als nostres éssers estimats. Qui és l'Administració per escapar-ne una part,

per esbocinar la voluntat dels nostres difunts? Per més que bategin amb eufemismes aquest robatori, per més que l'anomenin amb sornegueria «justícia social», tots sabem que és un càstig a qui ha estalviat, a qui en comptes de malgastar, ha fet rebost. Alguns de vostès són clars i defensen i apliquen aquest impost execrable sense embuts; d'altres, com Junts, el critiquen quan són a l'oposició i l'incrementen quan ostenten posicions de poder. Tots recordem el dia en què, en plena pandèmia i aprofitant indecentment la mortaldat que recorria el país, van apujar l'impost de successions. A l'estat català que somiem i pel que batallem l'impost de successions i donacions no pot existir, no existirà. Sota el jou espanyol no podem eliminar-lo del tot, només el podem bonificar en un noranta-nou per cent, com han fet algunes comunitats autònomes i com ara pertoca que faci la nostra nació. Per a què els han votat a vostès? Per generar riquesa o per saquejar tombes? Deixin en pau els morts.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels grups parlamentaris de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, Socialistes i Units per Avançar i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 72 vots a favor, 63 vots en contra, cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat aprovades, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Passem tot seguit a llegir les declaracions institucionals aprovades per la Junta de Portaveus.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries

401-00055/15

Tot seguit, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries. Vull donar la benvinguda al senyor Francesc Cayuela Solano, president de la Federació Catalana de Malalties Minoritàries; al senyor Fernando Pérez Díaz, membre de la Federació Catalana de Malalties Minoritàries, i a la senyora Caterina Aragón Bermúdez, representant de la Federació Espanyola de Malalties Rares. Té la paraula, per fer-ne la lectura, la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá González.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de les Malalties Minoritàries. S'entén per malaltia minoritària la que afecta menys de cinc persones per cada deu mil habitants. Tot i aquesta baixa prevalença individual, l'impacte col·lectiu és molt significatiu: s'estima que entre un sis per cent i un vuit per cent de la població conviu amb alguna d'aquestes patologies. Això representa aproximadament 300 milions de persones al món, i entre 480.000 i 640.000 persones a Catalunya, tot i que caldria millorar i actualitzar les dades del Registre de malalties minoritàries de Catalunya.

»El Parlament de Catalunya constata que les persones i les famílies afectades afronten dificultats constants derivades del retard diagnòstic, molt més marcat quan és una dona qui pateix la malaltia minoritària; la manca de tractaments específics; la desigualtat territorial en l'accés als recursos, i l'impacte emocional, social i econòmic que comporta conviure amb una malaltia minoritària. L'escassetat d'informació, la invisibilitat social i la complexitat clínica contribueixen a una vulnerabilitat que exigeix una resposta pública decidida.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya constata que Catalunya ha impulsat polítiques pioneres en aquest àmbit, com ara el desenvolupament de les xarxes d'unitats d'expertesa clínica, que apleguen equips multidisciplinaris especialitzats en diverses àrees de les malalties minoritàries. L'ampliació d'aquestes xarxes ha de reforçar un model de país basat en l'atenció especialitzada, la proximitat territorial i la coordinació entre professionals, centres i serveis.

»El Parlament de Catalunya també reconeix el paper imprescindible del teixit associatiu. Entitats com ara la Federació Catalana de Malalties Minoritàries –

FECAMM–, la Federació Espanyola de Malalties Rares –FEDER–, Eurordis i les nombroses associacions específiques de patologia de Catalunya desenvolupen una tasca fonamental: acompanyen famílies, impulsen la recerca, promouen la participació dels pacients, donen suport emocional i defensen els drets d'un col·lectiu sovint invisibilitzat.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya comparteix amb aquestes organitzacions l'evidència que accedir a la prevenció, el diagnòstic, els medicaments, les teràpies, l'atenció social i interdisciplinària, l'educació o l'ocupació són reptes per a totes les persones amb malalties minoritàries i per a les que les cuiden. Ho són dins i fora de Catalunya perquè hi ha desconeixement, perquè cal que aquestes malalties s'investiguin més i perquè afecten poques persones, però també perquè hi ha una gran iniquitat en l'accés als recursos socials i sanitaris existents.

»Aquesta iniquitat es fa evident en la diferència de polítiques que es reconeixen depenent dels territoris, la fragmentació de la recerca o de la informació existent, les diferències en l'accés a les proves diagnòstiques o als escassos tractaments disponibles, i també les barreres en l'accés a una atenció especialitzada.

»Finalment, el Parlament de Catalunya comparteix els objectius i els compromisos de la Resolució sobre malalties minoritàries com a prioritat de salut mundial per a l'equitat i la inclusió, aprovada en la setanta-vuitena Assemblea Mundial de la Salut. Aquesta resolució de l'Organització Mundial de la Salut reconeix la iniquitat i la vulnerabilitat que afecten les persones amb malalties minoritàries, les que viuen sense diagnòstic, i també llurs famílies i cuidadors.

»Palau del Parlament, 25 de febrer de 2026»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Tot seguit...

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna

401-00056/15

...llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna, adoptada ahir mateix per la Junta de Portaveus. Abans, però, voldria donar les gràcies a l'honorable senyor Oleg Grabovetsky, cònsol general d'Ucraïna, que, juntament amb altres membres de la comunitat ucraïnesa a Catalunya, ens honora amb la seva presència avui al Parlament de Catalunya. Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna. Davant el quart aniversari de la cruel guerra d'annexió territorial injustificada i il·legal de Rússia, la resistència i la resiliència d'Ucraïna continuen essent un exemple per a tots els europeus.

»El 24 de febrer de 2022, Rússia va llançar una guerra d'agressió contra Ucraïna, desafiant les aspiracions dels ucraïnesos d'un futur millor i d'acostar-se a la Unió Europea. Va ésser un atac, no sols contra Ucraïna, sinó contra la llibertat, la democràcia i els valors europeus compartits amb la seva ciutadania.

»El Parlament de Catalunya vol recordar aquesta data i reiterar el seu suport a la ciutadania d'Ucraïna: la Unió Europea i Catalunya continuen estant al seu costat. El Parlament de Catalunya reconeix els esforços que la Unió Europea ha fet i que ha de continuar fent per prestar a Ucraïna l'ajuda humanitària, política, financera, en seguretat i diplomàtica que necessita, durant el temps que calgui.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya dona suport als paquets de sancions aprovats per la Unió Europea contra diversos organismes i individus de Rússia, sancions que són essencials per frenar la guerra i obrir pas a la reconstrucció del país i al camí cap a l'adhesió a la Unió Europea.

»Mantenir-se al costat d'Ucraïna també significa exigir responsabilitats a Rússia. Per aquesta raó, el Parlament de Catalunya dona suport a les accions encaminades a garantir que els responsables paguin davant el Tribunal Penal Internacional pels crims de guerra i els crims contra la humanitat que s'han comès a Butxa, Mariúpol, Khàrkiv, Kherson, Lviv, Irpín i molts altres llocs, que no es poden oblidar ni s'oblidaran.

»El Parlament de Catalunya, fent-se ressò de la urgència energètica en ciutats com Kíiv i Odessa traslladada per catalans d'origen ucraïnès, dona suport a les iniciatives del Govern, dels ajuntaments i de la societat civil per a enviar ajuda humanitària, especialment generadors d'emergència per restaurar l'energia als hospitals, refugis i serveis crítics d'Ucraïna. Catalunya ha de contribuir a impedir que Rússia congeli Ucraïna i ha d'ajudar la ciutadania ucraïnesa a superar l'hivern.

»El Parlament de Catalunya, en aquest quart aniversari de l'inici de la guerra de Putin, reitera el seu suport a tots els esforços per aconseguir una pau justa i duradora per a Ucraïna, que només arribarà mitjançant una solució diplomàtica que sigui capaç de protegir els interessos vitals d'Ucraïna i d'Europa en matèria de seguretat i que permeti a Ucraïna defensar eficaçment la seva sobirania i la seva integritat territorial.

»El Parlament de Catalunya, en solidaritat amb la ciutadania d'Ucraïna i amb els catalans d'origen ucraïnès, exhibirà les banderes d'Ucraïna i de la Unió Europea a l'escala d'honor durant la sessió plenària dels dies 24, 25 i 26 de febrer de 2026.

»Palau del Parlament, 25 de febrer de 2026»

(Aplaudiments perllongats.)

Fitxer 21

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...